

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

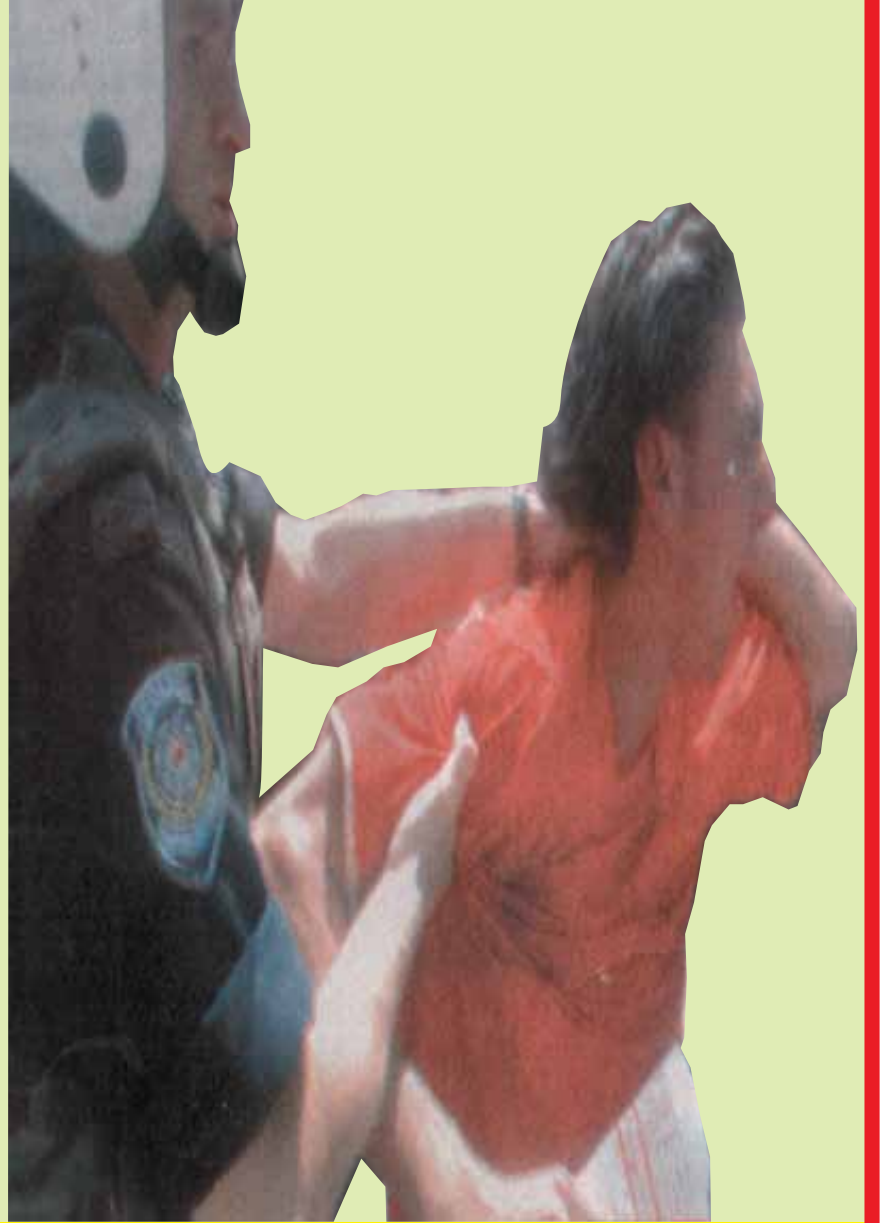
# Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/25 (115) ● 28 Haziran 2003 ● 500 000 TL

**Meclis'te demokratikleşme aldatmacası,  
sokakta devlet terörü!**



**Kırıntılar ve içi boş yasal düzenlemeler için değil,  
devrimci sınıf iktidarı için mücadeleye!**

## İÇİNDEKİLER

Temel demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleyi yükseltelim! . . . . .	3
Silahlanmaya, vurguncuya, hortuncuya, kaçakçıya kaynak çok, emekçiye kaynak yok! . . . . .	4
İşsizliği yaratanlar işsizler ordusunu tehdit olarak kullanıyorlar . . . . .	5
Sendika ağalarının yeni bir ihanetine daha izin vermeyelim, harekete geçelim! . . . . .	6
Yolsuzluk boydan aşıyor, komisyon ancak diz boyuna ulaşmış! . . . . .	8
Af isteyenler terörle susturulmaya çalışılıyor . . . . .	9
Diyanet'e değil, eğitime ve sağlığa kadro! . . . . .	10
Krizin faturasını kapitalistler ödesin! . . . . .	11
İşçi ve emekçi eylemlerinden . . . . .	12
Geçmişe sırt dönenlerin geleceği yoktur! . . . . .	13
Karanlığa meşale olanlar, küllerinden yeniden doğarlar! (Orta sayfa) . . . . .	14-16
Emperyalizmin İran seferberliği ve Türkiyeli uşakların rolü . . . . .	17
Selanik Zirvesi: Yeni saldırı kararları . . . . .	18
Almanya: Metal işçilerinin grevi kararlılıkla sürüyor . . . . .	19
Direnış, ABD'nin Irak hesaplarını boşa çıkarıyor! . . . . .	20
Hiçbir yere çıkmayan yol . . . . .	21
Ulucanlar zindanından devrimin güçlü soluğu yükseldi. . . . .	22
Ulucanlar katliamının hesabı mutlaka sorulacak! . . . . .	23
Ulucanlar'da katiller değil devrimciler kazandı! . . . . .	24
ABD'de milliyetçi parolaların Cumhuriyetçilere zafer kazandırması ve Demokratları Irak'a karşı savaşa çekmesi hedefleniyor. . . . .	25
Irak: Cezalandırma oyunu . . . . .	26
Mücadele Postası . . . . .	27

## Kızıl Bayrak'tan

MGK Haziran toplantısından, AB demokrasisine "uyum" adımlarına firen kararı çıktı. Demokratik hiçbir ilerlemeyi ifade etmeyen, tersine, pek çok demokratik hakkın ortadan kaldırılmasında kılıf işlevi gören AB uyum yasalarına bile böyle yaklaşan ordunun, aşağıdan, sınıf ve kitle mücadelesinin gücüyle sağlanacak bir demokratik gelişim karşısında nasıl davranacağı da böylece ortaya konmuş oldu. Gerçi bu bilinmiyor değildi, ama, unutulmuş olma riskine karşı hatırlatılmış olmalı.

Bu ülke tarihi, her devrimci-demokratik yükselişin önünü kanlı bir darbeyle kesen, krallık rejimini yıktım diye diye kendi krallığını ilan eden ordunun tarihidir aynı zamanda. AB'den MGK'nın yapısı ve işlevi uyarıları geliyor ya, ordunun krallığına yönelik bir tehdit olarak algılanıyor bu uyarılar. Onun için hükümet, AB karşısındaki yükümlülüklerin "cumhuriyetimizin niteliklerine uygun bir anlayışla" yerine getirmesi konusunda uyarılıyor. Bu niteliklerin başında ise militarizm geliyor. Asker millet-asker devlet...

Yoksa AB'nin hiçbir üye ya da adayını en geniş demokratik hakların uygulanması yönünde değil zorlamak, teşvik etmeye bile niyeti ve ihtiyacı bulunmuyor. Selanik'te yapılan son zirve, demokratik hakları genişletme değil, kısıtlama kararlarıyla noktalandı. İkide bir "kriter" dayatmalarından yakınan Türkiye'den, en son yeni iş yasasıyla tırpanlanan ekonomik-sosyal-demokratik haklar meselesi sorulmadı bile. Yani, hak gaspları konusunda AB ile Türkiye'nin esastan bir uzlaşmazlığı bulunmuyor. Görüntüde bir demokrasi her iki tarafı da tatmin etmeye yetiyor. Sadece, AB MGK'nın görüntüyü bozduğunu düşünüyor. Ordu ise MGK giderse krallığının tehlikeye gireceğini düşünüyor.

\*\*\*  
Kanlı Sivas katliamı, Ankara'da 2 Temmuz'da yapılacak bir mitingle bir kez daha lanetlenecek.



Toplumsal hafızanın korunmasında böyle yıldönümü etkinliklerinin önemi gözönüne alınmalı ve eyleme katılım için gereken hassasiyet gösterilmelidir.

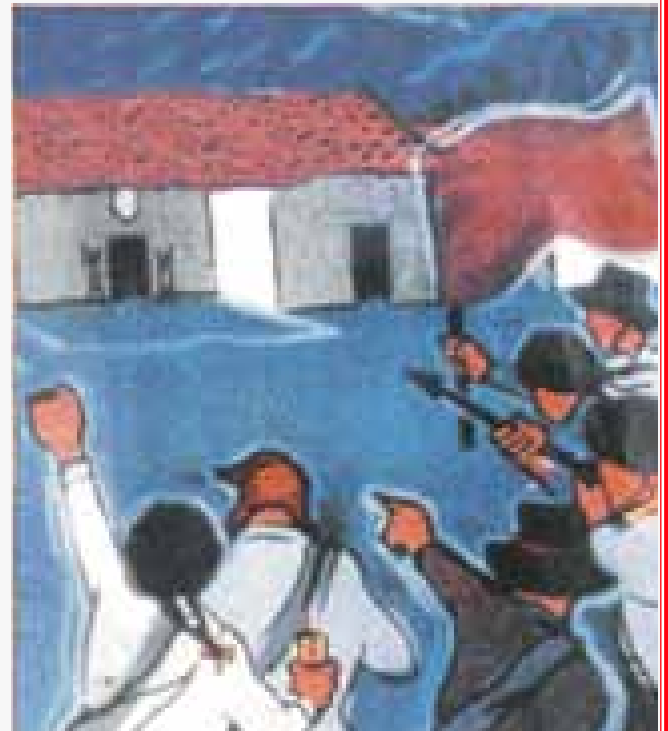
\*\*\*

*Ekim Gençliği*'nin 61. sayısı çıktı. Tüm Yay-Sat bayileri ve kitapçılardan temin edilebilir.

\*\*\*

*İşçi Kültür Evleri Bülteni*'nin 4. (Temmuz-Ağustos) sayısı çıktı. Kitapçılardan, İşçi Kültür Evi bürolarından ve Eksen Yayıncılık'tan temin edilebilir.

## İşçi Kültür Evi Bülteni'nin 4. sayısı çıktı... Kitapçalarda!



SOSYALİZM YOLUNDA

## Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/25 (115) ● 28 Haziran 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL  
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

**Yönetim Adresi:**

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.  
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39  
e-mail: kb1@ttn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık  
İSTANBUL  
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:  
YAYSAT

*Ne içi boş “uyum paketleri”, ne af yasası, ne demokratikleşme yalanları...*

# Temel demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleyi yükseltelim!

Ezilen, sömürülen, en temel demokratik hak ve özgürlüklerinden yoksun bırakılan işçi sınıfı ve emekçi halklar için en büyük yanılgı, “barış”, “kardeşlik”, “toplumsal ilerleme”, “toplumsal uzlaşma” vb. gerekçelerle burjuva demokrasininin kabullenilmesi, içselleştirilip kutsanmasıdır. İşçi sınıfı ve halklar en vahim yenilgileri tam da bu nedenle yaşadılar.

## Düzen ve emperyalistler cephesinden AB üyeliği ne ifade ediyor!

Sermaye iktidarı, yıllardır bu ülkenin en temel siyasal ve iktisadi sorunlarının çözüm adresi olarak AB üyeliğini göstermektedir. Bu konuda düzen partileri ve kurumları arasında, bazı kriterler üzerinden zaman zaman bir tartışma yaşansa da, esasa ilişkin bir farklılığın olmadığı biliniyor. Ordusu, TÜSIAD’ı, düzenin sol ve sağ partileri bu konuda hemfikirdir. Hemen her kesimden düzen temsilcisi, çağdaşlaşma hedefinin iki yüz yıllık bir proje olduğunu, bunun yolunun da AB’ne üye olmak, onunla bütünleşmekten geçtiğini bir amentü gibi tekrarlayarak söze başlar.

Denebilir ki bu konuda en temkinli yaklaşım ordudan gelmektedir. Bu temkinlilik özellikle Kürt sorunu, yapılacak bazı sözde demokratik açılımlar, ordunun siyasal yaşamdaki ağırlığının “sivilleşme” çerçevesinde azaltılması konularında daha bir belirginlik kazanmaktadır. Kıbrıs sorunu da bu netameli konular arasında. Diğer başlıklar bir tarafa özellikle bu temel konularda öncelikle ordunun ikna edilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Bu durumu, burjuva partilerinin AB üyeliğinden yana, ordunun ise karşı olduğu, bir takım engeller çıkardığı biçiminde yorumlamanın ne denli isabetsiz olduğunu anlamak için bu konuda ordu kurmaylarının yaptıkları resmi açıklamalara bakmak ve şimdiye kadar 6 paketin çıktığını dikkate almak gerekir.

Bu ülkede siyasal temsil düzeyinde alınan kararlar, yapılacak düzenlemeler MGK’nın müdahalesi ve onayı olmaksızın hayata geçirilemez. AB üyeliği çerçevesinde şimdiye kadar çıkarılan uyum paketlerinde bu siyasal mekanizma işletildi. Ve görüldüğü gibi, esasa ilişkin bir itirazı olmayan ordu, pek çok açılıma onay verdi. Ters olsaydı şimdiye kadar 6 paket geçmez, 7.’nin hazırlığına girişilemezdi.

Kuşkusuz AB üyeliği konusunda ciddi pürüzler ve çatışmalar yaşanıyor. Fakat bu sorunlar esas olarak ordunun temkinli, statükocu yaklaşımı ve tutumundan çok, bizzat emperyalistler arasındaki çatışmalardan, Avrupalı emperyalistlerin daha fazla taviz koparma ve Türkiye’yi AB kapısında oyalama politikasından kaynaklanıyor. Emperyalistler doğal olarak Türkiye’nin AB üyeliğinin kendilerine kazandıracığı siyasal ve iktisadi kazanımlara dayalı bir hesap ve beklentiyle meseleye bakmaktadırlar. Yeri geldiğinde kendi içlerinde bir “truva atı” istemediklerini, devasa sorunlarla boğuşan bir Türkiye’yi kısa zamanda içlerine alamayacaklarını ifade etmektedirler. Bu nedenle habire Türkiye’nin önüne bir takım ödevler

koyuyorlar.

Ordu ve ordu sözcülüğü yapan bazı kesimler bir takım liberal çevreleri tam da bu noktadan eleştirmekte, gözü kapalı bir AB üyeliği yerine, herhangi bir karşılığının olup olmamasından bağımsız olarak, “ulusal çıkarların” korunduğu, pazarlık gücünün kullanıldığı bir üyelik süreci önermektedirler. (Bunun halkın çıkarlarının gözetilmesiyle uzaktan yakından hiçbir ilgisi olmadığı açıktır). Tabii ki bu kesimler Kürt sorunu, Kıbrıs, MGK’nın konumu, bir takım demokratik

sözde açılımların yapılması konusunda sermaye iktidarının statükocu yaklaşımını temsil etmektedirler. Fakat ne kadar statükocu olurlarsa olsunlar, 20 yıl öncesinin politikasıyla da hareket etmiyorlar. Artık bir takım meseleleri bir takım manevralarla düzen içi çözümlere kavuşturmak gerektiğini dillendiriyor, dillendirmekle kalmıyor belli adımlar atıyorlar. Kıbrıs’ta kendi kapattıkları kapıları açmaları, Kürt sorununu bir takım kırımlarla hal yoluna koymaya çalışmaları, sivil MGK manevrası vb. konularında olduğu gibi.

## Paketlerle gelen çözüm, emperyalistlerin ve işbirlikçi kapitalistlerin çözümüdür

Özet olarak; sermaye iktidarı, başta demokratikleşme ve Kürt sorununu olmak üzere pek çok siyasal sorunu AB’ne uyum paketleriyle adım adım çözmeye başladığı görüntüsü vermeye çalışıyor. Kendi içlerinde yaşadıkları bir takım sorunlar ve pürüzlere rağmen bu temel noktada ortak bir politika izliyorlar. Doğal olarak kendi çıkarları doğrultusunda dayattıkları çözümü, tüm halkın çıkarına ve evrensel bir çözümmüş gibi sunuyorlar.

Çözüm diye önerilen AB, bir avuç kan emici emperyalist ve onların etrafında kümelenmiş işbirlikçi asalakların birliğidir. Demokratikleşme diye yapılan düzenlemeler, milyonlarca emekçinin, Kürt halkının hak ve özgürlüklerinin iğdiş edilerek gaspedilmesidir. AB’nin istediği köklü demokratik reformlar değil, sınırlı tavizler ve güdük açılımlarla birikmiş temel sorunların devrimci çözümünün önünün kesilmesi, kaba bir takım görüntülerin rötuşlanmasıdır. Yani işin kılıfına uydurulmasıdır.

Paket paket çıkarılan uyum yasalarının, sözde demokratikleşme açılımlarının, sivilleşme teranelerinin neye, kime hizmet ettiğini görmek için milyonlarca işçi ve emekçinin çalışma ve yaşam koşullarına, Kürt halkı üzerinde süren baskı, inkar ve asimilasyon politikalarına bakmak yeterlidir.

## Baskıcı, yasakçı, inkarcı politikaların ve devlet terörünün yeni kılıfı: AB uyum yasaları!

Onların uyum yasaları dedikleri daha fazla sömürü ve daha fazla hak gasbıdır. Çalışma yaşamını cehenneme çeviren, şimdiye kadar varolan kırımları da işçilerin elinden alan kölelik yasası bunun en yakıcı bir örneğidir. Sadece AB değil, bütün emperyalist sömürücüler tüm dünyada sömürüyü azamileştirmek, işçilerin kazanımlarını asgari düzeye çekmek için uzun

bir süredir uygulamaya soktukları esnek üretimi yasalastırmayı temel bir hedef olarak önlerine koydular. Kendi ülkelerinde direnişler nedeniyle uygulamakta zorlandıkları bu yasaları kendilerine bağlı ülkelere, örnek-model olarak dayatıyorlar.

Onların uyum yasaları dedikleri, baskıların, yasakların ve devlet terörünün kitabına uydurulmasıdır. En küçük demokratik hakkın kullanılmasına tahammülsüzlüktür. Bunu görmek için demokratikleşme masallarına değil, yaşananlara bakmak yeterlidir. Bu oyunlar oynanırken sokaklarda devlet terörü artarak devam ediyor, kitaplar yakılıyor, tecavüzler, işkenceler sürüyor, işkenceciler ise aklaniyor. Muhafif aydın ve sanatçılar düşüncelerinden, meşru haklarını kullanmak isteyenler eylemlerinden dolayı her türlü şiddete maruz kalıyor, yargı terörünün hedefi haline geliyor. Avrupalı emekçiler de -belki aynı şiddette olmasa da- bu aynı uygulamalardan her geçen gün daha fazla nasiplerini alıyorlar.

AB uyum yasaları Kürt halkının ulusal hak ve özgürlükleri üzerindeki kaba inkarcı ve baskıcı politikalara geçirilmiş bir kılıftan başka bir şey değildir. Çıkarılan uyum paketleriyle Kürt halkının mücadele içinde fiilen kazandığı hakların sınırlanması-denetlenmesi amaçlanmakta, Kürt halkı, “topluma kazandırma”, “pişmanlık yasası” vb. adlar altında teslimiyete zorlanmaktadır.

## Kırımlar ya da içi boş yasal düzenlemeler için değil, devrimci sınıf iktidarı için mücadele!

Görünümü, biçimi ne olursa olsun burjuva demokrasisi, burjuva sınıf diktatörlüğüdür. Onun sözde demokratik kabuğu kazındığında altından emekçilere, halklara düşman yüzü, şiddetle donanmış baskıcı, yasakçı özü çıkar ortaya. Kağıt üzerinde tanınan pek çok hakkın fiilen kullanılmaması gibi, kullanılan hakların da bir güvencesi yoktur. Bu temel gerçekler dikkate alınmadan, bu temel engel aşılardan demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması da mümkün olamaz.

Onlar ısrarla işçilerin ve ezilen, inkara-asimilasyona tabi tutulan halkların özgürlüğü ile kendi sınıf diktatörlükleri arasındaki bu temel karşıtlığın üstünü demokratikleşme cilalarıyla, demagojik söylemlerle örtmeye çalışırlar. Bunu sağlamaya büyük bir önem verirler. Zira, hiçbir baskıcı yöntemle kazanmayacakları avantajı, bu yolla elde ederler.

Ezilen, sömürülen, en temel demokratik hak ve özgürlüklerinden yoksun bırakılan işçi sınıfı ve emekçi halklar için en büyük yanılgı, “barış”, “kardeşlik”, “toplumsal ilerleme”, “toplumsal uzlaşma” vb. gerekçelerle burjuva demokrasininin kabullenilmesi, içselleştirilip kutsanmasıdır. İşçi sınıfı ve halklar en vahim yenilgileri tam da bu nedenle yaşadılar.

Bize düşen görev ise üstü karartılmak istenen bu temel sınıfsal gerçekleri döne döne ifade etmek, her türlü demokratik hak ve özgürlük mücadelesini işçi sınıfının iktidar mücadelesine bağlamaktır. Zira bundan başka gerçekçi ve kalıcı bir çözüm yolu yoktur.



## Silahlanmaya, vurguncuya, hortumcuya, kaçakçıya kaynak çok, emekçiye yok!

# İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret için mücadeleye!

Ekonomisini İMF'ye bağlamış olan sermaye iktidarı yeni niyet mektubu için kamu TİS'lerinin imzalanmasını bekliyor. Niyet mektubu, yasal ve idari düzenlemelerin yanı sıra kamuda yapılacak ücret artışlarının da belirlenmesinin ardından gönderilecek. Bu çerçevede özellikle kamu işçileriyle yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin sonuçlanması bekleniyor. Hükümet geçen hafta işçilere ilk altı ay için sıfır zam dayatmasında bulunmuştu. 5 Nisan tarihli niyet mektubunda, işçi ve memur ücretlerinin geriye dönük endekslenmeye tabi tutulmayacağı ve işçi ücretlerindeki toplam maliyet artışının yüzde 15'lik kesin bir sınıra tabi olacağı taahhüt edilmişti. Hükümetin işçilere bu taahhüt doğrultusunda bir artış sağlayacağı, memurlara yılın ikinci yarısında yapılacak zammın da % 20'yi aşmayacak şekilde belirleneceği belirtiliyor.

### İşçilere "kaynak yok" diyen hükümet nelere kaynak ayırıyor?

Hükümet, işçiye vermek istediği zammın brüt maliyetinin yaklaşık 800 trilyon, net maliyetinin ise yaklaşık 500 trilyon lira olduğu gerekçesiyle ilk altı ay için sıfır zam dayatmasında bulunuyor. İşçiye "kaynak yokluğu"ndan yakınan hükümet sıra silahlanmaya, vurguncuya, kaçakçıya, hortumcuya gelince oldukça cömert davranıyor. Büyük patronlar vergi kaçırırken, çalışanların ücretlerinden kesilen vergiler işçi ve emekçilere baskı, soygun, vurgun olarak geri dönüyor.

Savunma projeleri ve silah alımını gerçekleştirmek amacıyla 1986 yılında kurulan fona 16 yılda 8 milyar dolar kaynak aktarıldı. Demek oluyor ki, silahlanma ve savunmaya yılda ortalama 500 milyon dolar harcıyor. Bu noktada akla gelen ilk soru "kime karşı silahlanma, kime karşı savunma?" İMF, DB vb. emperyalist kuruluşlarla yapılan anlaşmalar; GATS, MAİ, MİGA, Tahkim vb. yapılan sözleşmeler, en son "AB'ye uyum" çerçevesinde Türkiye kapitalizminin emperyalist sisteme tam uyumunu öngören "uyum paketleri", Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine sosyal yıkımı, özelleştirmeleri, kölelik yasalarını, işsizliği, düşük ücretleri, sefalet ve yoksulluğu dayatıyor. Yaşanan hak gaspları ve saldırılara karşı işçi ve emekçilerin harekete geçmesi, mücadeleyi yükseltmesi sermaye iktidarının en büyük korkusu. Sermaye sınıfı, örnekleri birçok kez görüldüğü gibi, işçi direnişlerine, grevlerine ve eylemlerine saldırmak, direnişi kırmak, hareketi baskı altında tutmak amacıyla "silahlanma ve savunma"ya ödenek ayırıyor. ABD emperyalizminin Irak saldırısında olduğu gibi şimdi de İran'a saldırısı için bölgede Türkiye'yi saldırı üssü olarak kullanma niyeti ve bu yönde hükümetin attığı adımlar "silahlanma ve savunma"nın kime karşı olduğunu gösteriyor. İçerde işçi ve emekçilere karşı baskı ve zor kullanmak, dışarda kardeş bölge halklarına saldırganlıkta ABD emperyalizmine taşeronluk yapmak.

Hükümet emeğiyle, alinteriyle geçinenlerden



kıstığını soyguncuya, vurguncuya, hortumcuya ayırıyor. Batık bankaların şu anda Hazine'ye getirdiği yük 40 katrilyon lira düzeyinde bulunuyor. Hazine bu yükü TMSF'ye iç borçlanma kağıdı vererek üstlendi. Söz konusu kağıtların önemli bir bölümünün de nakit olarak geri ödemesini yaptı.

AKP hükümeti 45 bin eğitim, 19 bin sağlık personeline ihtiyaç varken Diyanet'e 15 bin kadro ayırıyor. Diyanet'in idare edildiği bütçe ise Türkiye'nin en büyük 10. bütçesi durumunda. 15 bin yeni imam kadrosunun bütçeye ayda yükleyeceği yük ise 8 trilyon. İMF'ye verilen niyet mektuplarıyla sağlık, eğitim vb. sektörlerde kadro alımını sınırlayacağı, buralarda çalışanları ise işgüvencesi ve sosyal hakları ile birlikte tasfiye edeceğin sözünü veren hükümet, sıfır zam dayatmasını da yine İMF'nin direktifleri doğrultusunda gündeme getiriyor.

AKP hükümeti bir yandan yolsuzlukla mücadele ettiğini iddia ederken, bir yandan da "kaynak" ve "barış" gerekçesiyle "gümrük kaçakçılığına af" getiriyor. TBMM Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu'nca ayrı bir dosya olarak incelenen ve sayısının 60 bin olduğu ifade edilen, çoğu kendi çevresi ve parababalarından oluşan lüks araba kaçakçılarına da otomobillerine de af düşünülüyor. TBMM Adalet Komisyonu'nda kaçakçılıkla mücadele tasarısı için oluşturulan alt komisyon çalışmalarını tamamladı. Tasarıya eklenen geçici maddeyle, kaçakçılık kapsamında olan birçok suça af getirildi. Gerekçe ise, "Adli mercilerde birikmiş davaların ortadan kaldırılması, para cezalarının tahsiliyle Hazine kaybının giderilmesi ve el konulan eşya ile nakil

vasıtalarının ekonomiye kazandırılması" diye açıklandı. Kaçakçılar "af"la ödüllendirilirken, işçi ve emekçiler düşük ücrete mahkum ediliyor.

### Sırada kamu emekçileri var

Hükümet, kölelik yasası ve özelleştirme saldırılarından sonra karşısında yükselen bir sınıf hareketi görmediği için kamu işçilerine sıfır zam dayatıyor. Eğer süreci tersine çevirecek bir gelişme yaşanmazsa sırada kamu emekçileri var. Bu hem işgüvencesi ve çalışma yaşamı ile ilgili olarak hazırlanan saldırı yasalarında yaşanacak, hem de ücret artışlarına yansıtacak.

Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu yaptığı açıklama ile kamu emekçilerine reva görülen ücreti şimdiden duyurmuş oldu. Kamu-Sen'in kamu yönetim reformuyla ilgili düzenlediği bir panelde konuşan Başesgioğlu, ekonomik dengeleri bozarak memur maaşlarında iyileştirme yapmanın doğru olmayacağını belirterek "Hükümetler çalışanına maalesef gönlünden geçeni istese de veremiyor. Bütçe imkanları deniyor, uluslararası anlaşmalar deniyor. Bu süreci birlikte yaşayacağız. Bu süreç zor bir süreç, çetin bir süreç" diye konuştu. Bilindiği gibi hükümetin kamu emekçileri için öngördüğü artış ilk 6 ay için %5, ikinci 6

ay için %7.

### İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret için mücadeleye!

Sermaye iktidarı sınıf hareketinin içinde bulunduğu durgunluk ve geri çekilmeden de güç alarak birbiri ardına saldırıyor. Hükümetin ücret artışları için gerekçe olarak gösterdiği "kaynak yokluğu" ve "uluslararası anlaşmalar" işçi sınıfı ve emekçilerin yolaçtığı sorunlar değildir. Ne bütçeden vurguncuya, hortumcuya kaynak aktaran, ne de İMF ve benzeri emperyalist kuruluşlarla anlaşma yapanlar işçi ve emekçilerdir. Tüm bu uygulamalardan sorumlu olmadıkları gibi, bunun faturası da işçi ve emekçilere ödetilmeye çalışılmaktadır. Üstelik verilen sözler karşılığında İMF'den alınan krediler de işçi ve emekçilerin çıkarı için kullanılmakta, emperyalizmle çıkar birliği halindeki sermaye sınıfına aktarılmaktadır.

Sendika bürokratları da her sözleşme döneminde hükümetin sunduğu bahanelerin arkasına sığınmakta ve işçileri kandırmaktadır. "Kaynak yokluğu", "İMF'ye söz verdik" ve "şartlar bu kadarına izin verdi" yalanı işçi ve emekçilerin ürettiğinin karşılığı olan "İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!" talebinin önüne bahane olarak konulamaz. Hükümet ve sendika bürokratlarının yalanına karşılık "İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!" talebini İMF'ye ve ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleye birleştirerek örgütlü mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir.

**İşsizliği yaratanlar işsizler ordusunu tehdit olarak kullanıyorlar...****“Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!”  
talebini yükseltelim!**

Yolsuzluğu önleme, işsizlere iş bulma, adil düzen, adalet ve kalkınma vaatleriyle işbaşına gelen AKP hükümetinin gerçek yüzü kısa sürede açığa çıktı. Ne kadar sadık bir sermaye partisi olduğunu ispatladı. Hükümetin kamu işçilerine sıfır zam dayatması üzerine geçen hafta Adalet Bakanı Cemil Çiçek “asgari ücretle çalışmaya amade binlerce işsiz var” diyerek aslında patronların sözcülüğünü yapmıştı. Bu hafta tehdit zincirine Başbakan Yardımcı Mehmet Ali Şahin, “kamu sektörü işçileri hala para istiyor ama dışarda asgari ücretle çalışmaya razı binlerce insan var”, ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan, “Unutmamalıyız ki sosyal problemler sadece çalışanların maaşlarıyla sınırlı değil, aynı anda işsizler de var ve bu kesimi de gözetmeliyiz” sözleriyle katıldı.

**Refik Baydur: “15 milyon işsiz var, eksi zam bile olur!”**

Sermaye çevrelerini kaygılandıran asıl konu, ücretlere İMF'ye verilen sözün üzerinde bir artış yapılması. Bu her ne kadar zor görünse de patronların gözü hükümetin üzerinde. Çünkü kamu TİS'lerindeki artış özel sektör sözleşmelerine de yansıtacak. Kamu TİS'lerinden sonra özel sektör TİS'leri gündeme gelecek. Bu nedenle özel sektörün sendikal temsilcisi konumundaki Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) Başkanı Refik Baydur, kamu sektöründeki ücretlerin özel sektörün üzerinde olduğunu, bu yüzden de denge sağlayacak ayarlamaların iyi olacağını söyledi. Baydur, “Sıfır zam belki insanlara sempatik gelmiyor, ama memleketin içinde bulunduğu şartlarda bazı fedakarlıklar yapmak gerektiğine inanıyorum. Sıfır zam tabii ki olabilir, hatta eksi zam da, olur ama yasalar geriye gidişe mani” deme arsızlığını gösterdi. Konuşmasında özel sektör olarak verilen zammı geri çektikleri işyerleri de olduğunu hatırlatan Baydur, “Krizde hiç zam almadan toplu sözleşme imzalayan işyerlerimiz de oldu. İşçi çıkarma, azaltma yönlerini elimizden geldiğince ortadan kaldırmaya çalıştık. Bazı memleketlerde artık zam yerine istihdamı artırmak bir toplu sözleşme maddesi olarak yer alabiliyor. Bana göre işçi sendikalarının ve çalışan işçinin buna Türkiye’de daha da önem vermesi gerekir. Çünkü Türkiye’de işsizlik 15 milyona dayandı ve en büyük tehlike de bu kitleden kaynaklanıyor” sözleriyle, olmayan işgüvencesini de öne sürerek, “ya sıfır zammı kabul edersiniz ya da işsiz kalırsınız” diyor.

**Patronlar asgari ücrete dahi göz dikti!**

Ankara Sanayi Odası Başkanı Zafer Çağlayan ise bir toplantıda, işçi sendikalarının toplu iş sözleşmesi görüşmelerindeki tutumunu eleştirdi ve asgari ücreti “sanal ücret” diye tanımladı. Çağlayan’ın “Kayıt dışı istihdamı teşvik eden sanal ücret uygulamasına son verilsin” demesi, patron örgütlerinin kölelik yasasından sonra “esnek ücret” uygulamasına

**Herkes iş,  
tüm çalışanlara  
işgüvencesi!**

**Bağımsız Devrimci  
Sınıf Platformu (BDSP)**

**7 saatlik  
işgünü,  
35 saatlik  
çalışma haftası!**

**Bağımsız Devrimci  
Sınıf Platformu (BDSP)**

geçilmesi yönündeki niyetlerini ve kararlılıklarını ortaya koymaktadır. Patronlar işçi sınıfına 226 milyon olan asgari ücreti dahi çok görmekte, işsizler ordusunu tehdit olarak kullanarak işçi sınıfına ölüm koşullarında yaşamayı dayatmaktadır. Çağlayan bununla da yetinmedi, ortalama 600 milyon ücret alan kamu işçisinin 1-2 milyar ücret aldığı iddia ederek, “bir-iki yıl zam yapılmassa da” olur görüşünü savundu.

**Kayıt dışı ekonomiyi yaratan sermaye sınıfı**

‘80’li yılların başından bu yana emperyalist-kapitalist sisteme tümüyle entegre olma yolunda hızlı adımlar atıldı. Başlarda “uluslararası sermayeyle rekabet etmek”, sonrasında “uluslararası sermayeyi ülkeye çekmek” amacıyla yeni liberal politikaların savunuculuğu yapıldı. Bu doğrultuda büyük sermaye ‘80’li yıllarda üretimi parçalayarak, üretim aşamalarını işyeri dışına taşıyarak, kayıt dışı diye adlandırılan sektörün gelişmesinin ve genişlemesinin baş aktörü oldu. Bugün vergisini ödeyen, sigortalı işçi çalıştıran “namuslu” patron pozlarında kayıt dışı ekonomiyle

mücadelenin önemini ve gerekliliğini savunmaları ise tam bir ikiyüzlülük örneğidir. Zira kayıt dışı ekonomi bugün büyük patronların yönlendirmesiyle gelişmektedir. Üretim sürecinin parçalanarak küçük ve orta ölçekli işyerlerine kaydırılması ile maliyet en az düzeye indirilirken, emek sömürsü en yüksek düzeye çıkartılmaktadır. Son verilere göre kayıt dışı üretimin bugün Türkiye ekonomisinde toplam ağırlığı %66’dır. Küçük işletmelerde sömürü en azgın şekilde uygulanmakta, işçiler tamamen işverenlerin insafına terkedilmektedir.

**“İşsizler ordusu” mücadelenin bileşeni haline getirilmelidir!**

Patronları bu denli arsızlaştıran, yıllardır fiilen uygulamakta oldukları esnek çalışma koşullarını kölelik yasasıyla güvence altına almış olmalarıdır. Kamu TİS’lerinde sergiledikleri pervasız tutumla milyonlarca işçi ve emekçiyle alay etmektedirler.

İşçi sınıfı ve emekçilere karşı bir tehdit olarak kullanılan “işsizler ordusu”nu mücadelenin bir bileşeni haline getirmek, “eksi zam”ı savunma cesareti gösteren sermaye sınıfına ve küstah temsilcilerine karşı verilebilecek anlamlı bir yanıt olacaktır. Bu çerçevede çıkarları ortak olan işçi sınıfı saflarında rekabeti ve bölünmeyi engelleyecek olan “Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!” talebi TİS’lerde öne sürülmesi ve kararlılıkla savunulması gereken taleplerden biri olmalıdır. Bu talebin kararlılıkla savunulması ve mücadaleye konu edilmesi durumunda, sayıları milyonları bulan “işsizler ordusu” sermaye düzeninin elini güçlendirmesine yarayan bir tehdit aracı değil, kölelik düzenini yıkmak için karşılarına dikilen muazzam bir güç olacaktır.

## Kölelik yasası geçti, özelleştirme saldırısı sürüyor, sırada kamu TİS'leri var...

# Sendika ağalarının yeni bir ihanetine daha izin vermeyelim!

İşçi sınıfı ve emekçiler son yılların en ağır saldırı dalgası ile yüzyüze. İşçi sınıfına kölelik koşullarını dayatan iş yasası meclisten geçti. Kamu emekçilerini de benzer koşullara mahkum edecek olan yasa hazırlıklarına ise hız verilmiş durumda. Çalışma yaşamını ağırlaştıran uygulamalar yasal güvenceye alınırken işçi sınıfı, hem çalışanları hem de emekçi halk kesimlerini etkileyecek özelleştirme saldırısı ile de karşı karşıya. Yanı sıra özelleştirme kapsamındaki kuruluşlardan 8 bin kişinin zorunlu emekliliği Temmuz ayından itibaren uygulanmaya başlanacak. Tüm bu saldırılar bir bir hayata geçirilirken şimdi de kamu TİS'lerinde sıfır zam dayatması gündemde.

Kapitalistlerin sözcüsü Refik Baydur'u, kamu işçilerini kastederek, yasalar izin verse "eksi zam bile olur" diyecek kadar küstahlaştıran, Başbakan Tayyip Erdoğan'ı milletvekillerinin aldığı 6 milyar maaşla kamu işçisinin aldığı 600 milyonu karşılaştırarak "Benim milletvekili arkadaşlarım da artık 'bize zam' demiyor. Niye? Çünkü 'böyle bir ortamda biz zam talep edemeyiz' dedikleri için" diyerek "fedakar" ilan ettirecek kadar cesaretlendiren sendika bürokratlarının ihanetçi ve işbirlikçi tutumudur.

### Sendikal ihanet şebekesi kölelik yasasının hazırlanmasına ortak oldu

Türk-İş, DİSK ve Hak-İş konfederasyon yönetimleri, hükümet ve işveren temsilcileri ile bir protokol imzalayarak kölelik yasasını hazırlayan "bilim kurulu"na temsilci gönderdi. 2001 yılı Haziran ayında imzalanan protokolda 9 kişilik bilim kurulunun oy birliği ile almış olacağı kararlara konfederasyonların itiraz etmeyecekleri, orada yapılan toplantının, konfederasyona üye sendikalar da dahil olmak üzere, topluma aktarılmaması yani bu yapılan protokolün gizli tutulması öngörülüyordu. İşbirlikçi sendika ağaları işçi sınıfına ihanette sınır tanımazken sermayeye verdiği söze sonuna kadar sadık kaldı. Bunun bir sonucu olarak sendika ve şubeler kölelik yasasından 2002 yılı Haziran ayına kadar habersiz kaldı. Mayıs 2003 yılında yasa meclisten bir gecede geçirildi. Yaklaşık 2 yıl boyunca yasadın haberdar olan, iş sınıfının yılları bulan mücadelesi sonucu can bedeli kazandığı hakları kendi kirli çıkarları uğruna sermayeye altın tepside sunan bu işbirlikçi hainler görevlerini layıkıyla yerine getirdiler.

### Özelleştirmelere karşı birleşik mücadeleyi örgütlemek yerine hava boşaltma eylemleriyle günü geçştiriyorlar

PETKİM, TÜPRAŞ, TEKEL, İGSAŞ başta olmak üzere Türk Telekom, THY, Milli Piyongo gibi işletme ve kuruluşların özelleştirilmesi gündemde. İşçi sınıfı "özelleşecek güzelleşecek", "özelleştirme yoluyla işletmeler çalışanlara devredilecek" yalanlarının ne anlama geldiğini yaşayarak gördüler. Özelleştirmelerin çalışanlar için işsizlik, açlık ve sefalet, geniş halk kesimleri için hizmetlerin pahalılaşması anlamına geldiği bugün herkes tarafından biliniyor.

Kölelik yasasını işçi sınıfından sır gibi saklayarak



yasaya karşı mücadelenin önüne barikat oluşturan sendika bürokratları aynı tutumu özelleştirme saldırısı karşısında sergileme yüzüzlüğünü gösteremediler. Ancak ruhunu sermayeye satan bu hainler, özelleştirme kapsamındaki işletmeleri ve sendikaları yalnız bırakarak, işyerleri ve yerellerden gelişerek yaygınlaşan ve kitleselleşen, en sonu mücadeleyi genel greve doğru taşıyacak tarzda işçi sınıfının birleşik mücadelesini örgütleyen bir yol izlemediler. Beylik açıklamalar eşliğinde birkaç merkezi mitingle hava boşaltma eylemleri gerçekleştirdiler.

"Saldırı gündeme gelsin biz o zaman harekete geçeriz" mantığının sonucunu kamu emekçileri sahte sendika yasasıyla ödemişlerdi. Şimdi aynı mantık TEKEL işçilerinin yükseltmekte ve militanlaşmakta olan eylemlerini dizginlemeyi amaçlıyor. Tek Gıda-İş Sendikası Genel Merkezi, "kesintisiz işyerini terketmeme eylemine hazırlık ve son ihtar" başlığı çerçevesinde aldığı 3 günlük işyerini terketmeme kararını iptal etti. Gerekece olarak, "Özelleştirme İhalesi Başkanlığı'nın TEKEL'in ihalesini 12 Eylül '03 tarihine ertelemesi" olarak açıklandı. Özcesi sendika ağaları özelleştirme saldırısına karşı bir şey yapma niyetinde değiller. İşçi sınıfının yüz yıllık kazanımlarını gaspeden kölelik yasasına ortak olan bu hainlerin özelleştirme saldırısına karşı harekete geçmesini beklemek işçi sınıfına ağır bir darbe daha vuracaktır.

### Sendika ağaları TİS'leri de satışa hazırlıyor!

Hükümet kamu çalışanlarına sıfır zam dayatırken ortada ne görüşülecek, ne de uzlaşacak bir durum yok. Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç, sermaye iktidarına sunduğu hizmetinin karşılığında bu kadarını beklemediklerini, özellikle "sıfır zammı duyunca şok olduk"larını açıklıyor. Ne R. Baydur'un küstahça açıklamalarına, ne de T. Erdoğan'ın işçilerle dalga geçmesine yaptığı açıklamalara karşılık tok ve kararlı bir tutum sergilemediği gibi "Kurullarımızda bu teklifleri değerlendireceğiz. Diyalog kapısı açıktır. Onun dışında demokratik reaksiyonlarımızı ortaya

koyacağız. Sıfır zam önerisiyle hiçbir zaman diyalog kurulamaz." şeklinde uzlaşmacı bir tutum izliyor. Türk-İş Kamu Toplu Sözleşmeleri Koordinasyon Kurulu ise genel başkanlık yaptığı dönemde ihanetlerinden dolayı işçi sınıfının tepkisine maruz kalarak ağaca tırmanmak zorunda kalan Bayram Meral'i de kattığı toplantı sonrası; "Sendikalarımız, İş Yasası'nın emredici hükümleri dışında, toplu iş sözleşmeleriyle kazanılmış haklarımızı kararlı bir biçimde koruyacaklar ve idari maddelerle işçi

aleyhinde düzenlemelere izin vermeyecektir. Türk-İş Başkanlar Kurulu, önümüzdeki günlerde Yönetim Kurulumuz'un belirleyeceği günde toplanarak, en yaygın ve kapsamlı meşru ve demokratik eylemlerimizin biçim ve tarihlerini belirleyecektir" şeklinde bir açıklama yapıyor.

Açıklamada, "Sendikalarımız, İş Yasası'nın emredici hükümleri dışında, toplu iş sözleşmeleriyle kazanılmış haklarımızı kararlı bir biçimde koruyacaklar..." ifadesi kullanılması ise tam bir ikiyüzlülük örneği. Bu ahmaklar ya "iş yasasının emredici" hükümlerinin sonuçlarından bihaberler, ya da utanmadan yalan söylüyorlar. İş yasası ifadesiyle kastettikleri hazırlık aşamasında bizzat ortak oldukları kölelik yasasından başkası değil. Daha da önemlisi, kölelik yasası ile çalışma yaşamının yanı sıra ücretlerde de esneklik söz konusu. Yasanın tüm hükümleri TİS'leri fiilen geçersiz kılacak birçok madde ile dolu. Bu durumda hangi yol ve yöntemle "İş yasasının emredici hükümleri"ni dışta tutabileceklerinin yanıtı ise ortada yok.

Tabanda Türk-İş Genel Merkezi'nden genel grev kararı çıkma beklentisi varken Salih Kılıç işçilere akıl veriyor, "Demokratik tepkimizi göstereceğiz ama genel grev başka bir şeydir". İşçiler başka bir şeyin gerçekleştirilmesini bekleyedursun, Türk-İş'in demokratik tepkisini nasıl göstereceğine dair bilgiler basına sızmaya başladı. Yansıyanlara göre; Türk-İş tüm illerde kamu işçilerinin işyerlerine yakalarına taktıkları "sıfır zam istemiyoruz" şeklinde kokart ile gitmeleri, AK Parti il merkezlerinin işçiler tarafından ziyaret edilerek taleplerine ilişkin bildirimlerin parti yöneticilerine verilmesi ve kamu işçilerinin ağırlıklı olduğu illerde toplantılar yapılması planlanıyor. Meclis koridorlarını aşındırmanın verdiği alışkanlıktan olsa gerek, Türk-İş yönetimi işçileri haklarını kazanması için AKP'nin il merkezlerine yönlendiriyor.

Sahte sendika yasası sürecinde sergiledikleri uzlaşmacı ve ihanetçi tutumları halen hafızalarda tazeliğini korusa da, konfederasyonlar cephesinden en anlamlı sayılabilecek tek tepki yine de KESK'ten



geldi. Aydın'da yapılan mitinge katılan KESK Genel Başkanı Sami Evren, sıfır zamma karşı başta Türk-İş olmak üzere bütün konfederasyonları ortak mücadeleye çağırdı. Dün sahte yasanın yasalaşmasının baş sorumlusu olan reformist yönetimin bugün kamu emekçilerine dönük personel rejimi yasası, kamu yönetimi reformu vb. saldırılara karşısında süreci suskunlukla geçiştirmesi bu çağrının samimiyeti hakkında bir ip ucu veriyor.

Saldırıların yoğunlaştığı ve emekçilerin alanlarda ortak mücadele şiarlarını haykırdığı böylesine yakıcı bir süreçte varlığı dahi hissedilmeyen Emek Platformu Başkanlar Kurulu 19 Haziran'da toplanarak, memur maaşlarına yapılacak zam oranları ve çalışma yaşamının sorunlarını değerlendirdi. EP dönem sözcülüğü yapan Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız, EP bileşenleri ile "yeni bir ortak hareket tarzı" oluşturacaklarını belirtti. Kölelik yasası geçerken, özelleştirme saldırısı hız kazanırken kıllarını dahi kıpırdatmayan, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinin önünde barikat oluşturma misyonunu üstlenen bu satılmış çetenin "yeni bir ortak hareket tarzı" ile kastettikleri, olsa olsa son dönemlerde emekçilerin gözünde iyice teşhir olan imajlarını kurtarmak için ihanetlerine "yeni ve ortak kılıflar bulma tarzı"dır.

### İhanet şebekesinden medet ummak yerine harekete geçelim!

Konfederasyon yönetimlerinin bugüne kadar gerçekleştirdiği ihanetler ve yaşanan gelişmeler TİS sürecini de satışla sonuçlandırma niyetinde olduklarını gösteriyor. Bu hainlere "genel grevin başka bir şey" olmadığını göstermenin zamanı çoktan gelmiştir. Onların ne işçilerin kazanılmış haklarını korumak, ne de yeni haklar kazanmak gibi bir derdi var. İhanetlerinin karşılığını sermayeden, işçi sınıfı ve emekçilerden gizli yaptıkları toplantılarda fazlasıyla almaktadırlar. Sendikali işçi ve emekçilerin sayılarında yaşanan azalma ve son saldırılarla sendikaların altının boşaltılması da umurlarında değil. Nasıl olsa bugün sendikalarda kaybettikleri koltuklarını yarın mecliste kazanırlar. Eğer aksi söz konusu olsaydı, en azından koltuklarını kaybetmemek için daha ileri eylem biçimlerini zorlar ya da bu yönde ciddi bir hazırlığa girerler, sermaye iktidarına gerçek anlamda gözdağı vermeye girişirlerdi. Ancak toplam tablo bunun böyle olmadığını gösteriyor.

Saldırıları geçit vermemek, kazanılmış hakları korumak, sendika bürokrasisinin ihanet barikatını aşmak ancak örgütlü işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesiyle mümkün olacaktır. Sendika yönetimlerini tutmuş bu hainler başta olmak üzere devletten ve sendika yönetimlerinden bağımsız örgütlenmeler yaratmak günün en acil ihtiyaçlarından birisidir. Sermaye iktidarı karşısında, mücadelede kararlı örgütlü bir güç görmediği koşullarda geri adım atmayacağı gibi yeni saldırılar için de cesaret kazanacaktır. Süreç kamu TİS'leri bitmiyor. Sırada kamu emekçilerinin ücret artışı ile özel sektör TİS'leri var. Yanı sıra kamu çalışanlarının tasfiyesi ile zorunlu emeklilik dayatması gündemde. Kitlesele geçen birkaç mitingin peşi sıra özelleştirme saldırısı zamana yayılarak hayata geçirilmek üzere devam ediyor. Henüz kölelik yasasına karşı mücadele bitmiş değil. Yasanın sonuçları fiili olarak yaşanmaya başladığı zaman tabanda biriken öfke ve tepkinin açığa çıkması söz konusu vb.

Yönetimlerin bir başka bahanesi de genel grev kararı "genel olarak alınmalı". Yani "tek başına bizim genel grev kararı almamız sorunu çözmez, bu karar ortak olarak tüm konfederasyonlar tarafından alınmalı" demeye getiriyorlar. Türk-İş, DİSK, KESK üyesi işçi ve emekçiler "genel grev, genel direniş" şiarını yükseltirken yönetimler "genel grev başka bir iş" diyerek emekçileri oyalama yoluna gidiyorlar. Bu noktada bu hainlere sormak gerekiyor, taban genel grev talebi ve beklentisi içindeyken ve bu kararı da konfederasyon genel merkezlerinin alması gerekirken daha neyi bekliyorsunuz? Emek Platformu adı altında biraraya gelenler kimlerden oluşuyor?

Uzlaşmacı, ihanetçi sendika yönetimlerinden medet umarak günü geçiştiremeyecek kadar önemli bir süreçten geçiyoruz. İşçi sınıfı ve emekçilerin tabanda birliğini sağlamak görevi ertelenemez bir biçimde kendini dayatıyor. Öncü işçi ve emekçiler genel grevin nasıl örgütlendiğini sendika ağalarına göstermek için harekete geçmeli, işyeri, bölge ve sektör düzeyinde biraraya gelen işçi ve emekçilerden oluşan taban örgütleriyle süreci örmenin ilk adımını atmalıdırlar.

## Küreselleşme ve sendikalar

(...) Sermayenin fordist üretim biçimi emekçilerin onbinlercesinin aynı fabrika ve tesis çatısı altında birarada çalışmalarına ve ortak bir yaşamı paylaşmalarını sağladı. Onbinlerce emekçinin aynı vardiya saatlerinde işe başlaması, aynı yemekhanelerde ve aynı zamanda yemek yemesi, aynı alanlarda dinlenmesi, aynı zamanlarda yıllık izne çıkılması gibi birçok alandaki birliktelik, sorunları da aynılaştırdı ve ortaklaştırdı. Üretim sürecindeki bu ortaklaşma emekçilerin sendikalarda örgütlenmelerini kolaylaştırdı ve sınıfsal bilince ulaşma olanaklarını da arttırdı. Ancak bu gelişmeler sermayenin kabul edebileceği gibi değildi ve çıkarları açısından tehlike oluşturuyordu. İşte bu yüzden Uzak Asya'da başlatılan Post-Fordist (Esnek) üretim biçimi tüm dünyadaki kapitalistler tarafından yeni bir model olarak hızla kabul gördü ve adım adım uygulanmaya başlandı. Fordist üretim biçiminde herhangi bir metanın üretimi için gerekli olan büyük üretim tesisleri ve onbinlerce işçi yerine, Post Fordist üretim biçiminde parçalı üretim tesisleri, taşeron işletmeler ve bunun sonucunda da az sayıda işçiyi birarada barındıran merkez ve çevre işletmeler ortaya çıktı. Post-Fordist üretim biçiminde ana üretim tesisi dışına çıkarılan üretimlerin ülke sınırları dışına taşınması ise küreselleşme söylemini yaratan en önemli unsur olmuştur. Bir başka anlatımla kapitalistler ana üretim merkezlerinde - teknolojik gelişme olanaklarına rağmen- giderek azalan kârlarını arttırmak için emekçileri ve işi parçalayarak, üretimin büyük bölümünü merkez dışına çıkarıp, tüm ülkeye ve dünyaya yayarak krizini açmaya çalışmaktadır. Sermaye bütün bu gelişmeleri tanımlarken adına küreselleşme, yeni dünya düzeni gibi kulağa hoş gelen kavramlar kullansa da bu onun emperyalizm olduğu gerçeğini değiştirmez.

Bu yeni üretim biçimi ile ana fabrikalar ağırlıklı montaj işlerinin, ambalajların, ürün geliştirme faaliyetlerinin yapıldığı tesisler haline dönüştü ve bunlar sermayenin tekelindeki teknolojik gelişme olanakları ile birleşince de ana fabrikalardaki işçi sayısının onbinlerden, binlere ve hatta yüzlere inmesi sonucunu doğurdu. Tüm bu gelişmeler Fordist üretim biçiminin sağladığı olanaklarla örgütlenmeleri çok kolay olan sendikal yapıların hızla üye sayılarının düşmesine ve güç olarak zayıflamalarına yol açtı. Sendikaların bu gerilemeyi yaşamalarının nedeni, üretimdeki değişimler olmakla birlikte, yönetimlerinin bu süreci kavrayamamalarından ve merkez üretim tesisinin dışına çıkan işçileri örgütleyememelerinden ya da örgütleyebilecek çabayı gösterememelerinden kaynaklandığı da ortadadır. Sendikalar, sermayenin yeniden yapılanmasına karşı merkezde kalan ve çevreye çıkarılan işçileri örgütleyebilecek yöntemleri bulamadı ya da bulmak için gerekli refleksi gösteremediler. Bu yüzden

örgütlenmelerini sermayenin giderek küçülttüğü merkezde korumaya çalıştılar ve hemen hemen bütün toplu sözleşmelerde ağırlıklı ekonomik taleplerini yükselttiler. Sendika yönetimleri çevreye çıkarılan işçi sayısının merkezde kalanların onlarca katı büyüklüğüne ulaştığını ve bu alandaki işçilerin örgütlenmesinin yaşamsal önemde olduğunu farkedemediler, etmediler ya da bunu başaracak örgütlenme anlayışından yoksundular.

Türkiye'deki sendikal örgütlenmenin son 30 yıllık gelişim süreci yukarıdaki tespitleri doğrulamaktadır. 12 Eylül 1980 darbesi yapıldığında sendikalarda örgütlü işçi sayısı 3 milyonun üzerinde ve toplam işgücünün %20'si düzeyinde iken, bugün sendikalarda örgütlü işçi sayısı 700-800 bin ve toplam işgücünün %3-%4 düzeyinde bulunmaktadır. Bir başka anlatımla 1980'de örgütlü olan her 6 işçiden 5'i bugün örgütlü değildir. İşçi sınıfı bu zayıf örgütlülüğünün bedelini, İş Kanunu değişikliğinde mevcut kazanılmış haklarının 50 yıl geriye götürülmesi sürecinde yalnızca seyrederek ödedi ve bu yasanın uygulamaları ile de yıllarca ödeyecek. 1970 yılında sendikal örgütlülüğün özellikle DİSK için ortadan kaldırılmasına yönelik 274 ve 275 sayılı kanunlarda yapılmak istenen değişikliğe direnen ve bu uğurda 15-16 Haziran'da kanını canını veren bir işçi sınıfı, bugün 1475 sayılı İş Kanunu'nu tümünden değiştiren 4857 sayılı İş Kanunu çıkarılmasına karşı en ufak bir tepkiyi örgütleyemedi. Aslında bugün çıkarılan yasa, fiilen yaşanan bir sürecin yasalaştırılması ve yalnızca bir sonuçtur. Son 30 yıldır sermayenin merkezden çevreye yayılma sürecine müdahale edemeyen, çevredeki işçileri örgütleyemeyen, onların tüm sorunlarını ve bir anlamda onları yok sayan sendikal yapıların yaşananlar konusundaki sorumluluklarının büyüklüğünü ölçmek ise mümkün değildir. Üstelik yeni İş Kanunu'nun temel hedeflerinin başında sendikalarda örgütlü merkezdeki çekirdek işçilerin daha esnek çalıştırılması ve örgütlülüklerinin daha da zayıflatılması geldiği halde. Yeni İş Kanunu'na karşı çıkış için örgütlü işçisini bile hazırlayamayan sendikal yapılardan, çevredeki işçileri ve işsizleri ya da kamuda çalışanların büyük çoğunluğunu önümüzdeki süreçte kapsamına alacak böyle bir yasaya karşı birlikte mücadeleye katmasını beklemek ne kadar doğrudur. Yıllardır dışladıkları, sorunlarını görmezden geldikleri çevre işçi ve işsizlerden, yine uzun süre kendilerinden saymadıkları ve zaman zaman rakip gördükleri kamu çalışanlarının desteğini alabilmek için oluşturdukları ortak bir zemin yoksa, yeni İş Kanunu'na karşı ortak mücadele yürütebilmeleri mümkün müdür? (...)

**Selim Yılmaz**, SMMM-Ekonomist  
(MAİ ve Küreselleşme Karşıtı Çalışma Grubu)

## Yolsuzluklar sistemdeki çürümenin yansımasıdır

# Yolsuzluk boydan aşıyor, komisyon ancak diz boyuna ulaşmış!..

1 milyar dolar için emperyalistlerin önünde bin takla atan sermaye iktidarı katında, yolsuzluklara ayrılan pay için onlarca milyar dolar telaffuz ediliyor. Üstelik bu konuşulan miktarlar, TBMM Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu Başkanı Ateş, "ticari sır engeli nedeniyle yolsuzlukların ancak yüzde 50'sine ulaşılabilmiş" dediğine göre, gerçek rakamların olsa olsa yarısına denk düşmekte.

Son günlerde basına yansıyanlardan birkaç kalem yolsuzluk hesabı bile gerçek rakamlar hakkında fikir vermeye yetecektir:

- Doğalgazdaki ve doğalgaza dayalı elektrik santrallerindeki "al ya da öde" garantisi yüzünden, baraj sularının boşa akıtılarak hidroelektrik santral kapasitesinin yüzde 65'inin kullanılmaması nedeniyle oluşan zarar, yılda **3.5-4 milyar dolar**,

- "Al ya da öde" anlaşmalarındaki cezaya girmesi muhtemel talep fazlası gazın ceza bedeli 2010'da **1.86 milyar dolar** (önlem alınmazsa 2020'de 3.75 milyar dolar olacak).

- Doğalgaz ithalatında Turusgaz'a 1998-2002 arasında yapılan fazla ödeme: **368 milyon dolar** (Petrol Mühendisleri Odası Bşk. Necdet Pamir'in hesabıyla önümüzdeki 15 yılda **35 milyar doları** aşacak)

- Elektrik alım garantilerinin 'haddi layık'-'emsal değer'ini aşan kısmının Hazine üzerindeki yükü **18.7 milyar dolar**

- İmtiyazlı şirket sözleşmelerinin yükü: **195 milyon dolar**

- DSİ'de inşaatı devam eden tesislerde yüzde 50'yi aşan (normalde yüzde 30-50 arasında olması gerekirken, kimisinde yüzde 1000'e kadar yükseliyor) keşif artışlarının tutarı: **4.5 milyar dolar**.

- Çeşitli ülkelerle gerçekleştirilen Karma Ekonomik Komisyon anlaşmaları çerçevesinde ikili anlaşmalarla yapılan Hidro Elektrik Santralleri: **10 milyar dolar**.

Komisyonun, "ulaşabildiği" %50'ye, hiç kuşku yok ki, özelleştirme adı altında peşkeş çekilen KİT'lerin malvarlığı bulunmuyor. Çünkü bugünkü hükümet ve meclis de özelleştirme konusunda aynı yoldan yürümekte, aynı yolsuzlukları yapmakta ve yaptırmaktadır. Kalan sınırlı sayıdaki KİT'i elden çıkarmak, sağlık ve eğitim gibi kamu hizmet sektörlerini tümüyle sermayenin insafına ve yağmasına açmak, bu hükümetin adeta varlık nedeni gördüğü bir uygulama durumunda.

Oysa özelleştirmeler yıllardan beridir en büyük yolsuzlukların döndüğü uygulamalar oldu. Sadece, yurtçapına yayılmış üniteleri, paha biçilmez değerdeki arazileri vb. ile devasa işletmelerin yok pahasına elden çıkarılması değil, yanısıra, yapılan sözleşmeler gereği bu sözde satışlar sonrasında da devlet kasasından soygunun süregittiği biliniyor. En yakın örnek, el koyma sürecinde ÇEAŞ'ta görüldü. Hükümet partisiyle ve bazı sermaye gruplarıyla yaşadığı çatışmalar nedeniyle Uzanlar'ın vurgununa şimdilik güya dur dedi. Ancak özelleştirilmiş bulunan hemen tüm kuruluşlar için benzer yolsuzluklar sürmekte.

### **Komisyonlar kurulur-bozulur, yolsuzluklar sistemi tıklar tıklar işler!**

Bir yandan Meclis'te Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu'nun çalışmaları -ve hükümetin yolsuzlukların üzerine gidiyoruz şovu- sürerken, diğer yandan da mahkemelerde 2. Beyaz Enerji davası

görülyordu. Benzer tüm dava sonuçları üzerinden tahmin edileceği gibi, bu dava da aklamayla sonuçlandı. Kimi gazetelerin "Beyaz Enerji ak pak" başlığıyla geçtiği haberlere göre; sanıklardan 10'u beraat ettirilirken, diğer beş sanığa verilen hapis cezaları önce paraya çevrilmiş, sonra da ertelenmişti. Yolsuzluk sanıklarının ertelenen para cezaları ise yalnızca 1 milyar 50 milyon liraydı.

Bu gelişme karşısında Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu'nundan tık çıkmadı. Nasıl çıksın? Yarın, ola ki birilerini "divan"a gönderecek olurlarsa, mahkemeler onlar için de aynı aklama-paklama işlevi görmeliydi. Tıpkı, dün Tayyip Erdoğan için bu işlevi gördüğü gibi. Ve daha daha sonrasında, bir sonraki hükümet döneminde oluşturulacak komisyonların açığa çıkaracağı bugünün yolsuzluk icraatlarında tekrar tekrar göreceği gibi.

### **Ordu da "ticari sır" perdesi çaktı**

TBMM Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu, Hava Kuvvetleri Komutanlığı için 1.5 milyar dolarlık Havadan Erken İhbar ve Kontrol Uçağı (AWACS) alımına ilişkin anlaşmayla ilgili iddialar nedeniyle Savunma Sanayi Müsteşarlığı'ndan (SSM) gizli bir yazıyla bilgi istedi. SS Müsteşarı Dursun Ali Ercan'ın yanıtı, "ticari sırdır, bilgi veremeyiz" oldu.

Ege'de Yunan hava sahasını gözlemek için kullanılacak uçakların alımına ilişkin iddialar şöyle:  
- Ağustos 2002'de imzalanan 1 milyar 85 milyon dolarlık anlaşma yürürlüğe sokulana kadar yaşanan

gecikme nedeniyle, dolar üzerinden yapılan artışla bedel 1.5 milyar doların üzerine çıktı.

- Teminat mektubunda Türkiye'nin çıkarları korunmadı.

- Şirket, şartnamede yer alan teknoloji transferi konusunda kısıtlamalar ileri sürdü.

- Yüzde 18 olarak belirlenen yerli katkı oranı yüzde 12'de kaldı.

Sıradan politikacı ve bürokratları bile aklayan bir sistemde, sistemin kralı konumundaki ordunun yolsuzluk hesabı vermesi elbette beklenemez. İkinci talebi de geri çevrildiğinde, komisyonun, orduya karşı işletebileceği herhangi bir mekanizma da bulunmuyor sistemde.

Dün, darbeci generallerden Şahinkaya hakkında, yine uçak alımlarına ilişkin, ayyuka çıkan rüşvet ve yolsuzluk iddialarına ne oldu? Unutulup/unutturulup gitti.

Sivil görevlilere yöneltilen suçlamalarla, ordu mensuplarına yönelik olanlar arasındaki tek fark, birinciler bazen mahkeme karşısına çıkarılmak ve ancak orada aklanmak zorunda kalırken, ikinciler mahkemenin yolunu bile bilmiyor. İthamı yönelten haddini bilmezler, bir biçimde, ithamlarını geri almak zorunda bırakılıyor.

Yarın, AWACS alımına ilişkin iddiaları ortaya atanlar da geri alabilmek için bin dereden su getirmek zorunda kalacaktır. Sistem her ne kadar hırsızlığı önleyecek mekanizmalara sahip olmasa da, kendini (ve koruyucu-kollayıcı gücünü) gözetecek mekanizmalara sahiptir.

## **Adana TEKEL işçileri eş ve çocuklarıyla eylemde...**

TEKEL işçileri her cuma gerçekleştirdikleri eylemlerine bir yenisini daha eklediler. Eş ve çocuklarıyla yürüme ve oturma eylemi gerçekleştiren TEKEL işçileri, bir kez daha fabrikalarını sattırmamaktaki kararlılıklarını ortaya koydular.

Tek Gıda-İş 1 No'lu Şube Başkanı Mithat Arslan'ın yaptığı açıklamanın ardından zincir oluşturma eylemi gerçekleştirdiler. Eylem yaklaşık yarım saat sürdü. Şube başkanı, daha önce Tek Gıda-İş merkez yöneticileriyle yapılan taban toplantısında işçilerin salonu "genel grev" sloganlarıyla inlettğini, bunun üzerine bu talebin genel merkeze taşındığını dile getirdi. Genel merkezin tek başına grev yapmayacağı için diğer konfederasyonlarla görüşüğünü, bir anlaşma sağlandığı ancak eylem için bir tarih verilemeyeceğini belirtti.

Eylemde "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!",



"TEKEL halkındır satılamaz!", "Direne direne kazanacağız!", "TEKEL'i, satanı biz de satarız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Geliyor geliyor genel grev geliyor!", "İşçi-memur elele genel greve!" sloganları atıldı.

**SY Kızıl Bayrak/Adana**



# Af isteyenler terörle susturulmaya çalışılıyor

Devlet bir yandan af yasası, Kürtçe yayın serbestisi vb. üzerinde "çalışırken", diğer yandan Kürt halkının başından sopayı eksik etmiyor. Gün geçmiyor ki bir saldırı, taciz, tecavüz, gözaltı, yargılama, cezalandırma yaşanmasın...

Devletin diliyle "af", halkın adlandırmasıyla "pişmanlık" yasasının gündeme getirilmesiyle birlikte, Kürtler cephesinden de bir "Genel af kampanyası" başlatılmış bulunuyor. Bu kampanya çerçevesinde gerçekleştirilmek istenen her "eylem" ise azgın bir devlet terörüyle kırılmaya çalışılıyor.

DEHAP'lı Gülbahar Gündüz kaçırılıp tecavüze uğradı, olayı protesto etmek amacıyla Saraçhane Parkı'nda bir araya gelen kadınlar yine protesto ettikleri polislin şiddetiyle karşılaştılar. İHD'nin açıklamasına göre; "Polis kadınları coplandı. Yerlerde sürükledi. Hakaret etti. Yaraladı, küfretti, gözaltına aldı. Göz yaşartıcı bomba kullandı. Polis köpekleri kadınları ısırıldı, polislerin kullandığı coplar kadınların kafasını yardı. Sonuç 82 gözaltı, 50'ye yakın yaralı. Yaralılardan 9'u Taksim İlk Yardım Hastanesi'ne, 6'sı Haseki Hastanesi'ne, 3'ü de Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldırıldı.". Bingöl'de barış masası açan kadınlara saldırıldı, gözaltılar oldu. Bunlar saldırıların en fazla gündeme taşınanları... Ancak devlet, kampanya çerçevesinde gerçekleştirilmek istenen eylemlere saldırarak, bunları engellemeye çalışmak vb.'yle de yetinmek istemiyor. Son olarak DEHAP davasında ceza yağdırmak suretiyle de kinlerini kusmuş oldular.



"Yüce Türk adaletinin bağımsız yargı organları", bu aynı süreçte, işkencecileri, hırsızları, uğursuzları, katilleri aklamayı son hızla sürdürmekteydi oysa. Meclis komisyonunun "yolsuzlukların üzerine gitme" oyununun sergilediği süreçte yolsuzluk sanıklarına, hükümetin AB ile demokrasilik oyunu oynadığı süreçte işkence sanıklarına ve ibreti alem için Susurluk sanığı Sedat Bucak'a ardarda beraat kararları yağdırıldı.

Bu yaşananlar, bir kez daha sistemin gerçek yüzünü ve niyetini sergilemenin yanı sıra, demokrasi mücadelesinin olmazsa olmazlarını da ortaya koyuyor: Demokratik hak ve özgürlükler ya sisteme karşı

mücadele içinde kazanılıp kullanılabilir ya da yoktur. Nitekim bugün sistemin kendi kendine ve kendi ihtiyaçları doğrultusunda gerçekleştirdiği düzenlemeler demokratik bir gelişmeyi değil, tam tersine, kurulu düzenin tahkimini hedeflemektedir. Demokratik bir toplumda yurttaşlar sırf konuştukları için "pişman olmaya", nedamet getirmeye zorlanmazlar. Düşünme, konuşma, yazma önündeki engeller ve yasaklar kaldırılır, özgürlükler genişletilir. Anadilde eğitim doğuştan bir hak olarak uluslararası planda kabul görmüş iken, anadilde konuşma, yazma, yayın yapma tartışma konusu edilmez. Bunlara yönelik düzenlemeler "demokratikleşme" olarak lanse edilemez. Ediliyorsa eğer, o rejimin karakterinin demokrasi olmadığını itirafıdır bu.

Siyasi iktidar cephesinde bu yaşananların adı "demokratikleşme" konulduğuna, gerekçesi "AB'ye uyum" olarak gösterildiğine göre; demokratik hak ve özgürlüklere gerçekten ihtiyacı olanların yönünü nereye dönmeleri gerektiği de açıktır: Bu yön kendileri, kendi öz güçleri ve mücadeleleridir. Kürt halkı ulusal ve demokratik hak ve özgürlükleri uğruna, işçi sınıfı ve emekçiler ekonomik-demokratik-politik hak ve özgürlükleri uğruna mücadeleyi yükseltmedikleri sürece, demokratik bir Türkiye'den söz etmek hayaldir. Demokrasi konusunda ciddi ve samimi aydınların, ara katman mensuplarının demokratikleşme sürecine en büyük katkıları, bu mücadelede Kürt halkının ve ezilen sınıfların yanında yer almak olabilir.

## İşkence ve tecavüz protesto edildi

20 Haziran günü Fatih'deki Saraçhane Parkı'nda toplanan yaklaşık 300 kişilik bir grup, kendini sivil polis olarak tanıtan kişilerce kaçırılıp tecavüz maruz kalan Gülbahar Gündüz için bir basın açıklaması yapmak istedi. Üzerlerinde "Barış ve kardeşlik için ayrımsız genel af" yazan dövizler de taşıyan grubun etrafı çevik kuvvet ekiplerince sarıldı.

Açıklamaya izin vermeyeceklerini belirten polis yetkilileri gruba dağılması yönünde uyarılarda bulundu. Uyarıyı alkışlarla protesto eden grup, oturma eylemi yapmak istedi. Grubun üzerine göz yaşartıcı gazlar da atan polis göstericilere müdahale etti.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne doğru dağılan gruptan bazı kişilerin polisi taşladıkları görüldü. Göstericiler ile polis arasında Unkapanı ve Vezneciler'in ara sokaklarında uzun kovalamacalar yaşandı. Yaklaşık 70 gösterici gözaltına alındı.

Bazı göstericiler polislin saldırı, köpeklerin ısırması sonucu derin yaralar aldı.

Polislin müdahalesi sırasında hafif şekilde yaralanan ve gözyaşartıcı gazdan etkilenen 12 kişi, tedavilerinin ardından emniyete götürüldü. Olaydan sonra Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırılan çoğunluğu kadın 12 kişinin tedavileri ayakta yapıldı.

Hafif şekilde yaralanan ve gözyaşartıcı gazdan etkilendikleri belirtilen bu kişiler, taburcu edildikten sonra emniyete götürüldüler. Bu arada, polislin gözaltına aldığı çoğunluğu kadın diğer 60



kişi de hastanelerde sağlık kontrolünden geçirildi.

Gözaltına alınan DEHAP'lılar 24 Haziran günü Fatih Adliyesi'ne sevk edildi. Saraçhane Parkı'nda yapılan basın açıklamasına polislerin sert müdahalesi sonrasında gözaltına alınan 84 kişiden 77'si tutuksuz yargılanmak üzere savcılık tarafından serbest bırakılırken, DEHAP İl Sekreteri Cemal Kavak, İl Başkan Yardımcısı Medeni Kırıcı, İl Yöneticileri Murat Yazıtekin ve Çiçek Arınç, Gençlik Kolları Üyesi Osman Taşdemir, Hakan Yeni ve Barış Anneler'inden Ruken Yetişkin, "2911 sayılı Gösteri, Toplantı ve Yürüyüş Yasası'na muhalefet etmek" suçlaması ile Fatih Adliyesi'ne çıkartıldı. Tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılan diğer DEHAP'lılar da ifade vermek ve arkadaşlarını yalnız bırakmamak üzere Fatih Adliyesi'ne gelerek bahçede toplandı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

## İstanbul'un orta yerinde güpegündüz işkence ve tecavüz!..

DEHAP İstanbul İl Kadın Kolları Yöneticisi Gülbahar Gündüz, polis olduğunu söyleyen iki kişi tarafından kaçırılarak işkenceye maruz kaldı. İHD İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması yapan Gündüz, kol ve sırtındaki darp izlerine göstererek, başından geçen insanlık dışı olayları anlattı.

DEHAP'ın Fatih'te bulunan ilçe binasına giderken, ellerinde telsiz bulunan ve polis olduğunu söyleyen sivil kişilerce zorla beyaz bir otomobile bindirildiğini söyledi. Bu olaylar anında bayıldığımı dile getiren Gündüz, kendine geldiği zaman ise gözlerinin bağlandığını, bu yüzden gittiği yerleri ve kendisine işkence yapanların yüzünü görmediğini ifade etti. Bir binaya girdiklerini ve merdivenlerle iki kat aşağı indiklerini anlatan Gündüz, "Sürekli olarak tehdit ediyorlardı. Gelsin arkadaşların seni kurtarsın diyorlardı" dedi. Gündüz, "diğer arkadaşlarına ders olsun" denilerek serbest bırakıldığını; gözaltındayken oral yoldan tecavüze maruz kaldığını, yüzünde sigara söndürüldüğünü, başına sert bir cisimle vurulduğunu, sırtının ise benzer bir cisimle çizildiğini aktardı.

Haseki Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde muayenesi yapılan Gülbahar Gündüz'ün sırt, kol ve bacaklarında darp izleri olduğu, yüzünde sigara yanığı bulunduğu belirtildi. Hastane Başhekimliği'nin Gündüz adına düzenlediği raporda ise maruz kaldığı cinsel şiddetin belirlenebilmesi için Adli Tıp Kurumu'na sevk edilmesine karar verildiği ifade edildi.

## Kamu'da toplu tasfiyeler sürerken, Diyanet'e 15 bin yeni kadro...

# Diyanet'e değil, eğitime ve sağlığa kadro!

Kamu iktisadi ve hizmet kuruluşlarının tasfiyesi hızlandırılırken, Diyanet'e 15 bin yeni kadro verilmesi düşük yoğunluklu ve yüzeysel tartışmaları gündeme getirdi. CHP ve kemalist cenah, yine, "dinci kadrolaşma" teranesini okuyor. Hükümet nöbeti tutan tüm düzen partileri gibi, AKP de, iktidarın ipleri elindeyken elbette kadrolaşacak. Sağlama alması gereken tüm işleri bu süreçte "bağlamaya" çalışacak. Bu düzen böyle işlediğine göre, AKP'nin yaptığı rutinle bir uyumsuzluk, sisteme aykırı bir durum bulunmuyor.

Ancak, iş yasasındaki değişiklikler meselesinden hatırlanacağı gibi, hükümetin, sermayenin ihyası/düzenin bekası yönünde attığı her adımın "dinci kadrolaşma" gibi son derece basit eleştirilerle geçitirilmesi, aslında düzene (ve tabii ki hükümete) destekten başka bir anlam ifade etmiyor.

Nitekim, bu kadro meselesinde Diyanet'ten yapılan bir açıklama ile durum son derece net biçimde anlatılmış bulunuyor. Din İşleri Başkanlığı, görev alanlarının ve kadrolarının sistemin korunmasında temel bir işleve sahip olduğunu (belki de ilk kez bu derece açık ve net biçimde) ilan etmek suretiyle savundu kadro olayını.

Eskiden bu tür açıklamaları materyalistler yapardı ve haliyle dinsizlikle suçlanır, susturulmaya,

bastırılmaya çalışılırlardı. Din görevlileri de tersi açıklamalar yaparak gerçeklerin inkarı, en azından unutturulması için çaba gösterirlerdi.

Gün döndü, devran değişti. Sistem sahipleri hala sosyalizmin yenilgisi üzerine yazdıkları globalizmin zaferine inanıyor olmalılar ki, gerçek kimliklerini böylesine açıktan sergileyebiliyorlar. Ama olsun, böylesi daha iyi. Kartların açık oynanmasında yarar var.

İşçi ve emekçi kitlelerin, açıklık ve sefaletlerini katmerleştirecek kamu tasfiyelerini ölüm-kalım meselesi haline getiren, Diyanet'te kadrolaşmayı ise sistemin bekası adına savunan bir AKP hükümetinden öğreneceği daha çok konu var. Sistemin böylesine açık sözlü davranmasının bu öğrenme sürecine katkıda bulunacağı açık.

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi; insanca yaşamaya yetecek bir ücret; sınırsız söz, basın, örgütlenme özgürlüğü; kamu hizmetlerinde iyileştirme ve yaygınlaştırma/parasız eğitim-parasız sağlık gibi temel talepler uğruna mücadele, düzen partilerinin/düzen ideolojilerinin (bu arada dinin) etkisinden asgari bir kurtuluşla yükseltilebilecektir. Kitlelerin demokratik hak ve özgürlük mücadelesi içinde olduğu bir süreçte ise, gündemi Diyanet'e değil, eğitime-sağlığa kadro tartışması tutacaktır.

## KESK'in bölge mitingleri...

**Aydın: "Genel grev genel direniş!"**

Aydın'daki miting için Zafer Meydanı'nda kortejler oluşturan emekçiler buradan Atatürk Meydanı'na yürüdüler. Ege Bölgesi'ndeki 10 ilden toplanan kamu emekçilerinin katıldığı mitingte esnek çalışmaya, paralı eğitime, özelleştirmeye karşı dövizler taşındı. "Genel grev genel direniş" çağrısı yapan emekçiler, "Personel reformu



yasasına hayır!", "Özelleştirmeleri direnerek durduracağız!" pankartları taşıdılar. Eğitim-Sen'in kitlesel katıldığı mitingde Emek, Barış ve Demokrasi Blok'u, ÖDP ve CHP destek verdi.

**Tunceli: "Kölelik yasasına hayır!"**

Tunceli'deki bölge mitingine Elazığ, Bingöl, Muş, Van, Erzurum ve Erzincan'dan binlerce kişi katıldı. İki koldan kortejlerle Toprak Saha'ya yürüyen kamu emekçileri, taşıdıkları dövizler ve attıkları sloganlarla kölelik yasalarına ve düşük ürete karşı tepkilerinin yanısıra genel af ve genel grev taleplerini dile getirdiler. Tarım Orkam-Sen Şube Başkanı Hıdır Demir ile KESK yöneticisi İhsan Avcı'nın konuştuğu mitingde, Kürt sorununun demokratik bir yaklaşımla çözülmesi talebi de dile getirildi.

**Kayseri: Eyleme 1500 emekçi katıldı**

Yoğunlukla Eğitim-Sen üyelerinin katıldığı eylem için veterinerlik önünde toplanarak Fuar Meydanı'na yüründü. Yaklaşık 1500 kişinin toplandığı alanda KESK MYK üyesi Nihat Değer, Kayseri Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Halil Ünal konuştu.

**Mersin: "Personel rejim yasasına hayır!"**

KESK Mersin Şubeler Platformu'nun çağrısıyla toplanan 100 kadar kamu emekçisi, memur maaşlarına yapılmak istenen yüzde 5'lik zammı ve Kamu Personel Rejimi'nde yapılması planlanan değişiklikleri protesto ettiler. Mersin Taş Bina önünde yapılan eylemde konuşan Dönem Sözcüsü Eğitim-Sen Şube Başkanı Ünsal Yıldız, AKP'yi uyararak yasa değişiklerini geri çekilmesini ve memurların taleplerine kulak verilmesini istedi.

## Paralı eğitim saldırısı sürüyor...

# Öğrenci-veli-öğretmenler ortak mücadeleye!

Bir eğitim-öğretim yılı daha bir dizi sorunla sona erdi. Paralı eğitime geçişin adımlarını yıllar önce çeşitli uygulamalarla (katkı payı toplama, kayıt parası vb.) atan sermaye devleti, müşteri olarak gördüğü veli ve öğrencilerden anlamlı ve bütünlüklü bir tepki görmemenin verdiği pervasızlıkla son yıllarda karne ve diploma parası toplamaya başladı.

Hatırlanacağı gibi velilerden katkı payı (aidat) toplama uygulaması geçici bir süre uygulanacağı söylenerek bundan yaklaşık 7 yıl önce başladı. Velilerden bir tepki gelişmediği için de aidat ücretleri seneden seneye artırılarak toplanmaya devam ediliyor. Bunun yanı sıra karne ve diploma parası da toplanmaya başlandı. Her okul sene sonu geldiğinde kendince belirlediği fiyatlarla karneleri öğrencilere satıyor. Karne parası veremeyen emekçi çocukları ise karnelerini alamamakla tehdit ediliyor ve sonuçta alamıyor. Ya da öğrencinin katkı payını ödeyip ödemediğine bakılıyor ve ödememişse "karneni alamazsın" diye tehdit ediliyor. Karnesini/diplomasını alamayan çocuk, bir köşede annesinin okul müdürü ya da yardımcısı ile yaptığı pazarlığın/tartışmanın sonucunu bir umutla bekliyor. Zaten çocukların birçoğu sınıf ortamında arkadaşlarının yanında tehdit edildikleri için mahcup olup bu paraları ödemeleri konusunda ailelerine baskı yapıyorlar. Çocuğunun üzülmesine dayanamayan aileler de ne yapıp edip, gerekirse borç bulup istenen paraları ödüyorlar.

Yıl içinde emekçi çocuklarından toplanan para sadece katkı payı ile de sınırlı değil. Spor parası adı altında toplanan para okula gerekli olan spor malzemelerini (top, kasa, minder, ip vb.) almak için kullanılıyor gibi gösterilse de, bu paralar da genelde amaçla kullanılmıyor. Göstermelik olarak alınan birkaç malzemenin çoğunu öğrenciler ya hiç kullanmıyor ya da nadiren kullanabilme şansını yakalıyorlar. Geri kalan paranın ise nerede kullanıldığının hesabı kimse tarafından sorulmadığı için nereye harcandığı pek bilinmiyor. Öğrencilere yazılı sorularının çoğaltılması için çekilen fotokopilerin de paraları gene öğrencilerden toplanıyor. Zaten kayıt esnasında bütün velilerden okula en az bir top fotokopi kağıdı getirmeleri isteniyor hatta buna zorlanıyorlar. Buna rağmen öğrencilere fotokopi parası vermeleri dayatılıyor. Kayıt esnasında alınan kayıt paraları, toplanan katkı payları, bunların da ötesinde emekçilerin ödedikleri vergiler yetmiyormuş gibi yıl boyunca okula milyonlarca lira para ödemek zorunda bırakılıyorlar.

Tüm bunlar eğitimin özelleştirilmesinin birer ayakları. Bu uygulamalara karşı anlamlı bir karşı duruş sergilenmezse eğer eğitim birkaç yıla kalmadan tamamen özelleşecektir. Bu uygulamalar tek başına veli ya da öğretmenlerin mücadelesi ile değil öğrenci-veli-öğretmenlerin ortak mücadeleleriyle püskürtülebilir.

**Bir eğitim emekçisi/İstanbul**



## Devlet bakanı “Kriz, alametleri var!” diyor...

# Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

Dış ticarettten sorumlu devlet bakanı Kürşat Tüzmen “Kriz alametleri var” dedi. Adeta kıyamet koptu. Tüzmen’in açıklamasına ilk tepki ekonomiden sorumlu devlet bakanı Ali Babacan’dan geldi. Ardından başbakan yardımcısı Abdullatif Şener açıklama yaptı. Her ikisi de herhangi bir kriz durumunun söz konusu olmadığını, ekonominin tıkrında gittiğini söylediler. Tüzmen aldığı tepkiler üzerine burjuva politikacılara özgü bir kıvrıklıkla sözlerini geri aldı.

İhracatçıların feryat figanının Tüzmen’in krizin geldiği yolu açıklamasında etkili olduğu biliniyor. Doların dünyada ve Türkiye’de değer yitirmesi ihracat gelirlerinin azalmasına, ithalat giderlerinin artmasına yolaçıyor. Bu da ihracatçı kapitalistlerin gelirlerinin azalması anlamına geliyor. Ancak ekonomik krize dair belirtileri sadece döviz fiyatlarındaki değişime bağlamak doğru değildir. Zira kapitalizmin krizi yapısalıdır. Mevcut iktisadi veriler bunu doğrulamaktadır.

### Ekonomik göstergeler yeni bir krizin habercisidir

\* Yılın ilk üç ayında ihracat 10 milyar dolar iken, ithalat 14 milyar dolar düzeyinde gerçekleşti. Oysa sermaye hükümeti 2003 sonuna kadar gerçekleşecek açığın 10 milyar doları aşmayacağını ilan etmişti. İlk üç aylık veriler hükümetin iddiasının temelsizliğini gösteriyor.

Döviz fiyatlarındaki düşme tüketim malı ithalatının maliyetinin sürekli olarak yükselmesine neden oluyor. Öte yandan, ihracat miktarının artmasına karşın, ihracat gelirinin azalmasına yolaçıyor. İthalatın artışı ise ithalat giderlerinin yükselmesi neden oluyor. İlk dört ay içindeki açık 4,9 milyar dolara ulaşmış bulunmaktadır. Bu açık 2002 yılının aynı dönemine denk gelen açığın dört katını aşiyor. Önümüzdeki aylarda bu açığın artacağı burjuva ekonomistlerin önemli bir bölümünün ortak görüşü.

\* İşçi sınıfı ve emekçilerin omuzlarındaki vergi yükü her geçen gün artıyor. İşçilerin, kamu emekçilerinin aldıkları maaş kadar vergi ödedikleri, vergi kesintileri adı altında maaşlarının tırpanlandığı biliyor. Ancak elde edilen bu gelir borçların faizlerini ödemeye bile yetmiyor.

İşçi ve emekçilerinden KDV başta olmak üzere dolaylı vergiler, stopaj yoluyla toplanan gelir vergisi ve diğer vergilerin tümü, sayısı 2500 geçmeyen

tefecilere borcun faizi olarak verilmekte, ancak ona bile yetmemektedir. Sermaye devletinin bütçesinin önemli bir bölümü faiz geliri olarak kapitalistlerin kirli boğazlarına akmaktadır. Borç-faiz-borç kıskaçındaki kapitalist ekonomi, yeni iktisadi krizlerin doğal zeminidir.

\* Faiz ile enflasyon rakamlarındaki düşüş geçicidir. Sermaye sahiplerine ödenen reel faiz çok yüksektir. Tekelci sermayenin önemli bir kesimi para ile para kazanma, spekülasyon gelir elde etme yolunu tutmuş bulunmaktadır. İthalatın artması da yükselecek enflasyonunu habercisidir. Türk lirasının döviz karşısında değerinin artması enflasyon artışını tetikleyecektir.

\* Sermaye hükümetinin kamu TİS’leri için öngördüğü zam yüzde sıfırdır. Kamu emekçileri için öngörülen artışın yüzde beşi aşamayacağı ifade ediliyor. Resmi olarak yüzde 30 ilan edilen enflasyon rakamına rağmen milyonlarca emekçinin ücretlerinin dondurulması, onların daha da yoksullaşmasına, zorunlu harcamalarda yeni kısıtlamalara yolaçacaktır.

\* DİE verilerine göre 2,5 milyona ulaşan açık işsiz sayısı, eğitimli gençlerde yüzde 30’u aşmaktadır.

Yüzde 20’lere ulaşan işsizlik oranı milyonlarca emekçinin sefaletin kör kuyusuna yuvarlanması demektir. Milyonlarca işsiz kölelik yasası ile yenileri eklenecektir. Kölelik yasası ile elleri iyice güçlenen sermayedarlar işçi kıyımında sınır tanımayacaktır.

\* Açığın kapatılması çerçevesinde eğitim ve sağlık hizmetleri tümüyle paralı hale getirilirken, en kârlı KİT kuruluşları olan TEKEL, TÜPRAŞ, PETKİM, TELEKOM haraç-mezat tekellerin yağma sofrasına sunulacaktır. En temel tahıl ürünlerinin ithalatı için tarımı çökertme programı harfiyen uygulanacaktır.

\* Yatırımlara ayrılan bütçe payının en aza indirilmesi milyonlarca işsiz iş umudunu tümüyle yok etmektedir. Sermaye hükümeti işsizler ordusuna yeni milyonları katma programının tavizsiz uygulayıcısı olacağını ilan etmiştir. Böylece daha da büyüyecek işsizlik oranı krizi tetikleyen öğelerden biridir.

Yeni krizlerin kaçınılmazlığı ortadadır. Bakan yalın bir gerçeğin siyaset acemisi olması nedeniyle altını çizmiştir. Asıl sorun, krizin faturasının krizin nedeni olan kapitalistlere ödetirilmemesinin yolunun bulunmasıdır. Bunun biricik yolu ise genel grev-genel direnişten geçmektedir.

## İzmir’deki işçi direnişlerinden...

### Ağartıoğlu işçisi direnmeye devam ediyor...

Menemen Maltepe Deri Organize’de faaliyet gösteren Ağartıoğlu Deri Fabrikası’nda Deri-İş Sendikası’na üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarılan 100’ü aşkın işçi serbest bölge girişi önünde bir aydır beklemeyi sürdürüyorlar. Konuştuğumuz işçiler direnişlerini haklarını alıncaya, Maltepe Serbest Bölge’ye sendika girinceye kadar sürdüreceklerini ifade ettiler. Ağartıoğlu patronunun mücadeleyi bitirmek için işe aldığı yeni işçilerle üretimi devam ettirdiğini, ancak işçilerin kalifiye olmaması nedeniyle üretimin düşük olduğunu, patronun hiçbir çabasının direnişlerini kıramayacağını belirten işçiler kendilerine destek verilmesini istediler. Ayrıca çeşitli vesilelerle patronun işçiler arasındaki birlikteliği bozmaya, eylemi bitirmeye çalıştığını; fakat buna karşılık kendilerinin “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” şiarıyla hareket ederek mücadeleyi sonuna kadar sürdürmekte kararlı olduklarını ifade ettiler.

Sermaye iktidarının özelleştirme ve kölelik yasalarıyla işçi sınıfı ve emekçilere yönelik ciddi saldırılarda bulunduğunu günümüzde, saldırılara karşılık işçi sınıfının ortak mücadele vermesi gerekmektedir. Bu anlamıyla Ağartıoğlu işçisine verilecek destek bir yanı sıra patronlar için sömürü cenneti olan Menemen Serbest Bölgesi’nde daha iyi çalışma ve yaşam koşullarının sağlanmasına katkı sunacaktır. Eylemli sınıf dayanışmasının güzel ve anlamlı bir örneği olacaktır.

Bugün eylemli sürecin vermiş olduğu refleksle sınıf kardeşlerinin yaptığı eylemlere destek veren Ağartıoğlu işçileri, birer mücadele okulu olan eylem süreçlerinin verdiği deneyimle “sınıfa karşı sınıf” duruşunu daha iyi kavrayarak dün kendilerini birbirine düşman eden dil, ırk, cinsiyet,

mezhep ayrımının aslında burjuvazinin işçileri bölmek için birer oyunu olduğunu; kelimenin tam anlamıyla tek başına kurtuluşun mümkün olmadığını, kurtuluşun ancak birliktelikten geçtiğini her geçen gün daha iyi anlayacaklardır. Bir ağaç gibi tek ve hür, fakat bir orman gibi kardeşçesine yaşamanın sadece “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarıyla mümkün olacağını Ağartıoğlu işçisinin vereceği mücadelede göstereceklerdir.

### TEKEL işçisi eylemlerini sürdürüyor...

Özelleştirme saldırısının biraz daha hızlandığı bugünlerde TEKEL işçisi de mücadeleye hazırlanıyor. Bu amaçla 20 Haziran günü Alsancak’taki TEKEL Yaprak Tütün İşletmesi’nde bir insan zinciri oluşturarak özelleştirmenin TEKEL’e giremeyeceğini ifade ettiler. Direnişteki Ağartıoğlu deri işçilerinin de destek verdiği eylemde TEKEL işçisinin özelleştirme saldırısına direneceği ifade edildi.

### Kula Mensucat işçileri grevde

Bayraklı’da kurulu bulunan Kula Mensucat Tekstil Fabrikası’nda 2001-2002 yılı toplu iş sözleşmesine aykırı davranan patronun bu uygulamasına karşı yaklaşık 450 işçi greve çıktı. Hak-İş’e bağlı Öz İplik-İş Sendikası’nın tek yetkili olduğu işyerinde fabrika önüne “Bu iş yerinde grev var!” pankartı asılırken, grev gözcülerinin dışındaki işçiler evlerine gittiler.

Sendika yönetimi bu grevin son TİS görüşmeleriyle ilgili olmadığı, henüz 2001-2002 sözleşmelerinden kalan haklarını alamadıklarını, bu koşullarda yeni TİS görüşmelerine oturmalarının mümkün olmadığını ifade ettiler.

**SY Kızıl Bayrak/İzmir**

## Mamak BDSP çalışmalarından...

Sermayenin işçi sınıfına dönük saldırılarına karşı mücadeleye çağrısı yapan **BDSP** imzalı afişleri bölgemizde yaygınca kullandık. 250 civarındaki afişli Tuzlucaşayır, Tek Mezar, Nato Yolu, Şirintepe bölgelerinde yaparken ilgiyle karşılandık. Sohbet ettiğimiz işçi ve emekçilere güncel talepleri ifade eden şiarlarımızı anlatmaya çalıştık. İşçi sınıfına ve emekçilere karşı düzenin yoğunlaşan saldırılarıyla beraber, bu saldırılara direnen bir politik hat üzerinden yürüyen faaliyetimizi önümüzdeki dönemde de kesintisiz olarak sürdüreceğiz.

**Mamak BDSP çalışanları**



## İşçi ve emekçi eylemlerinden...

### TEKEL işçileri eylemlerini sürdürüyor

20 Haziran günü İstanbul AKP Maltepe İlçe örgütü önünde eşleri ve çocuklarıyla toplanan yaklaşık 300 TEKEL işçisi özelleştirme saldırısını protesto etti.

Açıklama yapan Tek Gıda-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Kesim Karaaslan özelleştirilmenin talan olduğunu belirterek "Bizi izlemeye devam edin. TEKEL'imizi sattırmayacağız, fabrikalarımızda yatıp kalkacağız, işyerlerimizi çepeçevre kucaklayacağız. Biz bu yola baş koyduk, geri dönmeyeceğiz!" dedi. "TEKEL üzerinde oynanan oyunları bozacağız!" yazılı pankart açan işçiler sık sık hükümet karşıtı slogan attılar.

### "Sadaka değil insanca ücret!"

25 Haziran günü Unkapanı TEKEL Genel Müdürlüğü önünde toplanan ESM üyesi emekçiler, sermayenin kamu alanındaki yasal düzenlemelere ve hükümetin yüzde 5'lik sefalet zammına karşı bir eylem yaptı.

ESM İstanbul Şubesi pankartının açıldığı eylemde "Sadaka değil insanca ücret!", "TEKEL'in özelleştirilmesi vatana ihanettir!", "TEKEL halkındır sattırmayacağız!" yazılı dövizler taşındı. Sık sık "İşçi-memur el ele genel greve!", "Toplu görüşme değil toplu sözleşme!" sloganlarının atıldığı eylemde ESM Yönetim Kurulu Başkanı Gürsel Ümit Sever bir basın açıklaması yaptı. Sever, "Biz kamu emekçilerine ve işçilere dayatılan sıfır ve yüzdelik ücret artışlarına karşı işçilerle birlikte mücadele etmeliyiz. Bugüne kadar eylemlerde attığımız işçi memur el ele genel greve sloganını hayata geçirmenin tam zamanıdır. Bunun için konfederasyonlarımızı, işçi memur ayrımı yapmadan ortak eyleme, genel greve çağırıyoruz" dedi. Yaklaşık 70 emekçinin katıldığı eylem akşam saat 18:00'de Mecidiyeköy Metro önünde yapılacak oturma eylemine çağrı yapılarak bitirildi.

### Sağlık emekçileri eylem yaptı

25 Haziran'da sağlık alanında yaşanan uygulamaları protesto etmek amacıyla Şişli Etfal Hastanesi önünde biraraya gelen yaklaşık 50 emekçi bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı SES Şişli Şubesi adına Figen Suer okudu. Suer, "Ülkenin yarısına sağlık ve sosyal güvenlik hizmeti veren SSK'yı işçilerin elinden gaspederek, SSK hastanelerini işletmeye çevirmek tarihi bir hatadır. Yıllardır yolsuzluklarla savaşağını söyleyen başbakanların, bakanların, milletvekilleri ve bürokratlara karşı biz emekçiler olarak onurluca mücadele ettik ve etmeye devam edeceğiz" dedi. Eylemde "Tasarruf teşvik fonlarımız hemen ödensin!" şiarlı pankart açılırken "Hastaneler halkındır satılmaz!", "Sefalet ücreti istemiyoruz!" sloganları atıldı.

### KESK Ankara Şubeler Platformu eylem yaptı

25 Haziran günü KESK Ankara Şubeler Platformu Sakarya Caddesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Temmuz ayı maaş artışları, nemaların ödenmemesi ve kamusal alanın tasfiyesinin protesto edildiği açıklamaya yaklaşık 300 emekçi katıldı. KESK, ESM ve SES pankartlarının açıldığı eylemde



"Adımlar sokağa eller şaltere!", "İşçi-memur el ele genel greve!", "Rantiyeye değil emekçiye bütçe!", "KİT'ler halkındır satılmaz!" sloganları atıldı. Konuşma yapan KESK Ankara Şubeler platformu dönem sözcüsü Özgür Bozdoğan "KESK toplumun bu talandan etkilenen tüm kesimleriyle beraber bu saldırıya karşı çok net cevap verecektir. Haklı ve meşru taleplerimiz için mücadelemizi sürdüreceğiz" dedi.

### "Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız!"

25 Haziran günü Mecidiyeköy'deki Metro önünde biraraya gelen 300 kamu emekçisi saldırı yasalarını ve sefalet zammını protesto ettiler. KESK ve "Kölelik yasalarına hayır/İstanbul Şubeler Platformu" imzalı pankartların açıldığı eylemde basın açıklamasını KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hasan Toprak yaptı. Açıklamada "Yeni İş yasası çıkartılarak işçilere kölelik düzeni dayatıldı. Sıra Kamu Yönetimi Temel Kanunu ile Personel Rejimi Reformu'na geldi. Bu iki yasa ile sosyal bir devletin vazgeçilmez görevi olan eğitim ve sağlık gibi kamu hizmetleri özelleştirilecek" denildi. Açıklamanın ardından emekçiler yaklaşık yarım saat süren oturma eylemi yaptı. Eylemde "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Gülbahar Gündüz onurumuzdur!", "Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "İşçi-memur el ele genel greve!" sloganları atıldı.

### Giresun Seka Aksu Kağıt Fabrikası işçileri eylemde

303'ü kadrolu, 153'ü taşeron olmak üzere 456 işçinin çalıştığı Aksu Kağıt Fabrikası işçileri özelleştirilme sürecinin başlaması üzerine eylemlere başladı. İşçiler, ilk olarak fabrika önünde saçlarını kazıtırken, 30 Haziran'da da açlık grevine başlayacaklarını duyurdular. Selüloz-İş Sendikası Giresun Şube Başkanı Mehmet Aydın, işçiler olarak bir takım eylem kararı aldıklarını ifade ederek, alınan kararlar içerisinde ilk olarak saç kazıtma eylemini gerçekleştirdiklerini ifade etti. Giresun ve ülke ekonomisine büyük katkıları olan SEKA Aksu'nun özelleştirme adı altında kapatılmaya çalışıldığını belirten Aydın, "SEKA Aksu Kağıt Fabrikası maalesef

30 Haziran 2003 tarihinde satılması için ihaleye çıkarılıyor. Hükümet, müesseseyi yok pahasına satacak. Biz SEKA Aksu işçileri olarak bu duruma sessiz kalmayacağız" dedi.

30 Haziran 2003 tarihinde yapılacak olan SEKA Aksu Kağıt Fabrikası'nın ihalesine katılmak isteyen, SEKA eski Genel Müdürü Halil Sönmez, fabrika çıkışında işçilerin protestosuyla karşılaştı. Sönmez, ihaleye katılmak için fabrika yönetimine başvururken, idari bina önüne toplanan işçiler, Sönmez'i protesto etti.

### KARDEMİR'de grev kararı alındı

Karabük Demir ve Çelik Fabrikaları (KARDEMİR) AŞ. ile Çelik-İş Sendikası arasında Ocak ayından bu yana devam eden 6. dönem toplu iş sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlık sonuçlanması üzerine sendika, greve gitme kararı aldı. Çelik-İş Genel Merkez yönetiminin yaptığı açıklamada "KARDEMİR'de 3 bin 700 işçi çalışıyor. En düşük işçi maaşı 250, en yüksek ise 500 milyon lira. Biz işçilerimizin refah seviyesini arttıracak bir rakam istiyoruz. Ancak fabrika yönetiminin teklif ettiğini yüzde 15'lik oranı kabul etmemiz mümkün değil. Bu nedenle de 5 Temmuz tarihinde greve çıkma kararı alındı" denildi. KARDEMİR yönetimi, işçilere ilk 6 ay için yüzde 15, ikinci 6 ay için ise enflasyon oranında zam önermişti.

### BES üyelerinden İşkur'un özelleştirilmesine karşı tepki

BES üyesi emekçiler Ankara İŞKUR Genel Müdürlüğü önünde toplanarak bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklama yapan BES Genel Başkanı Bülent Kaya, 24 Haziran'da çıkarılan İŞKUR Yasası'yla oluşturulan özel istihdam bürolarının kabul edilemez olduğunu belirtti. İki yıl boyunca yasadışı çalışan İŞKUR emekçilerinin BES önderliğinde, İŞKUR'un yasaya kavuşturulması için mücadele ettiklerini belirten Kaya, özel istihdam bürolarıyla iş bulma kurumunun özelleştirilmek istendiğini belirtti. BES Ankara 1 No'lu Şube pankartının açıldığı eylemde "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!", "Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" sloganları atıldı.

# Geçmişe sırt dönenlerin geleceği yoktur!..

**Y. Maden**

Tüm gelecek özlemlerini AB'nin dar koridorlarına bırakanların ve bunu siyasal bir çizgiye dönüştürenlerin temel politik dayanağı belleksizleştirmedir. Çünkü yaslanacak bir geçmişi olmayanlar, düzenden bağımsız bir gelecek tasarımına ve iradesine de sahip olamazlar. Egemenlerin ideolojik-politik tahakkümü altında parçalanarak kurgusal bir dünyanın ortasında, tüm toplumsal gerçeklere yabancılaşırlar.

12 Eylül'le birlikte toplum ölçeğinde yapılmak istenen de buydu.

12 Eylül sonrasında toplumun ilerici ve devrimci güçleri kitlesel olarak zindanlara kapatılmış, zindanlarda vahşi yöntemlerle öğütülmek istenmiştir. 12 Eylül'ün zindanları, akıl almaz vahşilikteki işkencelerin mekanıdır. Bu mekanlarda vahşi işkenceler yoluyla onlarca devrimci katledilmiş, binlercesi sakat bırakılmıştır. Sermaye devletince sistematik bir imha ve tasfiye yöntemi olarak yapılan tüm bu uygulamalar sonrasında unutturulmaya, hiç olmamışçasına gizlenmeye çalışılmıştır. Belleksizleştirme bunun için etkili bir yöntem olarak kullanılmıştır.

Sistematik bir belleksizleştirme operasyonu toplumsal gerçeklerden kopartılanlar, tüm insani değerlerini de kusmuşlardır. Tüm gelecek beklentilerini düzen içi kanallara ve güçlere havale edenler sadece geçmişi değil, yaşadıkları ve yaşananları da unutmaya bırakmışlardır. Ya da yaşananların devrimci yanı hiçleştirilerek tersinden devrim ve devrimci mücadeleden kaçışın dayanağı haline getirilmeye çalışılmıştır. Geçmiş ya hiç yaşanmamış gibi yapılmış, ya da en fazlasından bir bütün olarak "yanlış" olarak kodlanmış, inkar edilmiştir. İnkâr teslimiyeti getirmiş, dünün katliamcılarının önünde secdeye varışla noktalanmıştır.

12 Eylül'ün vahşi işkencelerinden geçerek çürüyen ve devrimci ideal ve amaçlarından yoksunlaşanlar da bizzat toplumu belleksizleştirme operasyonuna hizmet etmişlerdir. Zindanlarda siyasal olarak kırılanlar, sonrasında düzen içerisinde politika yapma imkanlarını ve yöntemlerini keşfetmiş, geçmişleriyle/yaşananlarla arasına kalın bir çizgi çekmişlerdir. Birçok neden yanında, onların bu tutumları, 12 Eylül vahşetinin tozlu raflara kaldırılmasına hizmet etmiştir.

Sonuç olarak; 12 Eylül sonrasında zindanlarda yaşananlar, insanlık tarihinin en önemli barbarlık örnekleri arasındadır. Ama faşist askeri darbe yaşanmış birçok ülkede olduğu üzere ne bu vahşete katılanlardan bazıları göstermelik olarak yargılanmış, ne de vahşetin sorumluları toplumun hafızasında diri tutulabilmiştir. İşte bu nedendir ki zindandaki katliamcılık sistematik ve pervasız bir biçimde sürdürülebilmektedir. İşkenceciler ve katliamcılar demokratikleşme palavraları arasında devletin kilit noktalarında durmaya devam etmiş, "şerefli vatanseverler" olarak lanse edilebilmişlerdir.

Geçen hafta *Radikal* gazetesinde yayınlanan, Neşe Düzel'in, 12 Eylül'ün hemen sonrasında Diyarbakır Cezaevi'nde kalmış olan Selim Dindar'la yaptığı röportaj, 12 Eylül vahşeti üzerine çekilen kalın perdeyi bir parça araladı. Selim Dindar'ın Diyarbakır Cezaevi'nde yaşananlara dair anlatımları tüyler ürpertecek nitelikte. Öyle ki insanlık dışı uygulamaların vahşiliği bazı tutsaklarda yaşananları gerçeküstü olarak algılamaya yolaçmış. Diyarbakır



Cezaevi cehennemle özdeşleştirilmiştir. Böyle bir cehennemde onlarca insan yaşamını yitirmiş, onlarca kalıcı sakatlık ve sorunlarla yüz yüze kalmıştır. Diğer cezaevlerinde yaşananlar da Diyarbakır Cezaevi'nde yaşananlardan farklı değildir. Uygulanan bir devlet politikasıdır ve kişiden kişiye, mekandan mekana değişmeyen bir gerçektir.

Ancak Diyarbakır Cezaevi'nde sadece zulüm yoktur. Zulüm ve işkence, karşısında ölümüne bir direnişçi kimlik bulmuştur. Dörtler'in eylemi zulme karşı bir direniş kıvılcımı olmuş, sonrasında onları yenileri izlemiştir. O zamana kadar cezaevinde yüksek sayılara ulaşmış ve hız kazanmış olan itirafçılaşmanın önüne set olunmuştur. Bu cezaevinde yaşananların PKK'nin gelişiminde önemli bir yer tuttuğu aşikar. Zindanlarda kimliksizleşmeye ve kişiliksizleşmeye karşı sergilenen direnişçi tavır, dışarıda da sonuçlarını yaratarak bir halkın kimlik ve kişiliğini kazanma sürecine dönüşmüştür. 60 yıllık inkar ve imha politikalarıyla ezilmiş, boyun eğdirilmiş bir halk onurlu bir tarih yaratmak için direnişin yolunu tutmuştur. Zulüm kendi evinde yenilmiş, direniş geleceğe taşınmıştır.

Sonrasında bir halkın uyanışına ve savaşımına dönüşen bu direniş, Diyarbakır'ı da aşan vahşilikte bir zulme tabi tutulmuştur. Binlerce insan katledilmiş,

kaybedilip, işkencelerle infaz edilmiştir. Köyler yakılıp yıkılmış, bir halk kırma tabi tutulmuştur. Ama bunca zulme karşın Diyarbakır'da tutuşturulan ateş yanmaya ve harlanmaya devam etmiştir. Ta ki teslimiyet yolu seçilinceye kadar. Teslimiyet, geçmişte olduğu gibi bir kez daha belleksizleştirme ile halkın kan bedeli yarattığı değerlere yönelmiştir. Mücadelenin amaçları "yanlış" olarak kodlanıp bir kenara atılarak, geçmişin fedakar devrimcileri bir çırpıda katliamcılar karşısında hiçleştirilmişlerdir. Onlara göre inkara ve imhaya karşı direnmek yanlış bir yola sapmanın sonucudur. Eğer bu yola sapılmasaydı, ne zulüm olurdu, ne de direnmek gerekirdi. Bu anlayış, bulunduğu noktadan başlayarak tüm geçmişi mahkum ederken, zulmü meşrulaştırıyor. Dökülen kan, parçalanmış et, yedirilen

dışkı...olmamışçasına bir kalemle üzeri çiziliyor. Artık ne katliamcılar lanetleniyor, ne de dökülen kanın, yedirilen pisliğin hesabı soruluyor. Hesap sorma iradesini yitirenler zaten hesap vermek zorunda kalıyorlar. Bunun üzerinden gelecek, katliamcılara havale edilip her alanda tam bir teslimiyetin yolu açılıyor.

Devrimci geçmişlerini, "yanlış" olarak mahkum edenler bir geleceğe sahip olabilirler mi? Daha dökülen kanın hesabı sorulmadan, kan dökücülere uzatılan el onur bırakır mı?

Elbette hayır. Geçmişe sırt çevirenler, cellatlarının kucacağına yerleşenler tuttıkları yolda tümüyle iradesizleşmiş ve bağımsız bir gelecek ufku bir yana, zulme karşı görkemli bir direnişle yaratılan kısmi kazanımlardan da eser bırakmamışlardır. Ama bu bir yana, artık Diyarbakır sokaklarında çocuklar ağzlarına dışkı doldurularak doluşturılıyor. Kimliksizleşme ve kişiliksizleşme devletten ödül değil, en ağırından vahşet görüyor. Af dileyenler tam teslimiyete zorlanıyor

Bu tablo ancak, geçmişe çekilen perdeyi parçalayarak değiştirilebilir. Geçmiş anlamak, onun devrimci mirasını sahiplenmek ve bu temelde teslimiyetle hesaplaşıp direniş yolunu tutmak artık yaşamsal bir zorunluluktur.

## Mamak İKE'nin faaliyetlerinden...

2 Temmuz '93 Sivas katliamının yıl dönümünde düzenin katliamcı geleneğine, ilerici-devrimci sanat ve kültüre olan tutumuna karşı mücadeleye çağırın faaliyetimizi bu hafta da kesintisiz bir şekilde sürdürdük. 22 Haziran Pazar günü Bayındır Barajı'ndaki Divriği Derneği'nin Geleneksel Pilav Günü'ne Sivas katliamı gündemini öne çıkartacak materyallerle, standımızı açarak katıldık. 1500-2000 kişilik bir katılımın olduğu piknikte halkın standımıza olan ilgisi oldukça yoğundu. Piknikte Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve Mamak İşçi Kültür Evi standı dışında stand açılmadı. Gün boyu süren piknik Divriği yöresinden ozanların katılımı ve gün boyu çekilen halaylarla coşkuyla sürdü. Ancak politik olarak düzenin çizgisini aşmayan, CHP propagandasının sıklıkla yapıldığı bir piknik olmaktan da öteye gidemedi yazık ki.

Hafta boyunca Sivas katliamı anma etkinliğimiz ve miting için yüzlerce çağrımız, afişlerimiz ve binlerce bildirimizle bölgedeki işçi-emekçilere seslendik. Bu yoğun faaliyetimiz sırasında "Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, 19 Aralık ... Unutmadık, Unutturmayacağız! Katliamların hesabını sormak için 2 Temmuz'da Alanlara" şiarlı afişlerimizi Tuzluca'yı'da yaparken düzenin kolluk güçlerinin saldırısına uğradık. Karga tulumba gözaltına alındık. Kaba kuvvetlerine boyun eğmeyince afiş yapmamızı engellemeye dönük zorbalıkları boşa düştü. Çalışmamızın meşruluğuna dayanarak kısa bir süre sonra materyallerimizi de alarak afişleme çalışmamıza devam ettik.

Hiçbir engel faaliyetimizin sürekliliğine ve meşruluğuna zarar veremez!

**Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları**



## Devlet güdümlü Sivas Katliamı'nın 10. yılı...

# Karanlığa meşale olanlar, ki

2 Temmuz Sivas katliamının üstünden tam on yıl geçti. On yıldır Sivas'ta yakılan ateşin dumanları tütmeye devam ediyor. Sivas'taki yangının dumanları, 19 Aralık 2000'de zindanlardan yükselen dumanlara karıştı. Küllenmeye bırakılan acılarımız daha da arttı, öfkemiz daha da keskinleşti.

Sivas'ta katledilenler bu ülkenin ilerici aydın ve sanatçılarıydı.

Yakılan insan etiydi.

Ama asıl yakılmak ve yok edilmek istenen şey, milyonlarca insanın daha iyi bir geleceğe, sınıfsız, sömürsüz bir dünyaya olan özlemleriydi. 35 insanın şahsında yok edilmek istenen zulme, baskıya, eşitsizliğe ve adaletsizliğe karşı verilen kavgaydı.

Yakılmak istenen umut dolu şiirler, kardeşlik türküleriydi.

Semah dönen yaşama sevinci, ezilen ve sömürülenlere direnç aşılayan kültürü yakılmak istenen.

Bin yıllara dayanan bir korkudur onlarınki. Bin yıllara dayanan bir kanlı miras! Korktukça yakıyor, yıkıyor ve katlediyorlar.

2 Temmuz 1993'te 35 insanımızı yakan zorbalar, kokuşmuş düzenlerine muhalif olanların yüreğine korku salarak düzenlerini korumayı amaçlıyorlardı.

Ama unuttukları bir şey var: Hiçbir ateşin gücü, küllerinden yeniden doğmayı öğrenenleri yok etmeye yetmez! Kanla yazılan tarih silinmez!

Sivas'tan sonra yine semahlar dönüyor, yine şiirler yazılıyor. Türkülerimiz dilden dile dolaşiyor yine. Kavgamız yine sürüyor.

Ateşte sınanan dizeler, bu dizeleri yazanlar gelecekte yaşamaya devam edecek; bu kavga er ya da geç, ateşte sınana sınana öğrenenlerin yengisiyle sonuçlanacak.

Ya sokaklarda karanlık gezdirenler, saltanatlarını zulme ve baskıya borçlu olan asalaklar... Hesap vermektan kurtulabilecekler mi? Geleceğe güvenle bakabilecekler mi? Bir geleceği var mı onların? Bir geleceği olabilir mi, insan eti yiyerek yaşayan çağdaş yüzlü barbarların?

### **Kendi karanlıklarında boğulacaklar!**

Dördüncüsü yapılan Pir Sultan Abdal şenliklerine katılmak için Sivas'a giden aydın ve sanatçılardan 35!, hazırlıkları en ince ayrıntısına kadar günler öncesinden planlanmış vahşi bir katliamda hayatlarını yitirdi, onlarca ağır şekilde yaralandı. Şans eseri katliamdan kurtulan bazı aydın ve sanatçılar, gerici güruhu seyreden, seyretmekle kalmayıp onlara yardımcı olan asker ve polislerin bu tutumuna bakıp, "o gün Sivas'ta devlet yoktu" talihsiz tespitinde bulundular. Bu tespitinin ne kadar isabetsiz olduğu, olaylar esnasında ve sonrasında yaşanan olgularla daha bir kesinlik kazandı. Onların görmediği, saatlerce yardım beklediği devlet, o gün orada, tetikçi artıklarının arkasındaydı.

O gün Sivas'ta devlete rağmen değil, bizzat devletin gözetiminde bir katliam yaşandı. Gerici



örgütler günler öncesinden katliam çağrısı yapan bildiriler dağıtırken devlet oradaydı ve olacıklardan haberli idi. Gerici yerel basın Aziz Nesin'i ve PSA şenliklerini hedef gösteren kışkırtıcı yayınlar yaparken devlet oradaydı. Kur'an kurslarından devşirme bir kısmı çevre illerden getirilmiş çoğu çocuk yaştaki gösterici güruhu saldırılara başlarken devlet orada, görevinin başındaydı. Öğlen saatlerinde gösterilerle başlayıp etkinliklere saldırılarla süren, 7-8 saat sonra Madımak Oteli'nin ateşe verilmesiyle doruğuna çıkan olaylar yaşanırken polislerle, askerlerle, resmi ve sivil tüm güçleriyle devlet oradaydı. Tüm devlet yetkilileri, çevre illerin valilikleri ve emniyet güçleri olaydan haberliydi.

\* Olaylar adım adım tırmanırken, en üst kademesine kadar devlet yetkilileri (Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, Başbakan Tansu Çiller, Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, İçişleri Bakanı Mehmet Gazioğlu ve diğerleri) gelişmelerden an be an haberdar edilmişlerdi. Fakat nedense talep edilen yardım gelmediği gibi, orada bulunan kolluk kuvvetlerine gösterici güruha karşı güç kullanılmaması talimatı verilmişti.

\* O gün devletin tepesindeki en yetkili kişi olan ve '80 öncesinde "bana sağcılar suç işliyor dedirtemezsiniz" sözü hafızalara kazınan Demirel, yardım isteyen Sivas valisini arayarak "halkla (halk dediği Madımak Oteli'ni saran gerici takımıydı!) polisi karşı karşıya getirme" emrini bizzat veren kişidir.

### **"Ağlama, gülme, ama anla..."**

Artıdeğere el koyucular, Sivas'ta yeni bir yöntem denedi. İnsanla bütünleşmenin küçük bir örneğini vermeye hazırlanan sanatçıları yazıyla... yasakla önlemedi. Elini ateşe sokmadı. Din elden gidiyor diye halkı sanatçının önüne çıkardı. Bütün hayatı boyunca onlar için mücadele eden Asım Bezirci'leri onlara katletti.

Onlar şeriat istiyordu. Sivas'a gelen sanatçılar yakılması gereken şeytanlardı. Böylece Sivas'ta, sermayecilerin hazırladığı ring'te Türkiye'nin

\* Emrinde 6 bin asker bulunan tugay komutanı, yardım taleplerine, otel ateşe verilmeden bir saat kadar önce 30-40 acemi asker göndererek güya yanıt vermiştir. Gönderdiği bu askerleri de kalabalığın arkasında konumlandırmış ve hiçbir şekilde olaylara müdahale ettirmemiştir. Buradaki çok bilinçli ve kasıtlı tutum yeterince açıktır. Görgü tanıkları, tugay komutanının kendisinin ise olayları bir hastane bahçesinden izlemekle yetindiğini söylüyorlar.

\* Tanıkların anlatımına göre, kent hiçbir yerinde kaldırım çalışmasına rastlanmazken, o günlerde yalnızca otelin etrafındaki sokaklarda yığınlar halinde kaldırım taşları vardır. Bu taşlar oteli taşlamak için önden hazırlanmıştır.

\* Söзде kalabalığı yatıştırmak için bir konuşma yapmak üzere otel önüne getirilen RP'li Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu, "Bir defa şöyle bir fatiha okuyalım. Şunların ruhuna el fatiha" diyerek kıvılcımı çakmıştır. Bu şahıs olayları perde arkasında yönlendiren baş provokatörlerden biri olarak, yargılanmamıştır bile.

\* Kalabalığı dağıtmak için cop kullanmak gerekir diyen bazı kolluk yetkilileri daha üstten gelen bir emirle engellenmiştir.

\* Yangını söndürmek için gelen itfaiye, otel yanıp tutuştuktan sonra harekete geçirilmiştir.

\* Katliamın ardından Başbakan Çiller'in yaptığı açıklama neyin kaygısının duyulduğunun ibret verici bir belgedir: "Çok şükür, otelin dışındaki

şeytanları ağır darbe yedi.

Bu halk adam olmazdı. Bu duygu pekiştirildi. Şimdi gözdağı veriliyor. Dikkat edin, Sivas'ın yüz misli yumruğu İstanbul'da yersiniz deniyor.

Böyle bir dönemde... ölümlerimiz gömülürken... yaralılarımız hastanelerde acı çekerken... biz sağ kalanlar utanırken söylemek zor... şunu bilmeliyiz. Spinoza şöyle der: "Ağlama, gülme, ama anla"

(Cengiz Gündoğdu, katliamdan sağ kurulan leştirimen-yazar, sy. 234)



# üllerinden yeniden doğarlar!

## “Ve kıyımı gördüm”

O gün geldi.. Ve ateşi gördüm. Ve kıyımı gördüm. Ve onlar israfil borularını çaldılar kıyamet adına. Ve cehennem indirildi dar, bağnaz kafalardan yeryüzüne. Ve onlar ki şiire, sevgiye, gündüzün ışığına, belki bir karanfile düşman... Ve yanmış cesetler gördüm, boğulmuş fidanlar... Gözlükleri halen yüzlerinde Asaf'ın, Uğur'un. Genç delikanlı, uyuyorlar. Asım Bezirci küçülmüş, ufacak bir gövde. Yasemin Özkan uyuyor, gelin... Metin Altıok şiir mi yazıyor, dalmış, belli belirsiz nefes alıyor. Ve daha niceleri...

(O gün hastanede görevli olarak bulunan **Doktor Necdet Tamamoğulları**'nın anlatımı, *Sivas katliamı ve Şeriat*, Lütfü Kaleli, 3. Basım, 1995, Alev Yay., s. 43)

vatandaşlarımızın burnu bile kanamamıştır"! 35 cana karşılık gerici gürühtan kimsenin burnunun kanamamış olmasından duyulan sevinç asıl suçluları ele vermiyor mu?

\* Olaylar olup bittikten, vahşet tablosu bütün yakıcılığıyla ortaya çıktıktan sonra bile katilleri koruma, olayı çarpıtma ve asıl failleri gizleme ve suçlu katledilenlerin üstüne atma pişkinliği resmi ve gayri resmi açıklamalarla sürdü. Yangına kibrit çakanlardan biri de, “halkın vicdanına, dinine karşı sözler söylenmiş, onun için yapılmış” diyen muhalefet partisi ANAP'ın Genel Başkanı Mesut Yılmaz'dı.

\* Tetikçi medya ertesi gün sayfalarına aynı içerikte manşetler attı: “Sivas'ta Aziz Nesin İsyanı: 35 Ölü” (Hürriyet), “Kanlı Cuma: Aziz Nesin'i protesto gösterileri katliama dönüştü...” (Sabah), “Sivas'ta Kanlı İsyan” (Milliyet). İki-üç gün sonra ise, bu kez gerici bir takım isimleri hedef olarak gösteren teknelci medya, bir taraftan da güvenlik güçlerinin Aziz Nesin'i nasıl kurtardığı yalanlarıyla sayfalarını süslüyordu. Oysa, daha sonra Lütfü Kaleli, itfaiye erlerinin “hayvan o, öldürün onu” diyerek Aziz Nesin'i aşağıda bekleyen gözü dönmüş kalabalığın içine attığını, aralarında polislerin de bulunduğu kişilerce hırpalanan Aziz Nesin'in canını zor bela kurtardığını açıkladı.

\* Bazı yaralılarda ölü katılığı oluşmadığı, vücutları hala soğumadığı halde saatlerce müdahale edilmedi. Bazıları ise ölüp ölmediği doğru dürüst kontrol edilmeden ölenlerle birlikte morga kaldırıldı. Daha sonra hayata döndürülen öykücü-yazar Lütfiye Aydın bunlardan biridir.

\* Açılan göstermelik davada yargılananlara yine göstermelik olarak verilen cezalar, her kanlı katliamda olduğu gibi katillerin değil, katliamın mağdurlarının suçlu ilan edilerek yargılanmak istenmesi, Madımak Oteli'nden yükselen dumanların arkasında saklanmak istenen asıl suçlunun kim olduğunu gösteriyor.

\* Suçlu diye mahkemeye çıkarılanların büyük bir çoğunluğu kısa zamanda serbest bırakıldı. Olayın baş tahrikçisi ilan edilenlerin bir kısmı yakalanamadı.

Katledenler el birliğiyle olayları alevi-sunni çatışması, Aziz Nesin'in neden olduğu bir provokasyon olarak göstermeye çalıştılar. Bu konuda teknelci medyaya ve onun kaşarlanmış sözcülerinin payına son kurşunu sıkmak düştü:

“Düşünce hürriyeti etiketi” altında gereksiz

tahrikler yapan, en gelişmiş demokrasilerde bile provokasyon olarak kabul edilebilecek davranışlarda bulunan kimseler; Sivas'ta ortaya çıkan bu sonucu dikkatli bir şekilde değerlendirmek zorundadır. ‘Şeriat ayaklandı’ deyip işin içinden çıkmak isteyenler; olay sırasında çekilen fotoğrafları dikkatle incelemelidirler. O fotoğraflarda neden yeşil bayrak değil de Türk bayrağının taşındığının ciddi bir tahlilini yapmalıydılar. Çünkü olayın boyutu, sandığımızdan büyüktür; sebepleri sandığımızdan derindir. Ama bir gün tarih yazıldığı zaman, bu katliamı gerçekleştirenler kadar, buna psikolojik zemin hazırlayan insanlar da sorumlu tutulacaktır. Bu, elinde benzinle otel lobisini yakan için de geçerlidir, ne yazık ki, Aziz Nesin için de...” Ertuğrul Özlük (Hürriyet, 4 Temmuz 93)

Tıpkı Maraş'ta, Çorum'da,



## KANLI ZAMBAK

onu vurdular gözümle gördüm onu  
ak bir zambağa binmiş  
gidiyordu

zambak dur, sana da bulaştı kan.

bir damla gözyaşından  
doğurmuştu anası onu

bir avuç sevinçle  
büyüttü

bir avuç hüznüle  
nice zorluklar

nice ayrılıklar  
ve saçlarına beyazlar  
düşürerek.

onsekizindeydi  
bir sevgilisi vardı

aynı mahalleden  
eyüpten

henüz öpmemişti bile

konfeksiyonda  
çalışırdı.

onu vurdular  
gözümle gördüm onu

bir güvercin havalandı.

eyüpte, o basma  
perdeli evde

kurudu saksıdaki sardunya

birdenbire

çatladı  
bir fotoğrafın camı

tel çerçeveli

düştü  
radyonun üzerinden

yere.

dağıldı kitapları

dağıldı şiirler  
ve roma hukuku

güvercin  
konamadı.

onu vurdular, gözümle gördüm onu  
ak bir zambağa binmiş  
gidiyordu

zambak dur, sana da bulaştı kan.

Behçet AYSAN

Sivas'ta, 6-7 Eylül olaylarında olduğu gibi, elbette eli kanlı yobaz gericiler ve faşist beslemeler bu katliamda da rol aldılar. Ama onlara verilen rol, ellerine tutuşturulan tetiğe basmaktan, kibriti çakmaktan daha fazlası değil. Emri verenler, gericilerin eline silah tutuşturanlar, bir kaç yıl sonra bu kez bizzat kendi elleriyle 26 Eylül 1999Ulucanlar'da 10, 19 Aralık 2000'de ise 28 devrimci tutsağı katliamdan geçirip diri diri yakarak icraatlarını sürdürdüler.

Yakanların, katleden canilerin ve onlara alkış tutanların değil, yakılan ve katledilen mazlumların, muhalif insanların suçlu ilan edilmesi daha ne kadar sürecek?

Pir Sultan, bir şiirinde "kalsın benim davam, divana

kalsın" der. Onun "ulu divan" dediği Tanrı katındaki hesaplaşmadır. Çağ değişti, koşullar değişti, sömürücü zorbalara kılık, kimlik değiştirdi. Mülkiyetlerine mülkiyet, güçlerine güç kattılar. Ama azgınca sömürülen milyonlar açısından değişen çok az şey var. Yine baskı, yine sefalet, yine katliam... Yüzyıllardır biriken bu "dava"ların hesabı görülmedikçe emekçilerin yaşamında fazla bir şey değişmeyecek. Ve davacılar, bin yıllardır biriken hesaplaşmayı kazanmak için sömürücü katil zorbalardan daha bilinçli, daha örgütlü ve daha cesur olmak zorundadırlar.

Her yangının ardından kalan acı bir derstir bu.

(İşçi Kültür Evi Bülteni Temmuz 4. sayısından alınmıştır...)

## BEN ÜZRE

1. İçimde kaybolmuş bir çocuk korkusu,  
Bakıyorum pencereden dışarı;  
Uzakta kuru dağlar ve meşe korusu.
2. Baktım bavulumda filizlenmiş bir soğan;  
Nasıl girmişse girmiş,  
Boyvermiş çamaşırlarımın arasından.
3. Acıyı oralarda çok eskiden tanıdım.  
Varıp da neyleyim sılayı gayri;  
Hem çoktan unutulmuştur adım.
4. Gördüm yaşarken vadesiz ölümümü.  
Ördüm de ilmek ilmek  
Sırtıma giyemedim ömrümü.
5. Kimi zaman büründüm derisine yılanın.  
Tüylendim kimi zaman üveyiklerle;  
Yine de kimseye yaranamadım.
6. Baktım annem yoktu yanımda;  
Sırtımda bahriyeli giysimle,  
Ben bir kez kayboldum çocukluğumda.
7. Şu benim kervan geçer,  
Kuş uçmaz yanlışlığımın  
Söyleyin kendine kim esvap biçer.
8. Ben bugünü kırdım iki taş arasında.  
İstedim ki kalmasın  
Acının çekirdeği yarına.
9. Gün olur bütün sözcükler pörsür;  
Gölgem ayaklanıp serer gövdeyi,  
Yüreğim ufalanıp dökülür.
10. Köpekler dönüyor çevremde  
Ve sığınağım benim  
Dört yanı açık kamerye.
11. Nereye baksam gördüğüm sıklık.  
Bungunum ve suskun,  
Boğazımda yıllanmış bir çılgılık.
12. Bir ağaç kovuğudur yüreğim benim;  
Ekmek parçaları koydukları  
Önümde gelip geçenlerin.
13. Ben artık mümkünü yok ölürüm;  
Tabutum bile olmaz taşınacak,  
Bir çil horozun sesine gömülürüm.
14. Sağır kulağa sözüm yok, köre ne göstereyim  
Duymazlıktan, görmezlikten gelenler;  
Bir de size sormalı, ya ben nereye gideyim?
15. Kendimi bildiğim günden beri  
Bir gizli canavarım var benim,  
Kimsenin bilmediği.
16. Yani benim gözlerimin bunca yıl gördükleri,  
Bir gün benimle birlikte  
Yok olup gidecekler öyle mi?
17. Ben ki zamanın akışında  
Bahar oldum, güz oldum.  
Gittim geldim kışla yaz arasında
18. Buğusu tüten şu park kanepesi;  
Sanki babamın yıkanmış,  
Upuzun yatan ıslak ölü gövdesi.
19. Yarasalar ayaklarımın altına serildi,  
Omuzuna tünedi baykuşlar;  
Bana yalnızlığın müthiş saltanatı verildi.
20. Biliyorum bu iğdiş edilmiş zamandan  
Bir buruk gülümseme kalacak;  
Uykuda bile dudağımı çarpıtan.
21. Siz beni hep umursamaz yüzümle gördünüz;  
Ama benim geldiğimi gelseniz,  
Şuracıta düşüp öldürdünüz.
22. Ay dokundu omzuma irkildim.  
Göğün puslu balkonunda  
Birdenbire insanları özledim.
23. Bağırsam neye yarar, nasılsa duymazlar.  
Ben bir kömür ocağının onulmaz göçüğüyüm;  
İçimde cesetler ve daha ölmemişler var.
24. Peki soruyorum, şimdi ne olacak?  
Benim bu elim eninde sonunda  
Bir ölümü imzalayacak.
25. Kullanılmış eski bir ölüm için,  
Dolaştım mezat salonlarını;  
Mutlulukla doldu içim.
26. Akarsulara özenen bir adamım ben,  
Taştan taşa vuran kendini;  
Durmaya bir türlü beceremeyen.
27. Benim adım yıllardır çok tarazlanmıştır.  
İncelik ve güzellik adına,  
Ben kendime hep haksızlık yapmışımdır.
28. Susuyorum, sustukça yüreğim küfleniyor.  
Konuşsam faydası yok;  
Sözlerim dağılıp harfleniyor.
29. Ben hep sözcüklerle baktım dünyaya,  
Yaralandım sözcüklerle.  
Alıştım sözcüklerin devriyesi olmaya.

Metin ALTIOK

## Bizi asıl yakan şey nedir?

Sivas'ta bizi asıl yakan şey; ne şenliklerin burada yapılmasıydı ne de Aziz Nesin. Gerçek neden devlet bilincimizin bulanması, zaafa uğramasıydı. Bir an için olsun devletin sınıfsal özünü gözardı ederseniz, onun bir sömürü, talan ve soygun aracı olduğu gerçeğini görmezden gelirsiniz, hakim sınıfın hakimiyetini sürdürme aygıtı olduğu gerçeğini bir yana bırakırsanız, onun; ordu, polis, mahkeme, milis, tank, top, benzin, üniforma'dan mürekkep bir organizasyon olduğunu unutursanız, (bir an için bile olsa) işte böyle yanarsınız. Sivas'ta bizi asıl yakan şey budur, bu gaflettir. Şehitlerimizin anısına bu gerçeği görelim.

Bu etkinlikleri düzenlerken, önceki yıllarda olduğu gibi, devleti bu işe fazla karıştırmama, olabildiğince ona uzak durma, ama olanaklarından da yararlanma gibi bir bakışımız vardı. "Olanaklardan Yararlanma" faydacılığı sonuçta götürdü bu işi devletle birlikte şenlik düzenleme batağına batırdı. Kültür Bakanlığı kırk milyon lira nakit katkı sağladı. Programa göre Bakan (Fikri Sağlar) konuşacak, Ozanlar Anıtı'nın açılışını yapacaktı. Sivas Valisi konuşacaktı. İl Kültür Müdürü Tertip Komitesi Üyesiydi, devletin mekanlarını kullanıyorduk. Buruciye Medresesi, Kültür Merkezi, Kapalı Spor Salonu emrimizdeydi. Daha n'olsundu? Gericiler saldıracak olursa, devletin polisi ve jandarması da bizi korurdu. Madem ki, biz yasalar çerçevesinde, yasal, legal, meşru ve haklı bir zeminde bir şenlik düzenliyoruz, üstelik bunu devletle birlikte düzenliyoruz, bunun nizamını sağlamak, güvenliğini almak da devlete düşmez mi? Devletin böyle bir görevi yok mu? Devletimiz bunun için var değil mi? Üstelik, sağcı bir partiyle "sol" (SHP) bir parti hükümet ortağı değil mi? Kültür Bakanımız bu "sol" partiden değil mi? Sivas Valimiz hükümetin bu kanadının atadığı, Başbakan Yardımcımız'ın eski bir danışmanı değil mi? Bir olumsuzluk olsa bile, hükümetin bu kanadı öncelikle imdadımıza yetişmez mi? Öyleyse ne gerek var endişelenmeye, kuşkulanıp korkmaya?... Haydi şenliğe gidelim.

Bir şeyi unuttuk, önemli bir şeyi: Bizler muhalifiz. Emekten, emekçiden, halktan yanayız. Barışı, demokrasiyi, insan halklarını, kardeşliği, laikliği, özgürlüğü istiyoruz. Sömürüye, soyguna, talana karşıyız. Emperyalizme, kapitalizme, faşizme karşıyız. İşkenceyi, zulmü, sokak infazlarını, faili meçhulleri istemiyoruz. Doğudaki o haksız ve kanlı savaşı istemiyoruz. Kürtler'le Türkler kardeşdir, Aleviler'le Sunniler kardeşdir diyoruz.

Peki devlet neyin devleti, devlet ne için devlet? Bizim istediklerimizi önlemek için var. Tarih boyunca hep böyle olmamış mı? Devletin varlık nedeni hep buna dayanmamış mı? İşte bu gerçeği bir an için bile gözardı ederseniz, polis, jandarma, asker, savcı, vali, belediye başkanı, itfaiye eri, encümen üyesi, SSK doktoru, gazeteci, hizbullahçı-kafatasçı, şeriatçı vs. hepsi birlikte el ele verir, hükümetin "sol" kanadını da kafaya alır, benzin döker yakarlar. Ah devlet bilincimiz, ah!...

Ne var ki, hiç bir ah çekişimiz şehitlerimizi geri getirmiyor...

(2 Temmuz Sivas katliamında sağ olarak kurtulan öykücü-yazar Ali Balkız'ın değerlendirmesinden...)

**Türkiye ABD askeri işgaline açıldı..****Emperyalizmin İran seferberliği ve  
Türkiyeli uşakların rolü**

Amerikalı emperyalist haydutlar, ikinci hedef olarak seçtikleri İran'a giderek daha fazla yükleniyorlar. İran'ın Irak'tan sonra baş hedef seçilmesi, bölgedeki coğrafik ve politik konumu ile ilgilidir. Amerika için İran engeli kalkmadan Kafkasya-Ortadoğu kuşağında tam hegemonya kurmak mümkün değil. İkinci olarak da İran Almanya, Rusya, Fransa gibi emperyalistlerle ilişkilerine rağmen, ABD açısından el konulacak bakir bir pazardır. Neticede "Amerikan Yüzyılı Projesi", zaten paylaşılmış olan pazarların emperyalist savaşlar dizisiyle ele geçirilmesi üzerine kuruludur. Bu pazarlar ister Irak gibi emperyalistlerle kurumsallaşmamış ilişkilere, isterse İran ve Suriye gibi kurumsallaşmış ilişkilere sahip olsun; Amerika hepsine bir av muamelesi yapıyor.

Aslında İran'a göre, daha küçük bir lokma olarak Suriye hedef seçilmişti. Daha Irak saldırısının dumanı tütüyorken Suriye, suçlanmaya başlandı. Saddam Hüseyin ve erkanının Suriye'ye geçtiği; silahların daha savaştan önce bu ülkeye kaçırıldığı; Suriye'nin terör örgütleriyle işbirliği yaptığı gibi yabancıları olmadığımız argümanlar, hem ABD'li çetenin ağzından ifade edildi. Fakat Suriye yönetimi alttan alınca, emperyalist haydutları memnun edecek bir takım adımlar (örneğin Filistinli örgütlerin Şam bürolarının kapatılması) atınca, İran birinci sıraya oturdu.

**Her cepheden İran'a  
saldırı hazırlığı**

Bu kez emperyalist çetenin bütün uğraşı İran'a odaklandı. Öncelikle saldırının psikolojik ortamının hazırlanması çalışmaları hızlandı. Bu çerçevede Washington çetelerinden peşpeşe kışkırtıcı ve saldırgan açıklamalar, tehdit yüklü mesajlar yağmaya başladı. İddiaların çerçevesi ya da işlenen tema Irak'takilerle aşağı yukarı aynı: Kitle imha silahları tehdidi; teröre destek, özellikle de El Kaide'le bağlantı; rejimin baskıcı, anti demokratik karakteri...

ABD'nin psikolojik harekatta kullandığı araçlar ile yöntemler de gene Irak saldırısındakilere benziyor; tekeli medya, uluslararası göstermelik kurumlar, siyasi-ekonomik-diplomatik baskıyla tecrit, komşu ülkelerden askeri kuşatma vb. Emperyalist medya ile aynı anda harekete geçen çeşitli ülkelerdeki burjuva medya, ağırlıklı olarak İran'a yönelik saldırı hazırlığına kilitlendi. Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı (UAEA), tüm ilgisini İran'a yöneltti. UAEA'nın nasıl bir rol oynadığını Irak sürecinden biliyoruz. Yaptığı tek şey uluslararası düzlemde ABD'nin propaganda kampanyasına malzeme yaratmaktır. Şimdiye kadar silahlanmayla ilgili bir kanıt ortaya süremediler. ABD'nin isteği çerçevesindeki tüm çabalarına rağmen, İran'ın Nükleer Silahsızlanma Anlaşması'nı ihlal etmediği yönlü bir karar almak zorunda kaldılar. Ama işbirliğinin genişletilmesi ve şeffaflık konusunda çağrılar çıkarmadan da edemediler.



UAEA'nın ikiyüzlü, ABD işbirlikçisi bir siyaset izlediği kimse için sır değil. NPT'yi ihlal eden Amerika'ya ya da benzeri emperyalist ülkelere karşı yaptıkları tek bir şey yok. Sadece Ortadoğu'yu baz aldığımızda ise, anlaşmayı hiçe sayan ve bütün ülkeler için tehdit unsuru olan, üstelik siyonist karakteri nedeniyle hepsinden daha açık bir tehdit olan İsrail'dir. Bütün oklar ısrarla İsrail'i işaret ettiği halde, İsrail UAEA'nın gündemine girmiyor. Girmez, zira arkasında ABD emperyalizmi, dünyanın dört bir yanındaki siyonist lobi var. Ki, bu tür uluslararası kurumların finansmanında bu iki gücün belirleyici olduğuna kuşku yoktur. Tıpkı medya tekellerinde olduğu üzere...

Elbette emperyalist haydutların İran'a saldırı hazırlıkları bunlarla bitmiyor. Bir taraftan Azerbaycan bu saldırı için hazır hale getiriliyor. Yalanlanmış olsa da Amerika'nın Azerbaycan'a asker yığma planları basına sızdırılmış oldu. Diğer yandan işbirlikçi Arap rejimleri hizaya sokuluyor. Irak'ta işgal kuvvetlerine yönelik saldırıların sorumluluğu Şiiler'e, dolayısıyla da İran'a bağlanarak, İran Irak üzerinden de sıkıştırılıyor. Tabii bu söylemin bir amacı da İran'ı tehdit ederek Iraklı Şiiler'i hizaya çekmek.

İran'ın iç dinamiklerine oynamak, bu seferberliğin diğer parçasını oluşturuyor. Haydut takımı, İran'daki iç sorunları kaşımak için Azeriler'i, Kürtler'i ve rejim karşıtlarını gözüne kestirmiş durumda. İran'da öğrencilerin eğitimde özelleştirme saldırısına karşıtı başlattığı, fakat anında kitleleşmiş rejim karşıtlığına bürünen hareket, ABD'nin ilgisini fazlasıyla çekmiş durumda. Mollalar rejimine karşı hareketin ABD'nin yedeğine düşüp düşmeyeceği

üzerine bugünden kesin bir şey söylenemez. Halihazırda böyle bir şey söz konusu değil. Bunu belirleyecek olan, hareketin kendi bağımsız inisiyatifini koruyup koruyamayacağı, gerici molla rejimine olduğu kadar emperyalizme karşı geleneksel duyarlılığı yitirip yitirmeyeceğidir. ABD kışkırtmaları şimdilik İran Azeriler'i ve Kürtler'i üzerinde de bir etki yaratmadı. Dolayısıyla haydut takımının işi, Irak'takiyle kıyaslanamayacak derecede zor.

**Türkiye'deki işbirlikçiler ABD hesabına  
İran saldırısına hazırlanıyor**

Savaş hazırlığının en önemli adımı ise Türkiye üzerinden atıldı. Irak işgali tamamlanır tamamlanmaz, Amerikalı haydutlar, Türkiye'yi hizaya sokmaya soyundular. Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz'in azarlamaları adeta start oldu. Artık Türkiye üzerine konuşan her Amerikalı haydut, Türk egemenlerini aşağılamadan, paylamadan duramadı. Türk egemenleri halen de süren aşağılamalara bir kez olsun itiraz etmediler. Hatta TÜSİAD kodamanlarından önde gelenler, son zamanlarda açıktan siyaset yapan generaller, hükümet ve belli başlı medya tekelleri, bu aşağılama ve azarlamaların haklılığına işaret ettiler. ABD'nin istekleri doğrultusunda, kırmızı çizgiler -ki savaş sırasında pembeleştiler- üzerine oturtulmuş dış politika revizyondan geçirildi.

Türk sermaye iktidarı şimdi kendisine verilen role sıkı sıkıya sarılmış durumda. Türkiye adına konuşanlar, özellikle AKP hükümeti kraldan daha kralcı bir edayla ABD'nin sözcülüğünü yapıyor. İKÖ



toplantısında Türkiye adına konuşan, Suriye'yi ziyaret eden sanki Abdullah Gül değil de Amerikan elçisiydi. İran ile devletler arası ilişkiler de ABD'nin istediği çizgiye çekildi. İranlı nizami ordu komutanının Türkiye ziyareti, komik gerekçelerle ertelendi. İran Cumhurbaşkanı'nın gezisinin ertelenmesi de gündemde.

Amerikanın Türk dış ilişkilerini belirleyiciliği bununla sınırlı değil. Örneğin Filistin'e ziyaret gerçekleştirecek olan Erdoğan'ın, ABD ve İsrail'in Arafat'ı dışlama siyasetine paralel olarak Arafat'la görüşmeyeceği konuşuluyor. Liste böyle uzayıp gidiyor.

Türk devleti hem kendisine çizilen çerçevede attığı adımları anlatmak ve bağlılığını vurgulamak, hem de ABD'nin yeni talimatlarını almak için en son Dışişleri Müsteşarı Uğur Ziyal'ı ABD'ye gönderdi. Bu gezi ile İran ve Suriye konusunda Türkiye'nin tavrı tamamen ABD'nin isteklerine uygun hale getirdi. Yapılan açıklamalar bunu kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde ortaya koyuyor. Gezi üzerine en açık itiraflar yapan isim Washington Büyükelçisi Faruk Loloğlu oldu. Loloğlu, İran ve Suriye konularında ABD ve Türkiye arasında büyük ölçüde örtüşme olduğunu söyleyerek, Türkiye'nin şimdiye dek izlediği uşakça tutumun derinleşerek süreceğini ima etmiş oldu.

### Türkiye ABD işgaline açıldı

Ziyaretin hemen ardından, bu yönde daha somut adımlar da atıldı. Amerika Türkiye'deki üs ve limanları artık istediği gibi kullanabilecek. Zira hükümet kaza risklerini ortadan kaldırmadan yolu olarak, TBMM'yi devre dışı bırakan, oylama gibi uzun prosedürleri ortadan kaldıran bir karar aldı; Amerikan-İngiliz askerlerinin Türkiye topraklarını işgali için tezkereye ihtiyaç yok. Ek olarak konu ile ilgili tüm inisiyatif de Genelkurmay'a bırakıldı. Hani Türk generalleri, hayal kırıklığına uğrattıkları ağa babalarının/ABD'nin gönlünü alabilsinler diye...

Bütün bu uşaklıklara rağmen, ABD'li haydutlar aferinlerin yanına tehdit ve uyarılar eklemeyi ihmal etmiyorlar. "Türkiye'nin attığı adımları olumlu karşılıyoruz", "Türkiye önemli bir müttekimizdir" vb. ile başlayan açıklamalar, "ama Türkiye İran ve Suriye konusunda yanlış yaparsa, bu Türkiye için felaket olur"la noktalanıyor. Sütten ağzı yananın yoğunluğundan öte bir şey bu. İzlenen bu siyasetle Türkiye'nin göze girme kaygısı sürekli diri tutulduğu gibi, köleliği de pekiştiriliyor.

Nedir ki bu kölelik dün ve bugün olduğu gibi, Türk egemenlerinin ayağına dolanacaktır. Kurtuluşu emperyalist haydutlara uşaklıkta görenler, bu süreçte sadece uluslararası ilişkiler alanında sorunlar yaşamakla kalmayacaklar. Ya da sadece Ortadoğu ve dünya halklarının nefretini kazanmakla kalmayacaklar. ABD emperyalizminin er-geç yaşayacağı çöküş akıbetinden paylarına düşeni, daha erkenden ve fazlasıyla alacaklardır.

## Selanik Zirvesi: Yeni saldırı kararları

Yunanistan'ın Selanik kenti yakınındaki Halkidiki yarmadasında yoğun güvenlik önlemleri altında yapılan ve üç gün süren AB Zirvesi büyük kitlesel gösterilerle protesto edildi. Zirvenin güvenliği için 15 bin polis, asker ve özel güvenlik



elemanlarının yanısıra askeri helikopterler, radarlar, patriot füzeleri ve savaş gemileri seferber edildi. Zirveyi protesto hazırlıkları ise haftalar önce çeşitli ülkelerde onlarca siyasi parti, örgüt, gençlik grupları ve çeşitli kitle kuruluşları tarafından organize edildi. Zirve öncesi Atina'da çağrısı Mücadeleci İşçiler Cephesi, Avrupa Sosyal Formu ve Direniş Cephesi tarafından yapılan gösteriye büyük katılım oldu. Selanik'teki büyük gösteriye ise onbinlerce kişi katıldı (bazı kaynaklara göre yaklaşık 100 bin). Gösteriler sonraki günlere yayılarak devam etti.

### Zirvede demokratik haklara yönelik saldırı kararları

Üye ülke liderlerinin yanısıra üyeliği onaylanan 10 devlet temsilcilerinin de katıldığı zirvenin gündemlerini Avrupa Anayasası, Avrupa güvenlik ve savunma politikası, AB-ABD ilişkileri, ortak göçmen ve siyasi sığınma politikası, sınırlarda ortak güvenlik çalışmaları ve birliğe alınacak 10 yeni ülkenin durumu gibi konular oluşturuyordu. Tartışma konuları olarak saptanan konulardan da anlaşılacağı üzere, Avrupa emperyalizmi birçok alanda demokratik özgürlüklere yönelik yeni saldırıları karara bağlamak ve uygulamak üzere toplanmış oldu. Zira zirveden çıkan ve gerçek kapsamı gizlenerek kamuoyuna sunulan sonuçlar tümüyle demokratik hakların gaspı niteliğindedir.

Zirvede tartışılan konuların birçoğu zirve öncesi tartışılmış ve zirvede karara bağlanmak üzere bir taslak haline getirilmişti. "AB siyasi sığınmayı daha iyi düzenleme ve yönlendirme" projesi adı altında göçü durdurmayı ve sığınmayı mümkünse olanaksız hale getirmeyi sağlayacak önlemler paketi hazırlandı, birlik ülkeleri sınırları dışında kapalı kamplar kurarak girişleri kontrol altına almayı hedefliyor. Reform paketinde ülkelerini terk etmek zorunda kalanların sığınma başvuruları bile kabul edilmeden geldikleri ülkelere geri gönderilmeleri ya da sığınma talepleri araştırıldığı süre içerisinde başka ülkelere oluşturulmuş kapalı sığınma kamplarına yerleştirilmeleri planlanıyor. Bu planların öngörüldüğü biçimde hayata geçirilip geçirilmeyeceğini zaman gösterecektir. Fakat daha şimdiden İngiltere tarafında Zagreb yakınlarındaki bir köyde 1 milyon sterlin harcanarak 800 kişilik kapasiteye sahip bir toplama kampının kurulduğu ve finansmanını Avrupa komisyonunun karşıladığını İngiltere basını kamuoyuna duyurmuş, İçişleri Bakanı ise kabul etmiş bulunuyor. Bu buluşun fikir babası olan İngiltere Selanik Zirvesi'nde bu uygulamayı genelleştirme önerisini ileri sürdü.

Zirve öncesi tartışılan ve karar altına alınmayı öngören konulardan biri ise kitle imha silahlarına sahip olan ülkelere karşı alınması gereken tutuma ilişkindi. AB'li şefler Amerika'nın açtığı yoldan geri kalmamak kaygısıyla kitle imha silahlarına sahip olan

rejimleri şiddet yoluyla yıkmanın gerekli olduğuna inanıyor. Zirvede bu politikanın bir ürünü olarak İran ve Kuzey Kore'ye nükleer programı durdurma çağrısı yapıldı. Bunlardan da anlaşılacağı üzere zirvede tartışılan konuların hemen hepsi önceden tartışılıp ortak karar haline getirilmek ve uygulamak üzere paket halinde zirveye

sunulmuştur.

Zirvede görüşülmek ve karara bağlanmak için önden hazırlanan ve çeşitli dillere çevrilen Avrupa Anayasası taslağı üzerinde yürütülen tartışmada İngiltere ve İspanya'nın tatmin olmaması üzerine anlaşmazlık Ekim ayında yapılacak olan hükümetler arası konferansa ertelendi. Nükleer silah bulunduran ve nükleer program sürdüren ülkelerin konumu çerçevesinde sürdürülen tartışmalar, programların durdurulması somut olarak İran ve Kore'nin uyarılması sonucuna bağlandı. Avrupa dışişleri bakanının seçilmesi ve 6 aylık dönüşümlü olarak yürütülen başkanlık sisteminin yerine AB liderlerinin oylarıyla belirlenecek ve görev süresi iki buçuk yıl olacak AB başkanının seçilmesinin öngörülmesi gibi konular bir yana bırakılırsa, bir sonuca bağlanması önemli görülen konular göçmenlik, sığınma ve Türkiye'nin konumu oluşturuyor.

Zirve göçmen ve sığınma akışını önleme amacıyla sert önlemler almanın zorunluluğu ve yaşadığı göçmen barındıran veya transit geçişlere izin veren tüm ülkelere karşı tavrın sertleştirilmesi konusunda fikir birliğine vardılar. Göç ve sığınma trafiğine uğrayan ülkelere önlem almaları için 250 milyon Euro yardım yapılacak. İngiltere'nin Avrupa'da toplama kampları oluşturma önerisi şimdilik reddedildi. Fakat bu alanda alınan kararlar ve hayata geçirilmek istenen uygulamalar insanlık dışıdır ve temel demokratik haklara yönelik bir saldırıdır. AB'li şefler bu alandaki uygulamaları kendi ülkelerinde yükselen işsizliğe karşı da bir önlem olarak sunmakla işsizliğin kaynağı olarak bir kez daha yabancıları sorumlu göstermektedirler.

### AB ve Türkiye

AB Konseyi "Türk hükümetinin reform sürecini devam ettirme ve öncelikle geriye kalan yasal çalışmaları 2003 sonuna kadar tamamlama kararlılığını kutladı". Reform alanındaki ilerlemeler dikkate alındığında, birlik müzakerelerine başlama amacına ulaşmak için yeni çabalarda bulunması gerektiği hatırlatıldı. Demokrasi düşmanlarının Türkiye'de daha fazla demokrasi isteme ikiyüzlülüğü ve yakın bir tarihte müzakerelere başlamanın mümkün olacağı gibi okşayıcı sözler Türk burjuvasızını "AB'ye artık daha yakınız" türünden sevinçlere boğsa da önünde ciddi engeller durmaktadır. Nitekim AB'nin cesaretlendirici sözleri "Türkiye'de ordunun siyaset üzerindeki etkinliğinin Kopenhag Kriterleri'ne aykırı olduğu" gibi tatsız hatırlatmalar izledi, buna Kıbrıs sorunu eşlik etti ve Annan planının desteklenmesi dayatıldı. Türkiye'nin "müzakerelere yakında başlayacağız" sevincini AB Komisyon Başkanı Prodi "Türkiye'nin kriterlere uyup uymadığı gelecek yıl gözden geçirilecek umarım durum iyi çıkar ve müzakereler başlar. Aksi durumda başlamaz, bu bu kadar basit" diye yanıtladı.

# Almanya: Metal işçilerinin grevi kararlılıkla sürüyor

Yer eski Doğu Almanya'nın Dresten kentinde bulunan Federal-Mogul Firması. Grevci metal işçileri fabrikanın girişini kapatmışlar, kimseyi içeri sokmuyorlar. Mahkeme kararıyla gelen bir yönetici grevci işçilerden giriş yolunu üç metre açmalarını istiyor. Zira ısıklar eşliğinde bekleyen "gönüllü işçiler" in (grev kırıcılarının) fabrikaya girmeleri gerekiyor. Metal işçileri değil üç metre, üç santim dahi geri adım atmıyorlar.

Fabrikanın giriş kapısından bu olay yaşanırken, işletmeyi çevreleyen teller altından birçok "gönüllü işçi" fareler gibi sürünerek içeri girmeyi başarıyor. Diğer bir kısmı da işçi sınıfının mücadele tarihinde ilk kez rastlanan bir biçimde, bir helikopterle fabrikanın bahçesine taşınıyor. Ve "gönüllü işçilerin" ürettikleri parçalar helikopterle otomobil üreticilerine yetiştiriliyor. "Gönüllü işçiler" bir daha giremeyecek korkusuyla iki gün fabrika içinde yatıp-kalkıyorlar. İşletme araba parçası üretiminde önemli bir yer tutuyor. Bu nedenle grevi kırmak, grevcilerin moralini bozmak için her yol ve entrikaya başvuruluyor.

İlk kez bir işçi grevi toplumun politik gündemine bu ölçüde oturmuş bulunuyor. Düzen partilerinden otomobil lobiyistlerine, tekelci basından kendilerini ekonomi uzmanı sayan üniversite profesörlerine kadar grevci işçilere karşı tam bir kampanya sürdürülüyor. Burjuva basının ortak başlığı "akıl almaz grev"!

Sachsen Eyalet Başkanı Georg Wilbrandt (Hristiyan Demokrat parti/ CDU) "Yatırımcıların beklentilerini yerine getirmesek bir daha buraya yatırım yapmazlar" diyerek, grevin hemen son bulmasını istiyor. Brandenburg'un ekonomiden sorumlu başkanı Wrich Junghans fabrikaları dolaşarak "gönüllü işçilerle" dayanışmada bulunuyor.

Başkan Schröder grevci işçileri ve sendikaları tehdit ederek, grevin Almanya'nın uluslararası pazardaki rekabet gücünü tehdit ettiğini söylüyor.

Otomobil tekeli BMW bir bildiri yayımlayarak, şimdiye kadar doğuda ne kadar yatırım yaptıklarını ve işyeri açtıklarını sıralayıp, yeniden güven duyabilmeleri için işçilerin greve son vermelerini istiyor.

Alman Sanayi Birliği Başkanı Michael Rogowski işçilerin daha fazla çalışmalarını istiyor ve ekliyor "bir ulus daha az çalışarak zengin olmaz"!

Dördüncü haftasını dolduran metal ve elektronik sektöründe çalışan işçilerin grevi neden bu kadar büyük bir tepkiyi üzerine topluyor?

İki Almanya'nın birleşmesinden 13 yıl sonra doğudaki metal işçileri eşit çalışma koşulları talep ediyorlar. Üretkenliğin aynı olmasına rağmen saat ücretlerinin hala batıda aynı işletmelerde çalışan işçilerden 6 Euro az olmasını artık kabul etmek istemiyorlar. 35 saatlik haftalık işgünü batıda '80'li yıllardan bu yana uygulanmasına rağmen, doğu hala bir "iç sömürge pazarını" andırıyor. Burjuvazi doğuyu ucuz işgücü olarak kullanmayı süresiz kılmak istiyor. 35 saatlik iş haftası talebinin gerçekleşmesi ekonomiyi olumsuz etkileyecekmiş! Oysa sendikacılar '80'li yıllarda 35 saatlik iş haftasına geçildikten sonra üç milyon işçiye istihdam sağlandığını belirtiyorlar

İki Almanya'nın birleşmesinde en önemli payı Alman emperyalizminin sembolü sayılan dev otomobil tekelleri kaptılar. Mercedes Benz, Opel, VW, Porsche 13 yıldır doğuyu bir serbest pazar bölgesi olarak kullanıyorlar. Kar oranları batıdan kat kat fazla. Her türlü vergiden yıllardır muaf. Doğunun metal ve elektronik sektöründe çalışan 130 bin işçisi yıllardır sömürünün her biçimine maruzlar.

Bu nedenle, akıl almaz bir karşı kampanyaya

rağmen, grev kararlılıkla sürüyor. Alman kapitalizminin can damarlarını oluşturan otomobil sanayinde üretim batıda da yer yer durma noktasına gelmiş bulunuyor. IG-Metal sendikası Jürgen Peters "Bu greve otomobil tekelleri neden oldu, sonuçlarına da katlanacaklar" diyor. Nitekim BMW yöneticilerinden D. Bergmann grevin kendilerine günde 38 milyon Euro zarar verdiğini söylüyor. Wolfsburg, Regensburg ve Münih kentlerindeki işletmelerde işi yavaşlatmak, zorunlu izinler vermek vb. yöntemlere başvurulduğunu belirtiyor.

Grev politik olarak büyük bir önem taşıyor. İlk kez Doğu Almanya'nın işçileri büyük otomobil tekellerine karşı eyleme geçiyorlar, ki Alman politikacılarının önemli kesimi bunlardan besleniyorlar. Grevcilerin hemen hemen hiçbir deneyimi yok. Sendikal örgütlenme batıyla oranla zayıf.

Bunun doğuda ilk grev olması belli bir korkuya yolaçmıştı. İşsizlik oranının %40'larda olduğu doğuda 35 saatlik iş haftası ve eşit işe ücret talepli bir eyleme



sıcak bakılamayacağı düşüncesi hakimdi. Buna rağmen oylamada işçilerin ezici çoğunluğu greve evet dedi. İkinci günden itibaren korkunun yerini kararlılık aldı. Artık sonuç ne olursa olsun işçiler kazandıkları bilinciyle hareket etmeye başladılar. Batıda işçi temsilcileri, heyetler dayanışmaya koşular. Batı ve doğu işçileri ilk kez bir tek sınıfın üyeleri olarak hareket ediyor. Batı Almanya Salzgiter VW işletmesinin 7.300 işçisi sabah vardiyasında çalışmayarak, metal işçileriyle dayanışma sergiliyorlar. Eşit iş günü ve çalışma koşullarının sağlanması Alman işçi sınıfı hareketi açısından büyük bir önem taşıyor. Zira burjuvazi bu durumu işçi hareketini bölmek, ortak eylemini zayıflatmak için hep kullanıyor.

Sermayenin işçi sınıfının tarihsel kazanımlarını hedef alan saldırılarına karşı işçilerin birliğini sağlamak saldırıları püskürtmenin tek yoludur. Grev bu açıdan büyük önem taşıyor. Sendikalar hükümete ve metal sanayii patronlarına sinyal göndererek grevin bitirilmesine hazır olduklarını bildiriyorlar. Sonuçta iki kesimin üzerinde anlaşacağı ara bir çözüm bulunacak. Fakat işçi sınıfının "ruh halinin" değişmesi grevin en önemli kazanımı olacak.

**SY Kızıl Bayrak/Almanya**

## Haydut kendi ülkesinde de haydut...

Seattle ve Washington'daki emperyalist küreselleşme karşıtı gösteriler hala hafızalarımızda. ABD'nin Irak'a son saldırısında yaşanan ABD'deki geniş kitle eylemleri de öyle. ABD'nin bu gösterilere vahşice saldırıları da henüz hafızalarımızdan silinmedi.

Dünyada kendi hakimiyetini kurmak ve sağlamlaştırmak için saldırıda sınır tanımayan ABD'nin hak ihlalleri konusunda dünyada olduğu kadar kendi topraklarında da suç listesi oldukça kabarık durumda.

Yerlileri (Kızılderililer) katletmesi ve topraklarından kovmasıyla başlayan bu macera, siyahların yüzyıllar boyunca köle olarak çalıştırılıp ardından da ucuz işgücü olarak kullanılması ve her iki ırkın da (siyahlar ve yerliler) ikinci sınıf vatandaş olarak kabul edilmesine (önce yasalarda daha sonra fiiliyatta) kadar süren ırkçı politikalarla süren bir maceradır. ABD'nin kendi topraklarındaki haydutluğu 8 Mart, 1 Mayıs katliamı, Sakko ve Vanzetti'nin düzmece gerekçelerle katledilmesi, Rosenbergler'in düzmece iddialarla idam edilmesi, ilerilere ve komünistlere karşı '50'li yıllardaki Mc Cartty cadı kazanı, '60'lı yıllarda siyah harekete karşı estirilen terör ve önderlerine karşı gerçekleştirilen suikastlerle sürmüştür. 1900'lü yılların başında birçok komünistin, maden ve tarım işçisi önderlerinin katledilmesi de yine bu ülkede yaşanmıştır. Macera daha sonra hak ihlallerinin ve ceza yasalarının ağırlaştırılmasıyla devam etmiştir.

Emperyalist propaganda bilindiği gibi ABD'yi bir "fırsatlar ve özgürlükler" ülkesi olarak sunmaktadır. Oysa muazzam servetine rağmen onmilyonlarca insanın açlık sınırında yaşadığı bir ülkedir bu. Halkın %20'si, yani 50 milyon insan

yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Milyonlarca insan evsiz-barksız, sokaklarda sefalet içinde ömür tüketiyor.

ABD, 11 Eylül'ü bahane ederek, kendi ülkesinde de tam bir terör havası estirme yoluna gitti. Toplum terör histerisi içine sokarak birçok yasada değişiklikler gerçekleştirdi. Temel demokratik hakları tırpanlamayı başardı.

Cezaevlerinde ağır koşullarda kişiliksizleştirme ve düzene adapte etme politikası güdüyor. Bu politikasını bugüne kadar sürdürdü, hem de bu yoketme politikalarında dünyanın birinci ülkesi olarak. Cezaevlerinde şu an 2 milyonu aşkın insan bulunuyor. Bunlar zorla çalıştırılıp sermayeye para kazandırmakta ve bir kısmının da ayaklarına pranga vurulmakta. Bununla beraber "suçlu oldukları kanıtlanana kadar özgür olan bireyler" özellikle sistem karşıtları, siyahlar, yerliler potansiyel suçlu olarak görülmektedirler. İrkçılığın özellikle polisler üzerindeki etkisi ile de bunlara yönelik yargısız infazlar gerçekleşmektedir. Cezaevlerindeki ırkların oranına baktığımızda, siyahların ve Latin kökenlilerin oldukça fazla olduğunu söyleyebiliriz. Tüm tutuklu ve hükümlülerin oranlaması değilse de uyuşturucudan cezaevinde olanların 3/4'ü siyah ve Latin kökenlidir. Beyazlarda uyuşturucu kullanım oranı fazla olmasına rağmen böyledir.

ABD, Afganistan ve başka ülkelerden getirdiği tutsakları tuttuğu Küba'daki Guantanamo Üssü'nde kötü yaşam koşullarının, baskı ve dayatmaların hakim olduğu, işkencenin sistematik olarak yapıldığı ve son günlerde intiharların arttığı biliniyor. ABD'nin özgürleştirdiği ülke halklarına sunduğu sözde özgürlük işte budur!..

**D. Ali**

# Direnış, ABD'nin Irak hesaplarını boşa çıkarıyor!

**C. Kaynak**

## Başarısızlık iç çatlıkları derinleştiriyor

Irak sorununu hasıraltı etme ve gündemden düşürme çabaları gelişmelerin doğal seyri karşısında sonuçsuz kalıyor. Irak halkı petrol ihracatını sabote edip yerine Washington ve Londra'ya asker tabutu post alıyor. Irak halkı direniyor. Direniş henüz örgütlü ve koordineli bir düzey kazanmış değil. Fakat giderek kök salıyor ve yaygınlaşıyor. Pentagon, işgal güçlerini hedef alan saldırıların gerisinde imtiyazlarını kaybettikleri için çaresizlik içinde kıvranan Saddam yanlılarının, Baas Partisi kadrolarının olduğunu iddia ediyor. Fakat, ABD yönetiminin bu iddiaları, gelişmeleri daha soğukkanlı değerlendiren başka ABD yetkilileri tarafından çürütülmektedir. Ortadoğu gezisinden yeni dönen demokrat senatör ve Senato Dışişleri Komisyonu eski Başkanı Joseph Biden, "Hükümetin öngörülerini ile gerçekler arasında dev bir uçurum var" derken, aynı geziye katılan cumhuriyetçi senatör ve senato Dışişleri Komisyonu Başkanı Joseph Lugar, "Irak'ta çatışmaların son bulduğunu iddia etmek doğru değildir. Savaş hala devam ediyor" dedi. Bağdat'ı kolay ele geçiren işgal güçlerinin umutları kursaklarında kalmak üzere ve en çok korktukları şey yavaş yavaş başlarına geliyor. ABD subaylarının basına yansıyan değerlendirmeleri işgal güçlerinin içinde buldukları durumu çok yalın bir biçimde özetlemektedir: "Tek çare bu ülkeyi terketmek", "biz bunlara özgürlüğü, demokrasiyi armağan ettik, kendileri ise bize ateş açıyor". İşimiz çok zor, her zaman korku içindeyiz. Kimin bize saldırdığını bilemiyoruz. Sadece insanların bizden nefret ettiklerini hissediyoruz".

Irak'ta işgal güçlerine karşı direniş eylemleri düzenleyenler ne Saddam rejiminin istihbarat uzmanları, ne subayları ne de Baas Partisi kadrolarıdır. Bu iddialar direniş zan altında bırakmak, karalanmasını kolaylaştırmak için Pentagon'un tezgahladığı dezenformasyondur. Devrik rejimin eşrafının çapı Bağdat'ın düştüğü dönemde ölçüldü. Tek bir kurşun sıkmadan adeta kentlin anahtarını gümüş bir tepside işgal güçlerine teslim edenler onlar oldular. Basına sızan bilgiler ve olayların seyri, işgal güçlerine direnenlerin taciz edilen sıradan insanlar, uşaklaştırma politikasını, onurlarının çiğnenmesini reddeden semt sakinleri olduklarını çok net bir biçimde ortaya koyuyor. İşgale tepkinin tabandan yükselmesi (Basra bölgesinde bir karakola sığınan İngiliz askerlerini linç eden semt sakinlerinin ayaklanması örneğinde olduğu gibi) yaşanan sürecin güçlü bir dinamığe dönüşme ihtimalinin giderek arttığını gösteriyor.

## Direnış, suskunluk fesadını ve sansürü parçalıyor

Irak'ta işgal güçlerine karşı tekil eylemler aracılığıyla sürdürülen ve düzenli bir artış seyri izleyen direniş ilişkili ayrıntılı bilgiler basına sızıyor. Gelişmelerin duyurulmasına, olayların değerlendirilmesine uygulanan sansür sadece bilgilerin askeri karargahtan verilmesinden kaynaklanmamaktadır. Bu konuda uluslararası



bağlamda sağlanmış zımnî bir anlaşma söz konusu. Basın tekelleri bu anlaşmaya uyararak Irak'ı gündemden düşürmek, yaşanan çatışmaları birer polisiye vaka kategorisine indirgemek ve dolayısıyla işgal güçlerinin karşılaştıkları zorlukları hasıraltı etmek için ısrarlı bir çaba içerisinde. Onun için, Irak halkı emperyalist işgalcilerin damarına bastığı zaman, sansür ihlal edilmek zorunda kalıyor. Petrol boru hatlarına sabotaj düzenlenince ve işgal güçleri zayıf verince Irak sorunu uluslararası aktüalitenin merkezine oturuyor, yaratılan suni gündemi bozuyor. Filistin/İsrail ilişkilerine dayatılan "yol haritası" bile Irak sorununun önüne geçememektedir.

## Kirli ittifak ve hesaplar

Irak halkını susturma ve sindirme konusunda varılmış adı açıkça konmayan fiili mutabakat, tarafların birçok kirli ve küçük hesabını kamufle etme işlevi görmektedir. ABD emperyalizmi İngiltere'yi yanına alarak Irak'ı işgal etti. Saldırının başlatıldığı güne kadar savaştan yana olmayan, Irak'ın işgal edilmesini yasadışı bulan, bu ülkenin zenginliklerinin gaspedilmesini şiddetle kınayan güçler, bugün işgal güçlerinin yanındalar. Gizli tutulan hesaplar ne olursa olsun, ABD emperyalizminin bu ülkede icra etmeyi öngördüğü politikayı desteklemek, başarı ile sonuçlanmasına katkıda bulunmak konusunda görünürde bir mutabakat sağlanmış durumda.

ABD, askeri işgalin ardından Irak'ta uygulamayı öngördüğü politikayı aynı yöntemlerle sürdürmesinin kolay olmadığını, buna başkalarını da, sembolik anlamda da olsa, ortak etme ihtiyacını duyuyor. Colin Powell'in BM Güvenlik Konseyi toplantısından önce yaptığı gezi, sadece bir tehdit yağdırma turnesi olmadı. ABD'nin yaşadığı tarihi yalnızlığa bir an önce son vermek ve bunun için de bazı ödünlerin verilmesine katlanmak gerekiyordu. Gezi bir parça da bu ihtiyacın ürünüydü. ABD, militarist söyleminin köşelerini biraz yontmak, BM'ye verdiği karar tasarısını birkaç defa yeniden yazmak zorunda kaldı. Bush "Irak petrolünden kimseye bir damla yok!", "terörizme karşı mücadelede politikamızı onaylamayan, bizimle birlikte hareket etmeyen teröristlerin gördüğü muamelenin aynısını görecektir!" türünden tehditleri bir kenara bıraktı. Tasarının oybirliği ile onaylanmasının ardından devam ettirilen yoğun temaslar ve düzenlenen zirvelerin kulisleri diplomatlar arasında karşılıklı ödün koparma

pazarlıklarına dönüştü.

Bu pazarlıklarda ABD'nin verdiği ödünler genelde sembolik türden. Örneğin askeri kadrolardan oluşan ekibin Irak'tan geri çağırılması ve yerine diplomat ağırlıklı bir ekibin gönderilmesi, Bush'un Saint Petersburg ziyaretinde Putin'e gelecek başkanlık seçimleri için destek verme operasyonuna katılmış olması, Evian'a gelerek Fransa'nın diplomatik prestijini kollaması, Irak saldırısına karşı çıkan devletlere karşı yaptırımda bulunma tehditlerinin askıya alınması vb... Bu jestlerin karşılığında ise diğer emperyalist haydutlar ABD emperyalizminin Irak'taki icraatlarına oybirliği ile yeşil ışık yaktılar, engel çıkartmama kararı aldılar.

## Yanlış hesaplar ve kirli çıkar ortaklığı Bağdat'tan dönecek!

Fakat, tüm resmi açıklamalara, diplomatik çabalara karşın çelişkiler giderilmiş değil. ABD'nin dayatmaları karşısında diz çökmek zorunda kalan, kendilerini pazarlamaktan başka bir çıkar yol bulamayan güçler, aynı zamanda Washington'dan taviz koparabilmek için fırsat kollamaktadırlar. Çünkü, çok iyi biliyorlar ki işgal güçlerini Irak'ta zor günler bekliyor, ABD yönetimi Bağdat'tan gelen tabut sayısının artması ile birlikte seçim dönemine girildiği bir aşamada, kendi kamuoyu önünde zor durumda kalacak. Zaten, ABD ve İngiltere'yi hız artan bir Irakgate skandalı sarmış durumda. Tony Blair Nisan ayında Moskova'ya Rusya'yı ikna etmeye gittiğinde, Putin, ortak basın toplantısı sırasında yüzlerce basın mesubunun huzurunda Irak sorununu adeta 'silahlardan ne haber!' diyerek açmış ve Blair'i terletmişti. Putin bugünlerde Londra'ya tarihi bir devlet ziyaretinde bulunuyor. Basın, acaba, aynı konuyu, çok daha elverişsiz bir ortamda, gündeme getirmemesi karşılığında Blair'den ne ödün koparabilir diye merak etmektedir.

Onun için, Irak halkının direnişinin güçlenmesi, yaygınlaşması sadece işgal güçlerini zor durumda bırakmayacak bu ikiyüzlü tavrın teşhirini de kolaylaştıracaktır. Entrikaların inceliği ne olursa olsun emperyalist saldırganlık Irak halkına direnmekten, işgal güçlerini kovmaktan başka bir alternatif bırakmadı. Gün geçtikçe Pentagon'un planlarının hedef bulmakta zorlaştığı ortaya çıkıyor. İşgal güçleri Çelebi ve grubu şahsında beraberlerinde bir yönetici ekip götürmüşlerdi. Sadece ondan vazgeçmek zorunda kalmadılar, kukla bir hükümet kurdurma girişimlerini de sürekli erteliyorlar. Devrik rejimin ileri derecede sorumlularının çoğu yakalandı. İlk günlerde Tarık Aziz'in bildiği tüm sırları açıkladığı, kendisini sorgulayan ABD subayları ile ayrıntılı bir işbirliği içinde olduğu söylenmişti. Aylar sonra Bush sonuçtan hiç de memnun olmadığını açıklamak zorunda kaldı, "bunlardan ciddi bir şey alamadık" dedi.

ABD emperyalizmi Irak'ta saplandığı çıkmazı başka saldırılarla aşmaya yelteniyor. İran'ı tehdit ediyor, Suriye sınırında çatışma başlatıyor, provokasyon düzenliyor. Bu saldırganlık bir gövde gösterisi değil, bir sıkıntının işaretleridir. ABD emperyalizmi tehdit ettikçe, saldırdıkça çıkmazını derinleştirecek ve Bağdat'tan seferinden kârli çıkmayacaktır.



# Hiçbir yere çıkmayan yol

Başkan Bush bu ay Akabe'de İsrail-Filistin barışına "yol haritası"nı açıkladı ve daha birkaç gün geçmeden haritanın çöktüğü görülüyor. Eski bir Çin atasözü "nereye gittiğini bilmiyorsan, bütün yollar oraya gider" der. Bush yönetimi ise resmi olarak, ve muhtemelen de gayri resmi de olarak, yolun nereye gittiği konusunda en ufak bir fikre bile sahip değil. Resmi ABD görüşü görüşmeleri kolaylaştırdığı ve her iki taraf için de kabul edilebilir olan her şeyi kabul edeceği yönünde. ABD her iki tarafı da nihai ve kesin görüşmelere yönlendirecek gerekli adımların atılmakta olduğunu iddia ediyor.

Başkan Bush iki yıldır kendisinin, başkan Clinton'un (tıpkı Başkan Carter gibi) yaygın biçimde yaptığı gibi, kişisel olarak bu tür görüşmelere bulaşmak istemediğini söylüyor. Ama şimdi bunu yaptı. Neden? Belki sadece bir sürü insana, Irak bir kez fethedildikten sonra, önemli birşeyler yapacağını vaatmiş olduğu için. Blair'e söz verdi. İlimli denilen Arap liderlerine söz verdi. Ve muhtemelen Powell'a da söz verdi.

İlk toplantı için, iki şeye güvendi. Filistin otoritesi yetkilileri hemen hiçbir şeye eşit olan birşeyler elde etmek için ölüyorlar. Yoksa tarih olacaklar. Şaron Birleşmiş Milletler'i yüzde 99 yanında tutmak hevesinde ve yani bazı jestler yapmak durumunda. Böylece buluştular, birbirlerine karşı mutlak bakımdan asgari adımlar atıldılar, eve döndüler ve birkaç gün içinde şiddet daha da tırmandı.

Haydi ciddi olalım. İsrail devletinin ilan edilmesinden sonra geçen 55 yıldır herkes neredeydi? Filistinliler kendilerini dünya tarafından terk edilmiş hissediyorlar ve İsrail hükümetinden herhangi bir sonuç alıcı taviz kopartamıyorlar. Korkuyorlar ki, egemen bir Filistin devleti, yakın gelecekte ufukta görünmüyor. Tavizsiz bir mücadeleyi ve İsrail devletinin yıkılmasını savunan güçler -örneğin Hamas- sahnedeki tek önemli aktör haline geliyor. Filistinlilerin çoğunluğunun şiddetin sona ermesini tercih edeceğine şüphe yok, ama çoğu kendi şiddetlerini sona erdirirlerse politik olarak hiçbir şey elde edemeyeceklerine inanıyorlar.

Bu kederli durumun İsrail tarafında da karşılığı var. Kamuoyu yoklamaları belki de İsrail Yahudilerinin yüzde 60'ının kalıcı barış karşılığında yerleşimleri bırakıp 1967 öncesi sınırlara geri dönebileceğini gösteriyor. Ama aynı yoklamalar bu yüzde 60'ın belki yarısından daha da fazlasının, artık böyle bir teklifin istedikleri türden bir barışı elde edemeyeceğine inanıyorlar. O halde, pratikte, böyle bir teklifte bulunmaya hazır değiller, ya da artık hazır değiller.

Şaron ya da Abbas'ın bir uzlaşma konumuna doğru (esas olarak Bush'u memnun etmek için) en ufak bir eğilim dahi göstermeleri halinde, kendi



toplumlarından gelen çok güçlü ve oldukça da tutkulu bir muhalefetle, gerçekten de anlamsız sayılabilecek tavizleri silip süpürmeye yetecek kadar güçlü bir muhalefetle karşı karşıya kalacakları çok açık. Aslında, aynı Bush için de geçerli. İsrail konumuna verdiği yüzde 99 desteği yüzde 98'e çektiğinde, Birleşik Devletlerde büyük bir yayılım ateşiyle karşılaşacak.

Karşılaştığımız durum sadece İsrail tarafındaki en uzlaşmaz güçlerin ve Filistin tarafındaki en uzlaşmaz güçlerin ellerinin kuvvetlendiği değil, aynı zamanda Birleşik Devletlerdeki en İsrail yanlı güçlerin de ellerinin azami güçlendiği bir durum. Irak'taki ABD işgali durumu kolaştırmaktan çok, kolaylıkla beklenebileceği gibi, zorlaştırdı.

Böylece tam bir politik açmaz durumundayız. Ve yakın zamanda bunu herkes kabul edecek. O halde ne? Bunu izleyenler kimse için iyi haber olmayacak. İsraililer daha da fazla güç kullanacak ve bir zoraki göç süreci başlatabilecek. Şimdi güçleri olduğu için, tüm alanı işgal etmeyi sürdürmek ve ona az-çok bir sıkıyönetim haliyle denetlemek anlamında egemen olmayı sürdürecekler. Filistinliler buna bugüne dek yanıt verdikleri biçimde yanıt vermeyi sürdürecekler. Kısa vadede, intifada bir şey değiştirmeyecek. Bu tür bir şiddetin herhangi birşeyi değiştirmesi için, dışarıda duyarlı bir dünya olması lazım, ki şimdi bu yok.

Ama bu durumda İsrail/Filistin mücadelesi Fas'tan Endonezya'ya kadar ve hemen hızla ve acilen Irak, Lübnan ve Mısır'da bir pan-Arap ya da pan-müslüman karışıklıkları dizisine doğru esneyecek. Ve bu gerçekleştiğinde, İsrail devletinin varlığı, 1948'den bu yana ilk kez

gerçekten de tehdit altında olacak. Araplar Yahudilerin bölgeden daha önce iki kez çıkartılıp atıldıklarını ve şimdi de üçüncünün gerçekleşeceğini ilan edecekler.

Bu noktada hiç kimse böyle bir senaryoyu gerçekten de değiştirebilecek herhangi bir şey yapabilir mi? Muhtemelen Birleşik Devletler hala bir şey yapma gücüne sahip. Ama bu ABD siyasetinde, ve özellikle de bu siyasetin Bush versiyonunda öyle bir 180 derece dönüşü gerektiriyor ki, bu da sahiden imkansız. Bu özel alandaki dönüş sürüyle alandaki başka dönüşler olmaksızın gerçekleşemez, ki bu da dünya açısından jeopolitik gerçekler bakımından tam bir deprem anlamına gelir.

Ben her zaman bu kadar da kötümser değildim. 1980'lerin sonlarında, iki devlet arasında bir anlaşmanın sadece mümkün olmayıp ulaşılabiliyor olduğunu düşünüyordum. Son derece isabetsiz biçimde, böyle bir şeyin Güney Afrika'daki apartheid rejimi son bulmadan önce gerçekleşebileceğini tahmin ettiğimi hatırlıyorum. Dünya İsrail/Filistin olasılıklarıyla çalkalanıyor. Ve birçokları enerjilerini bugünlerde sorumlulara işaret etmeye ayırıyor. Kan banyosundan sonra, ne farkedecek? Kimse bunu dinliyor ya da bunun hakkında düşünüyor mu? Herkes kendi konumunu temelden değiştirmeden egemen olmayı sürdürebileceğine bu kadar

emin mi? Öyle görünüyorlar.

**İmmanuel Wallerstein**

19 Haziran 2003

(Sendika.org sitesinden alınmıştır...)



# Avrupa'da sosyal hak gasplarına karşı mücadele sertleşiyor!

Avrupa'nın hemen her ülkesinde demokratik ve sosyal haklara yönelik saldırılar yoğunlaşarak devam ediyor. İşçi ve emekçilere "reform" adı altında dayatılan bu hak gasplarına karşı başta Fransa ve Almanya olmak üzere hemen her yerde grevlerle cevap veriliyor.

Doğu Almanya'daki metal ve çelik işçilerinin "35 saatlik iş haftası" talebi ekseninde gelişen grevler ise batıdaki işçileri de kapsayarak genişliyor. Sermayenin işçi sınıfının dışıdır mücadelelerle kazandığı hakları ortadan kaldırma hazırlığını en kararlı biçimde karşılayanlar Fransız işçileri oldu. Her defasında yüzbinlerce işçi sokağa çıkarak sermaye sahiplerine ve hükümete geçit vermeyeceklerini haykırdılar.

Tüm veriler Avrupa'nın önümüzdeki dönemde giderek yoğunlaşan, yaygınlaşan ve sertleşen bir sosyal mücadele arenasına haline geleceğini gösteriyor. Şüphesiz tekelleri burjuvazi de boş durmuyor. Tekelci sermayenin işbaşındaki hükümetleri, sendika bürokratları ile işbirliği halinde, sınıfın giderek sertleşen eylemlerini dizginlemek ve kırmak için her yola başvuruyorlar. Çoğunlukla bunu başarıyorlar da. Özellikle Almanya'daki gibi sözde sol-sosyal demokrat iddialı hükümetler, kendilerinin etkin olduğu, en büyük sosyal dayanakları olan sendikaların da aktif desteğiyle, bunu nispeten daha kolay başarıyorlar. Günümüzde işten atmaların çok



yaygın olması, işini korumanın işçiler için yakıcı bir sorun haline gelmesi bunda ayrıca rol oynuyor.

Geçtiğimiz Pazartesi günü Almanya'nın Köln kentindeki binlerce işçinin çalıştığı Ford fabrikası işçilerinin Başbakan Schröder'in Ford'u ziyareti sırasında gösterdikleri son derece zayıf tepkileri, aslında tepkisizlikleri, bunun somut bir örneğidir ve düşündürücüdür. Ford gibi büyük bir işletmenin işçilerinden, reform adı altında peşpeşe sosyal hak gasplarını hedefleyen saldırı paketleri çıkartarak, 16 yıllık Kohl hükümetine bile rahmet okutan, sermaye yanlısı bir sosyal yıkım hükümeti olduğu artık iyice açığa çıkan bugünkü hükümetin başbakanını az-çok anlamlı bir protesto ile karşılamaları beklenirdi. Ne yazık ki böyle olmadı. Schröder Ford işçilerince yalnızca, o da çıkışta, "düdük sesleri" ile protesto edildi.

Bu arada bir grup ileri işçi Schröder'in Ford'u ziyaretine anlamlı bir protesto ile yanıt vermek için belli çabalar da ortaya koydular. İleri işçilerin bu çabalarına Köln BİR-KAR olarak biz de imkanlarımız ölçüsünde destek sunduk. Belli katkılar yaptık. Örneğin yaygınca dağıtılmak üzere bir bildiri kaleme alındı. Bu bildiri ortaklaşa olarak Schröder'in Ford fabrikasını ziyaret ettiği gün erken saatlerde dağıtıldı. Bu sınırlı ve yetersiz çaba, çok uzun süredir suskunluğa gömülen bu fabrikadaki sol potansiyel adına bir ilk çıkış olarak herşeye rağmen anlamlı olmuştur.

**Köln BİR-KAR/Almanya**

## Stuttgart BİR-KAR'ın 15-16 Haziran etkinliği

Stuttgart BİR-KAR çalışanları olarak 22 Haziran günü 15-16 Haziran Direnişi ile ilgili bir etkinlik planladık. Çalışmalarımıza bir ay önce başladık. Yapabileceğimizin en iyisini yapmaya çalıştık. Türkiyeli emekçilere yönelik 850 çağrı bildirisini dağıttık, yoğun ev ziyaretleri gerçekleştirdik, ulaşılacak her yere ulaşmaya çalıştık.

Etkinliğimize 100'ü aşkın emekçi katıldı. Bu sayı beklentilerimizin altındaydı. Havanın aşırı sıcaklığı katılımı etkiledi. Yine de biz sıcaklığı göstererek etkinliğimize katılmayan emekçileri yadırgadığımızı ifade etmek istiyoruz. Bir yandan emperyalist saldırganlık diğer yandan sosyal yıkım politikaları gibi önemli gündemler varken 33 derece sıcaklığın bir gerekçe olmaması gerektiğini düşünüyoruz.

Dünyanın her yerinde sermaye ve onun uşakları daha çok ezmek, katletmek ve böylece daha çok sömürebilmek için gece-gündüz, sıcak-soğuk demeden çalışıyorlarsa, aynı şekilde bu saldırıları püskürtmek, sınıfsız ve sınırsız bir dünya kurmak için bizlerin de gece-gündüz, soğuk-sıcak demeden kendi sorunlarına ve geleceğine sahip çıkması gerekiyor. Bu bakışla şartlara göre değil ihtiyaçlara göre faaliyetlerimizi sürdüreceğiz.

Etkinliğimize katılarak destek olan tüm dostlarımıza, Ağlama Salkım Söğüt tiyatro grubuna, Paris Gençlik Korosu'na, Lauda Folklor Ekibi'ne teşekkür ederiz.

**Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

**BİR-KAR çalışanları/Stuttgart**

## Frankfurt'ta panel...

# Sosyal haklara kapsamlı saldırı

Kapitalizmin beşiği Avrupa'da ikinci emperyalist dünya savaşı sonrasında yaşanan görece kalkınma ve refah dönemi geride kalalı çok oldu. Avrupa tekelleri, geri kalmış ülkelerden aktardıkları devasa servet ve zenginlikten bazı kırıntıları kendi işçi ve emekçilerini susturmanın aracına dönüştürdüler, böylece onları uzun yıllar durağanlığa mahkum etmeyi başardılar. Bu çerçevede Avrupa'da nispi de olsa, sosyal devlet anlayışı ve bunun ifadesi uygulamalar vardı. Sermayeyi bu tür hakları tanımaya zorlayan elbette işçi ve emekçilerin mücadelesiydi. Çok daha belirleyici olansa, Sovyetler Birliği'nin alternatif bir toplumsal sistemin temsilcisi olarak varlığı, bunun oluşturduğu muazzam basınçtı.

Bugün gelinen yerde, Avrupa tekelleri sermayesi, sınıf mücadelesini dizginlemenin, işçi ve emekçilerin sosyalizme yönelmelerini önlemenin bir aracı olan bu politika ve uygulamalardan tümüyle vazgeçmiş bulunuyor. Yüzüne taktığı sahte sosyal devlet peçesini yırtıp atmış durumda. İşçi ve emekçiler artık tekelleri kapitalizmin dizginsiz sömürücü karakteri ve barbarlığıyla karşı karşıyadırlar. Dönem işçi ve emekçilerin dışı dış mücadelelerle kazandığı demokratik ve sosyal hakların budanması ve giderek ortadan kaldırılması dönemidir.

Avrupa tekelleri tam bir ittifak halinde, bu eksenli kapsamlı ve acımasız bir saldırı başlatmışlardır. Bu saldırılarda Almanya başı çekmektedir. Sosyal devlet anlayışı ve uygulamalarının örneği olarak bilinen Almanya'da son dönemde "reform" adı altında hazırlanan saldırı paketleri ile bu durum sona erdiriliyor.

Bu saldırıların önü kesilmezse eğer, işçi ve emekçiler cephesinde sosyal bir yıkımın yaşanması kaçınılmaz hale gelecektir. Yerli ve yabancı işçi ve emekçileri söz konusu saldırılar hakkında aydınlatmak ve bu saldırılara karşı mücadeleyle teşvik etmek için yoğun bir çaba sarfetmek günümüzde yaşamsal bir önem kazanmıştır.

BİR-KAR olarak bir süredir sürekliliğin ifadesi sayılabilecek bu yönlü bir çaba sarfetmekteyiz. Sosyal hak gasplarına karşı işçi ve emekçileri uyararak, yerli dillerden onlara seslenen bildirimler, bültenler çıkartmakta, bilgilendirme toplantıları ve paneller yapmaktayız.

Sosyal hak gasplarına karşı bir panel de 15 Haziran günü Frankfurt'da gerçekleştirildi. Bu panelin Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde bir kilometre taşı niteliği taşıyan 15-16 Haziran direnişiyle aynı günde yapılması şüphesiz ki anlamlıydı. Söz konusu etkinlik Türkiye'den ATİK ve ATİF, Almanya'dan MLPD ile ortaklaşa gerçekleştirildi. Etkinliğe yaklaşık 80 kişi katıldı. Ağırıklı olarak sermayenin uluslararası planda cereyan eden saldırılarını ve bunun hemen tüm ülkelerde yaşanan demokratik ve sosyal hak gasplarına dikkatin çekildi ve buna karşı mücadele çağrısı yapıldı. Panel katılımcılar için oldukça yararlı oldu.

Önümüzdeki günlerde BİR-KAR, Frankfurt Halkevi ve Sol Tartışma Platformu'nun birlikte düzenleneceği ve Almanya'da iş başında olan hükümetin "Agenda 2010" adıyla hazırladığı yeni saldırı paketini konu alan yeni bir panel gerçekleştirilecektir.

**BİR-KAR çalışanları/Frankfurt**

## Amerika-Taliban işbirliği yeniden başlıyor

Amerikan emperyalizmi 11 Eylül saldırılarından sonra El Kaide ile Taliban'ı baş düşman ilan etmişti. Afganistan'ı yakıp-yıkan, Afgan halkını vahşi bir şekilde katleden emperyalist haydutlar, güya Afgan halkını Taliban zulmünden kurtarıp, demokrasiye kavuşturacaktı. Yalana dayalı bu propaganda aylarca sermaye medyası tarafından pompalandı. Oysa bizzat ABD desteğiyle Afganistan'a egemen olan Taliban yönetimi yıkıldıktan sonra başa geçirilen ABD kuklası Karzai yönetimi Afgan halkını önceki dönemden de daha sefil bir yaşama mahkum etti. Ne işsizlik, ne yoksulluk, ne de çatışmalar son buldu. Tüm bu belalar yetmiyormuş gibi, Afgan topraklarına yerleşen Amerikan ordusu, köylerde yapılan düğünlere -terörist sandık gerekçesiyle- bombalar yağdırarak yüzlerce Afganlıyı katlettiler.

Aradan geçen sürede görüldü ki, ne işgalciler, ne de Amerikan kuklası Karzai yönetimi halkın desteğini alabilmiştir. Afgan halkı kendilerini "demokrasiye kavuşturanları" ne hikmetse benimsemedi. Destek bir yana işgalciler sık sık saldırılara maruz kalmaya başladılar. Bu saldırılar sonucu bir çok asker öldü ya da yaralandı. İşgalcilerle uşakları Başkent Kabil'de bile doğru dürüst bir denetim kuramadılar. Durumları gittikçe zora giren Amerikan güçleri içine düştükleri aciz durumdan çıkış yolları bulma arayışına girdiler.



Amerika'nın bulduğu çözüm şimdiye kadar kullandıkları tüm iddiaları geçersiz kılıyor. Zira Afganistan'a saldırının en temel gerekçesi "baş

düşman Taliban yönetimini yıkmak"tı. Şimdi ise ABD-Taliban görüşmeleri yeniden başladı. Pakistanlı bir şeriatçı lider, ABD ve Pakistanlı istihbarat yetkilileri ile Taliban komutanlarının bir araya geldiklerini açıkladı. Amerikalılar, Taliban'la uzlaşmak için dört şart öne sürmüşler. Eğer Taliban bu şartları yerine getirirse kurulacak yeni bir hükümette yer alabilecek. Bunlar; "Molla Ömer, Taliban liderliğinden çekilecek. İşgalci güçlere karşı saldırı düzenleyen Arap ve diğer yabancı savaşçılar ülke dışına çıkarılacak. Rehin tutulan Batılı askerler serbest bırakılacak ve halen ABD ile İngiltere'de yaşayan Afgan ileri gelenler kurulacak yeni hükümette rol oynayacaklar" şeklinde sıralanıyor. Görüşmelerle ilgili bilgiyi *Asia Times*'a veren Pakistanlı, Taliban liderlerinin ilk koşul dışındakileri kabul edebileceğini söylemiş. Bu açıklamayı kimse yalanlamadı.

Afganistan'da askeri üslerini kuran ABD emperyalizmi içi temel sorun elbette demokrasi değil, bu üslerin kalıcı ve güvenli hale getirilmesidir. Bu amaç için Taliban'la anlaşmaları önünde hiçbir engel bulunmuyor. Bu arada Amerikan işgaline karşı savaşaacağını, Afganistan'ı yabancı güçlerden kurtaracağını propaganda eden Ortaçağ kalıntısı Taliban da emperyalizme uşaklık etmeye hazır olduğunu yeniden tescil etmiş oldu.

### Almanya'da geleneksel Halk Festivali...

Alman Komünist Partisi'nin (DKP) iki yılda bir düzenlediği geleneksel Halk Festivali bu yıl 20-22 Haziran tarihleri arasında Dortmund Revier Park'ta yapıldı. Her zaman politik bir atmosferde geçen festivale dünyanın çeşitli ülkelerinden çok sayıda parti ve örgüt katıldı. İki gün boyunca organizasyon komitesinin programı çerçevesinde söz konusu katılımcılar çeşitli politik ve kültürel etkinlikler gerçekleştirdiler.

Dünyada ve Avrupa'daki güncel, iktisadi, sosyal ve siyasal gelişmeler konusunda konferanslar ve paneller yapıldı. Çeşitli bilgilendirici materyaller dağıtıldı ve sergilendi. Müzik dinletileri gerçekleştirildi. Festivale yaşlı kuşağın yoğun bir ilgi gösterdiğini, katılımı belli bir ağırlık oluşturduğunu gözlemledik. DKP'nin ve bu kuşağın sosyalizm anlayışı muhakkak ki tartışmalıdır. Yine de belirtilmelidir ki, bu kuşak sosyalizmi "bir kültür" olarak benimsemiş ve içselleştirmiştir. Sistem karşısında tercihleri sosyalizmdir ve sosyalizmden hala heyecan duymaktadırlar. Özlemlerinin merkezinde sosyalizm durmaktadır. Açıkta ML'yi ve sosyalizmi propaganda eden materyaller ve bu arada bizim materyallerimiz karşısında sergiledikleri tutum, ortaya koydukları heyecanlı tepkiler, açıkça bunu göstermektedir.

Katılımcı kitlenin yanı sıra hergün binlerce kişinin ziyaretçi olarak izlediği bu festivalde Partimizin İngilizce ve Almanca programını ve bu arada BİR-KAR'a ait materyalleri birkaç grup halinde dağıttık. Dağıtım esnasında Partimiz hakkında kısa da olsa bilgi verdik. Sınırlı sayıda da olsa, materyallerimizi alanların anlamlı tepkilerine tanık olduk. Programımızı verdiğimiz bir kişi çeşitli partilerin programlarının kaydedildiği bir CD'ye partimizin programını da kaydedeceğini söylerken bir başkası 4 program birden aldı.

7-8 Haziran'da gerçekleştirilen Uluslararası Gençlik Festivali'nin ardından bu festivale de katılmak (yeterli düzeyde ve organize olmasa da) faaliyetlerimizin enternasyonal bir zemine oturması yönünden anlamlı adımlardır. Uluslararası düzeyde önemli gelişmelerin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Bu durum yurtdışında yaşayan Partimizin sempatanlarına ve YDÖ'ye önemli sorumluluklar yüklemektedir. Partimizi uluslararası alanda tanıtmak için her zamankinden daha duyarlı olacak, daha hedefli bir çaba göstereceğiz.

**TKİP taraftarları/Dortmund**

### Nazi artıklarının polis koruması ve desteği altındaki yürüyüşüne büyük tepki

14 Haziran günü neo-nazilerin Nürnberg Aufsessplatz'dan-Lorenz Platz'a yürüyecekleri bilgisi bir ay öncesinden alındı. Bunun üzerine anti-faşist güçler hazırlıklara başladılar. Eylem günü ve saati yaklaştıkça polisin aşırı önlemleri had safhaya vardı. Sabahtan itibaren helikopterler havada, merkezi yerlerin yanı sıra neo-nazilerin binecekleri ve inecekleri metro durakları tutulmuştu. Tramvaylar bu duraklarda durdurulmadan transit geçiyordu.

Eylemin "güvenliği" için 2 binin üzerinde polis görevlendirilmişti ve tam bir terör havası estirililiyordu. Yürüyüş yeri ve saati de değiştirmişti. Nazi artıklarını öyle sağlam bir yere almışlardı ki, arkasında demiryolunun geçtiği bir yer, yaklaşmak mümkün değil. Önde ara sokaklar tümüyle tutulmuş ve yanda tünel var. Tünelden Lorenz Platz'a kadar sağlam-sollu barikatlar, içte ve dışta, sağda ve solda komple çevik kuvvet. Tüm bunlar taş çatlasa 150 kişiyi ancak bulan faşist dazlak grubu için. Etraflarındaki sokaklarda binlerce işçi-emekçi, genç-yaşlı, çocuk, herkes protesto ediyor. Ve Baviera polisi kararlı, ne pahasına olursa bu kendi adamlarını koruyacak ve yürütecek.

Bu aşırı koruma önlemleri altında dazlaklar alana kadar götürüldü. Fakat anti-faşist kitle tarafından protesto edildi. Kitle çok uzak mesafede tutuldu. Polis 16 kişiyi gözaltına aldı. Bütün provokasyonlara ve polisin keyfi tutumuna rağmen eyleme militan bir hava egemendi. Sonuna kadar da bu böyle sürdü. Protesto anında başlayan şiddetli yağış bir saate yakın sürdü, buna rağmen alan terkedilmedi. Polis, faşist dazlaklarını onlar için özel tutulmuş metroya bindirip yollayınca dek bu böyle sürdü.

Devletin polisi, devletin nazilerini yürüttü. Fakat buna karşı halkta, esnaflarda ve yerel burjuva medyasında tepkiler gecikmedi. Esnaflar; "bunların yüzünden, bugün iş yapamadık. 2000 polisin masrafı, bunca araç ve havada gün boyu dolaşan helikopterin parası kimin cebinden çıkıyor. Kimse bunları istemiyor, bunlar da kendi başlarına yürüyüş yapamıyorlarsa, bırakın yapmasınlar. Siz bunları zorla niye yürütüyorsunuz." Yerel basın tepkisini "tutuklanan solcular oldu, kameraya çekilen solcular oldu, korunan da naziler..." oldu biçimindeydi. Polis kimden yana? sorusu çok isabetli bir soru idi. Basına tek tek röportaj veren halkın ve esnafın da tepkileri bu yönde. Basında tek tek köşe yazarlarının da yorumu bu doğrultuda. Bu olumlu bir gelişme.

Paramız yok, borçluyuz, bundan dolayı kısıtlamalara gitmeliyiz diyen Alman devleti dazlaklara gelince keseyi açıyor. Bu yürüyüşle bir kez daha nazilerin arkasındaki gücün kim olduğu açığa çıktı. En sıradan emekçinin veya yerel burjuva medyanın bunu sorgulamaya başlaması, olumlu bir gelişmeyi ifade ediyor.

**Faşizme karşı, omuz omuza!**

**BİR-KAR/Nürnberg**



***Deri işçileri olarak artık susmayacağız, beklemeyeceğiz...***

## **Kanımızı emmelerine artık izin vermeyeceğiz!**

Bugün çalıştığım alanı adımlarımla ölçtüm. Tamı tamına 16.5 adım. Evet doğru duydunuz. Bazen bu 16.5 adımlık yerde saatlerce çalışıyorum. Durup düşünüyorum da yaşamın hücreleştirilmesi bu olsa gerek. Bu 16.5 adımlık yerde bazen 18-19 saat çalıştığım oluyor. Öylesine sıkıştırılıyor ki bütün duygularımız, düşüncelerimiz dahası umutlarımız bu daracık yere hapsediliyor. Bazen daralyorsunuz, nefes alamadığınızı, bayılacağınızı hissediyorsunuz

Ben bir deri işçisiyim. Her gün sabah 8:30'da iş başı yapıyoruz. Bir aydır her gün 17-19 saat çalışmaktayım. Gece saat 02:00'de eve geliyorum. Eve gelince ne yapıyorum sizce? Tabii ki hiçbir şey! Peki fabrikada ne yapıyorum? Yürürken uyuyan, gülerken ağlayan, sömürüle sömürüle bir deri bir kemik kalmış, cılız, açlığın ve zulmün derin izlerini vücudunun her yerinde taşıyan arkadaşlarımla bir-iki sohbet etmenin hazzını yaşıyorum. Ya da ekmeğimi, sigaramı paylaştığımda bana şaşkınlıkla bakan, her fırsatta ne kadar eli açık biri olduğumu söyleyen sınıf kardeşlerime şaşıyorum. Oysa bunlar her insanın yapabileceği ve yapması gereken şeyler. Öyle bir hale getirilmişiz ki köle kamplarında yaşıyoruz. Sanki



attığımız adıma, konuştuğumuz lafa, eve gidip gelmemize bile karışıyorlar. Hayatımızla ilgili her kararı onlar veriyorlar. Yaşamak mı bu sizce?

Öyleyse ne yapmalı? Güzel olan her şeyin yok edildiği, temiz olan her şeyin kirlendiği bir ortamda ne yapmalı? Önce 16.5 adımlık makinenin önü ve arkası dahil olmak üzere temizlik yapmaya başlamalı. Kirlenilen her şeyi ortadan kaldırmakla işe başlamalı. En yakınında çalışan iş arkadaşlarıyla başlayıp sonra tüm fabrikadaki arkadaşların gelecek güzel günlere inanmalarını sağlamakla başlamalı. İnadına

paylaşmalı, gülmeli, umutlarımızı inadına yeşertmeliyiz. Dahası bir gerçeklik olarak ortada duran işçi sınıfının birleşik gücünü görmelerini sağlamalıyız. İnadına kendimize ve birbirimize olan güvenimizi sağlamlaştırmalıyız. Bir yanda binlerce işçinin çalıştığı bir organize sanayi bölgesi, diğer bir yanda binlerce işçiye hükmeden bir avuç patron! Aramızdaki fark: Onlar örgütlü, biz örgütsüzüz. Bir yanda evime nasıl ekmek götüreceğim diye düşünen insanlar, bir yanda yoksulluğumuzu arsızca artıran ve bize karşı kullanan patron takımı.

Belki bu satırları okurken kiminiz inanmakta zorlanacak, kiminiz umutsuzluğa kapılacak. Hayır! Arkadaşlar, bu yaşananlar bir gerçeklik biz bunu yaşıyoruz ve biliyoruz ki deri işçilerinin çoğu bunları yaşıyor. Ama umutsuz değiliz. Çünkü silkinmemizi, kendimize gelmemizi sağlayan bir direniş yaşıyoruz bugün Menemen Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde!

Yıllar sonra deri işçileri yaşanan sömürüye dur demek için bilinçlenip sendikalaşmaya başladılar. Sonuçta bunu duyan Ağartoğlu Deri'nin patronu 17 işçiyi işten atmaya çalışınca işçiler ayağa kalktılar. En az onlar kadar heyecanlanan bizler de bir silkinme yaşayıp, üzerimizdeki ölü toprağı ve ölüm sessizliğini

atmaya başladık. Şu anda işçiler fabrikanın önünde bekliyorlar, diğer işçiler de fabrikada üretimi yavaşlatarak arkadaşlarını işe geri aldirtmaya çalışıyorlar. Her sabah gümrük tarafında (jandarma, polis vs. tarafından) durdurulup tehdit ediliyor, polis baskısıyla direniş parçalamaya çalışıyorlar. Ama konuşabildiğimiz arkadaşlar iddialı ve kararlılar. Artık yeter diyebiliyorlar. Artık yeter! Bizler de Tuzla Deri işçilerinden aldığımız coşkuyla, Aymasanlar'dan aldığımız derslerle sınıf kinimizi birleştirerek geleceğe daha umutla bakıyoruz. Adımlarımızı attık! Bize bu adımı attıran Ağartoğlu deri işçileri yalnız değildir. Deri fabrikalarında iş cinayetlerine kurban verdiğimiz Niyazi ve Yavuz arkadaşımızın hesabını deri işçileri er ya da geç soracaktır.

Bizler yaklaşık on yıldır deri patronları tarafından sömürülüyoruz. Ne sendika, ne sigorta, ne de insanca yaşamaya yetecek ücret alıyoruz. Deri patronlarına karşı tek silahımız birliğimizdir. Bunu Ağartoğlu deri işçileri başardı ve yolumuzu aydınlatıyor. Artık üretimden gelen gücümüzü kullanacak sendikamızda birleşecek ve bu vahşete bir son vereceğiz! Susmayacağız! Beklemeyeceğiz! Gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmadığımız bir dünya için savaşaacağız!

**Ağartoğlu deri işçileri yalnız değildir!**

**Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

*Bir deri işçisi/İzmir*

***Bizi sınıf olarak tümünden köleleştirmek istiyorlar...***

## **Tek çare devrimci sınıf mücadelesi!..**

Yeni iş yasasının çıkmasıyla birlikte işçi sınıfı, Ortaçağ yaşam koşullarına doğru sürükleniyor. Yeni yasada yeralan sözleşmeli işçi kavramı işçilerin 12 saat çalıştırılması, hatta iş olduğu koşullarda bu saatin daha da uzatılması anlamına geliyor. Bu, işçi sınıfının yabancı olmadığı bir durum. Hele tekstil işçilerini düşünürsek... Ünlü Fransız cezaevi kolonilerinde kürek mahkumları bile 24 saat aralıksız çalıştırılmamıştır. Bu maddeyi sermaye ve onların uşaklarından oluşan bilim kurulu "mevsimlik işçi" olarak adlandırıyorlar. Mevsimlik çalışan işçiler mayıs ayından ekim ayına kadar sözleşme yapıyor. Bu aylar da yaz mevsimine denk geliyor. Bununla aynı zamanda işçi sınıfının daha çok politikleşmesinin, sosyalleşmesinin, kültürel olarak gelişebilmesinin bir olanağı olan şenlik, festival vb. türü etkinliklere katılımı da engellemek istiyorlar. Çünkü bu tür etkinlikler daha çok yaz aylarında yapılır. Doğal olarak en az 12 saat çalışan bir işçinin bu tarz etkinliklere katılması imkansız hale gelir. Bu da işçinin makineden farksız bir hale gelmesini sağlar, istenen de zaten budur aynı zamanda.

Fabrikalarda kullanılan teknolojiye baktığımızda üretimi kolaylaştırmak, işçinin yorulmasını engellemek yerine tam tersi sonuçlar ortaya çıkıyor. Örneğin metal fabrikalarında çok sık kullanılan CNC tezgahları en az 10 işçinin yaptığı işi daha kısa zamanda bitiriyor. Bu makinelerde normalde bir işçi 7,5 ya da 9 saat çalışması gerekirken, günde 12 saatin üstünde, üstelik birden fazla makinede çalıştırılıyor. Oysa ki bilim adamları teknolojiyi insanların daha rahat yaşayabilmesi, üretimde bedensel yorgunluğu daha azaltmak için geliştiriyorlar. Ancak üretim ilişkilerinde kapitalizm belirleyici olduğundan, teknoloji de sermaye sınıfının lehine kullanılıyor ve onun karını azamileştirmeye yarıyor.

Sermaye sınıfı yoğun çalışma saatleriyle kendi çıkarını düşünmektedir. Doğal olarak işçi sağlığı onlar için önemli değildir. Birkaç ay önce Esenyurt'ta Okey fabrikasında üç işçinin ölümü ve son günlerde İzmir'de ölen 3 deri işçisi bunun bir kanıtıdır.

İşçi çalışmaya başladığı andan itibaren kaslarında ve beyninde varolan enerjiyi, iş gücünü çalışma süresince harcar. Patronlar işgücünü tükenmez bir enerji zannederler. Oysa işgücü bir süre sonra tükenir. Biz buna yorgunluk

diyorum, patronlar ise tembellik...

Yorgunluğun bir dizi sonuçları vardır. Yorulan insanın dikkati dağılır, kaza riski artar, hepsinden önemlisi de, uzun vadede üstüste binen yorgunluklar bir mum gibi insanı eritip tüketir. Sağlığı bozulur, yaşam süresi kısılır. 18 ve 19. yüzyıllarda fabrikalarda, madenlerde çalışma süresinin günlük 16-18 saat olduğu dönemlerde bir işçinin ortalama ömrü 40-45 yıl olmuştur.

İşçi sınıfı, çalışma saatini kısaltmak için yıllardır mücadele veriyor. Bu mücadelede büyük bedeller ödendi. Bu bedeller sonucunda kazandığı "8 saatlik işgünü" talebi son kölelik yasasıyla tarihe karıştı. Bu, işçi sınıfının mücadelesinde geleceği belirleyecek bir noktadır. Sadece Türkiye işçi sınıfına değil bütün dünya işçi sınıfına yapılan bu genel ve kapsamlı saldırılara karşı işçi sınıfı yeni taleplerle mücadeleye atılmalıdır. Kısmen bunun başlangıcı olarak Avrupa'da "35 saatlik çalışma haftası" talebi ile Almanya'da demir, çelik, elektronik işkolunda çalışan işçiler grev başlatmış ve daha şimdiden önemli bir mesafe almış durumdadır.

İşçi sınıfı aşağıdaki taleplerle mücadeleye katılmadığı koşullarda, bırakalım gaspedilmiş haklarımızı geri kazanmayı, daha ağır koşullarda çalışmaya mahkum edilecektir. İşçi sınıfı haklı taleplerini kazanmak için 15-16 Haziran ruhunu kuşanmalıdır.

- \* 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışmaya haftası!
- \* Kesintisiz iki günlük hafta tatili, 6 haftalık yıllık ücretli izin!
- \* İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!
- \* Eşit işe eşit ücret!
- \* Her türlü fazla mesai yasaklansın!
- \* Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasaklansın!
- \* 14 yaşından küçük çocukların çalıştırılması yasaklansın!
- \* Esnek üretim, pirim, parça başı, akord vs. çalışma sistemleri ve taşeronlaştırma yasaklansın!

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!**

**Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

M. Salih/İzmir

# Ücretli köleliğe ve kölelik yasasına hayır!

Emeğini satıp köle gibi yaşamak zorunda bırakılan metal işçisi arkadaşlar;

Günümüz koşulları o kadar ağırlaştı ki artık metal işçileri olarak bizlerin de sesini çıkartma zamanı geldi. Metal sektöründe çalışan işçilerin sorunları az-çok aynıdır. Sezonluk işler, geçici (sözleşmeli) işçilik, fazla mesailer daha doğrusu zorunlu fazla mesailer... Bazı işçi arkadaşlarımız mesailere daha istekli kalıyorlar. Çünkü aldığımız çıplak ücret ne insanca yaşamaya yetecek, ne de emeğimizin karşılığı olacak düzeyde. Ve bir de evliysek, aile geçindiriyorsak tek kişiye yetmeyen bir maaş nasıl bütün bir aileye nasıl yetebilir ki?

İşin en zor tarafı hep bu kötü çalışma şartlarına kendimizi alıştırmaya çalışmak ve buna şükür etmek, "ya bu da olmasaydı" demek. Peki şükretmekle yetinerek emeğimizin karşılığını alabiliyor muyuz? Bunu hiç kendimize sorduk mu? Şükretmenin tek karşılığı psikolojik olarak rahatlamak, gerçekleri görmezlikten gelmek.

İnsan sosyal bir varlık. Sosyal bir varlık olabilmesinin koşulu bile zorunlu mesailer sayesinde ortadan kaldırılıyor. Bizleri düşünmeyen, sorgulamayan, araştırmayan birer makine haline getiriyor. Bunun sonucunda hayatımız tek düze geçiyor. Ev ile iş arasında monoton bir şekilde yaşıyoruz. Acaba en son ne zaman bir tiyatroya veya sinemaya gidebildik? Bunları da geçelim ailemizle, çocuğumuzun sorunlarıyla ne zaman ilgilenebildik? Zorunlu mesailer sonucu aile içi yaşantımız da zorlaşıyor. Geçimsizlik artıyor. Fazla mesailer insan bünyesini zayıflatıyor. Böylece iş kazaları artıyor. Kaza sonucunda ise "dikkatsiz" olduğumuz söyleniyor.

Bizim sorunumuz sadece mesailer mi? Hayır! Haklı olsak bile işverene, ustaya, ustabaşına karşı ses çıkarmıyor ve birlikte hareket etmiyoruz. İşverenin yaptırdığı iş, bizim sağlığımıza zarar verecekse bile bunu yapmaya mecbur kalıyoruz. Bunun en bariz örneğini Menemen Deri Organize Sanayi'nde yaşadık. SE-SA adlı bir fabrikada ustabaşının işçilere çeşitli asitlerin dolu olduğu bir kuyunun etrafını temizlemelerini emretmesi sonucu bir vahşet yaşandı. Arkadaşlarımız işten atılmamak için özel giysilerle temizlenebilecek yerleri hiçbir koruma önlemi

olmadan temizlemeye çalıştılar. Sonucunda ise iki canımızı orada kurban ettik. Metal sektöründe de farklı bir durum yok. Neyi yap derlerse yapmak zorunda kalıyoruz. Neden! Örgütsüz olduğumuz için. Neden! Üretimden gelen gücümüzü kullanamadığımız için.

Çıkan yemeklerin kalitesizliğini ve soyunma odalarındaki sorunları da sayarsak sorunlar hiç bitmez. Sesimizi yükseltip hep birlikte dur diyene kadar. Ve biz sessiz kalmaya devam ettiğimiz sürece meclisten geçen kölelik yasası da yaşamımıza girecek.

Kimi işçi arkadaşlarımızın oy verdiği hükümet yine bizi arkamızdan gafilce vurdu. Yüzyıllar öncesinden kazandığımız bütün hakları elimizden alacaklar. Bu saldırılar kapitalistlerin çıkarları için yapılıyor. Çünkü onlar daha fazla kazanmak için haklarımıza göz dikiyorlar. Bunu haklarımızı gaspeden yasalar çıkartarak yapamadıklarında toplu, tüfekte, baskıyla, zorla yapıyorlar. Ama işçi ve emekçilerin iktidarına dayalı olan bir sistem olsaydı, emeğe ve emekçiye sahip çıkardı. Sınıfsız sömürsüz, savaşırsız bir dünya ortaya çıkardı. Ancak yaşanabilir güzel günleri getirmek de kendi ellerimizde. Zincirlerimizden başa kaybedecek neyimiz kaldı?

Çocuklarımıza güzel bir dünya bırakmak, bizim gibi sömürmelerini istemiyorsak okumalı, bilinçlenmeli, örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Bunun başka yolu da yok. Bugüne kadar sustuğumuz yeter! Artık görüyoruz, duyuyoruz ve konuşacağız.

Yeni iş yasası ile Türkiye işçi sınıfının 1960'lardan bu yana kanı ve canı pahasına tersanelerden, Kaveller'den, 15-16 Haziran direnişlerinden geçerek elde ettiği kazanımları yokedilmektedir.

Bu yasa ile işçilerin her bir çalışma yılı için kıdem tazminatı 30 günlükten 15 günlük brüt ücret tutarına indiriliyor. Bununla da yetinilmeyerek kıdem tazminatı sermaye sınıfının denetimindeki bir fona devrediliyor. Böylece işverenler tazminat sorumluluğundan da kurtuluyor. Bu yasaya göre işçi emekli olmadıkça ya da ölmedikçe 24 yıl çalıştığı işyerinden çıkarılsa bile tazminat alması olanaksızlaştırılıyor. Kaldı ki mezarda emeklilik

yasasını 17 Ağustos depreminin enkazı üzerinde yasallaştırmış olduklarından, özellikle özel sektörde çalışanların emekliliğe kavuşması olanaksızlaşıyor.

İşçiyi çalıştıran kapitalist kendi işyerinde çalışmakta olan işçileri bir başka taşerona devrederek işçilere karşı sorumluluktan kurtuluyor. Ödünç veren asıl kapitalist işçinin yalnızca çıplak ücretinden sorumlu tutuluyor. Fazla mesai, hafta tatili, sosyal hakları gibi haklarından sorumlu tutulmuyor. Yasa ile fazla mesai ücretleri gaspedildi. Çalışma saatleri uzatıldı. Hafta sonu tatili kavramının yerini hafta tatili aldı. Buna göre işveren 7 gün içerisinde en az bir günde hafta tatilini istediği bir güne verebiliyor.

Bu saydıklarımız bile kölelik yasasının tümünü oluşturmuyor. Ama sadece bunlar bile yaşantımızı cehenneme çevirmeye yetiyor. Bu saldırı karşısında yükselteceğimiz mücadelenin önemine işaret ediyor. Kölelik yasasına karşı aşağıdaki temel taleplerimizle mücadeleyi yükseltmeliyiz.

- \* Kölelik yasası iptal edilsin!
- \* İşten atmalar durdurulsun!
- \* Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- \* 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası
- \* Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, emeklilik, yaşlılık vb.)
- \* İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!

- \* Asgari ücret toplu sözleşme ile belirlensin!

- \* Taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma sistemleri yasaklansın. Tek biçimli iş sözleşmesi!

- \* Sendikal ve siyasal örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılmalı!

- \* Sınırsız örgütlenme, toplanma, söz, basın, gösteri ve grev hakkı!

Sözü Karl Marks'ın bir tespiti ile bitirmek istiyorum "Serbest zamana sahip olmayan ve uyku yemek vs. gibi işe ara verme zamanları dikkate alınmazsa- bütün ömrünce kapitaliste çalışan insan yük hayvanından daha alt basamakta bulunmaktadır. O, kendisine yabancı zenginliği yaratan bir makinedir. Bedence yozlaşır, ruhça markalaşır."

**Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

*Bir metal işçisi/İzmir*

## "Cinsel tacize, tecavüze hayır!"

23 Haziran günü DEHAP İl Kadın Kolları yöneticisi Gülbahar Gündüz'ün polis tarafından kaçırılarak işkence ve tecavüze uğramasını kınamak amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirildi. İHD'nin önünde önde kadınların bulunduğu bir insan zinciri oluşturularak İnönü Parkı'na gelindi. Adana Kadın Platformu'nun yaptığı açıklamada "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Cinsel tacize, tecavüze hayır!", "Gülbahar yoldaş yalnız değildir!", "Gülbahar'a kalkan eller kırılmalı!" sloganları atıldı. Açıklama, İHD Adana Şube Sekreteri Eylem Güden'in basın metnini okumasının ardından sona erdi.

*SY Kızıl Bayrak/Adana*

## TAYAD'lı Aileler: "Tecriti kaldırın!"

TAYAD'lı Aileler 25 Haziran günü İHD Antakya Şubesi'nde "Çözün! Tecriti kaldırın! F tiplerinde tecrit kalkmadan ölümler son bulmaz!" başlıklı bir basın açıklaması düzenledi. Açıklamaya yaklaşık 50 kişi katıldı.

Açıklamada tecrite karşı Ölüm Orucu Direnişi'nin 3 yıldır sürdüğü, bugüne kadar 107 insanın öldüğü ve 500 kadar insanın sakat kaldığı ifade edildi. Ölüm Orucu Direnişi'nin hapisanelerdeki tecritin kaldırılması talebi ile başladığı ve halen bu taleple devam ettiğini belirten TAYAD'lı Aileler şunları dile getirdiler: "Bugüne kadar yüzlerce insan tecrit hapisanelerinde çıldırtılmış, intihar etmiştir. Bu konuda dünyanın birçok ülkesinde sayısız bilimsel araştırma yapılmış, tecritin sonuçları, mevcut insan sağlığına etkileri bilimsel olarak tespit edilmiştir. Yüzlerce insan değişik ağırlıkta psikolojik sorunlar yaşamaktadır. Kurguculuk, şüphecilik, güvensizlik, kişilik parçalanması ve bölünmesi en sık rastlanan psikolojik sorunlardır... Şimdi tam zamanıdır diyoruz, bu kadar ölüm yeter, bu kadar zulüm yeter, bu kadar sessizlik yeter, bu sorun hepimizin bütün bir halkın sorunudur. Tecritin ortadan kaldırılması için katkısı olabilecek herkese sesleniyoruz. Çözün!.. Tecriti kaldırın!"

*SY Kızıl Bayrak/Antakya*

## Sefaköy'de BDSP afişlemesi

21 Haziran Cumartesi günü afişlerimizle sokakları donatmak üzere yola çıktık. Güzergahımız İkitelli Sanayi Bölgesi, ardından İkitelli Köyü, Güneşli, İnönü Mahallesi ve Sefaköy olacaktı. Plan dahilinde afiş çalışmamıza başladık. "Kölelik yasası iptal edilsin!", "Özelleştirmeler durdurulsun!", "Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!", "7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası!" şiarlarının yazılı olduğu BDSP imzalı afişleri İkitelli'de yoğun bir şekilde yaptık. Zaman zaman yoldan geçen insanlar bize afişlerle ilgili sorular yöneltti, biz de durup onları yanıtladık. Arabalar yanımızdan geçerken yavaşlıyor, şiarlarımızı okuyup öyle geçiyordu. İkitelli Köyü'nden çıktığımızda 150'ye yakın afiş tüketmiştik bile. Son hedefimiz olan Sefaköy'de de afişlerimizi yaparak çalışmamızı tatlı bir yorgunlukla bitirdik. 250'den fazla afiş tükettik. İşçi ve emekçileri son saldırılar karşısında bir nebze olsun uyurabilmişsek ne mutlu bize.

*BDSP çalışanları/Sefaköy*

## Ellere var...

AKP iktidarı, Erdoğan Hükümeti gün geçmiyor ki bizim kesemizden, devlet bütçesinden çok önemli ölçülerle kaynağı sermaye gruplarından birilerine aktarmasın. İktidarın sermaye ile barışmasının kişi başına bedelini hiç hesaplamaya kalkışan çıktı mı acaba?

Vergi ile başlayan, “barış, af” sözcükleri ile süslenen sermayeye kaynak aktarımı yaklaşımlarında sıra hayalcilere kadar uzanmış bulunuyor. Ama Başbakan Erdoğan’ın, işçiler sözleşme haklarında, enflasyon karşısında yoksullaşmamakta diretilirse, onlar için iyi olmayacağı konusunda tehdit içeren açıklamasını hafta sonu izledik.

İşçiler, sendikalar sıfır zamma ses çıkarırlarsa iyi olmazmış. Kimi yorumcu arkadaş “sıfır zam, hiç zamdan iyidir” anlamına gelen mizah yazıları yazdılar. TİSK Başkanı Refik Baydur bir ileri adım daha attı. “Kamu işçileri yasalar izin verse eksi zam almalıdırlar” diyerek sermaye ve örgütlerinin hükümetten yana ağırlığını koydu.

Ocak 1995’te yüz olan kamu işçi ücreti endeksi Temmuz 2002’de 88.5, 31 Aralık 2002’de 80.9 gözüküyor. Kamu işçisinin yeni dönem sözleşmesi ile enflasyon karşısında hızlı yeni bir yoksullaşmanın içine girmemesi için, en azından öngörülen enflasyon artışını karşılayacak bir ücret artışı ile sözleşme imzalanması zorunlu oluyor.

Yine de Erdoğan “sıfır zam”, Baydur “eksi zam”dan söz edebiliyorlar. Sıfır zam zaten hükümetin öngördüğü en düşük enflasyon artışı karşısında bile eksi zam, yoksullaşma anlamına geliyor. Baydur ise bugün ödenmekte olan brüt ve net ücretlerin çok yüksek olduğundan söz açabiliyor. Türk-İş Başkanı’nın söylemi ile “Türkiye’yi ütenler ve yönetenler” işçiden bu fedakarlığı hangi hakla isteyebiliyorlar? Bu pervasız meydan okuyabilmenin nedenleri, anlamı ne?

Başbakan sendikacı kamu işçilerinin karşısına işsizler ordusu ile çıkıyor. Özelleştirmelerle kamu işçilerinin başındaki Demokles’in kılıcı tehdidi de var. Milyonun üstünde kamu işçisinden, belediyeler dahil 450 binlere inmiş durumdayız.

Özelleştirmelerle kamu işçisinin özel sektöre geçtiği varsayılır. Oysa özel sektörde her şey daha trajik. Özel sektör her zaman sendikalaşma, toplu sözleşme düzenine karşı direnmişti. Şimdi

sendikal hakları ret gündemde.

Özel sektörde çalışan işçi sayısı kamuya göre hem sayısal hem de oransal hızla artarken, sendikalaşabilen, sözleşmeden yararlanabilen işçi sayısı düşüyor. 1980’de 3 milyon sigortalı işçimiz varken 1 milyon kadarı kamuda, 500 bini özel sektörde, 1.5 milyon sözleşmeli, sendikacı işçimiz vardı. Bugünkü 5 milyon sigortalı işçinin 4.5 milyon üstü özel sektörde çalışıyor. Ancak sendikacı işçi 1980’den bugüne, 500 binden 250 bine kadar düşmüş bulunuyor.

Anlı şanlı özel sektörümüz bir 5 milyon üstü daha işçiyi de kayıt dışı, sigortasını, vergisini ödemesiz kaçak olarak çalıştırıyor. Kayıt dışı 5 milyon üstü sözleşmesiz 4.5 milyon üstü işçimiz ne ücret mi alıyor? Sigorta primleri ödenenlere bakılırsa asgari ücrete çok yakın, yani 225 milyon lira net ücret civarında. Üstünde alanlar çoğunlukla sigortadan kaçırılıyor, yasadışı ödemenin elbette kıdem tazminatı ve başka haklara yansımaları olmuyor.

Fazla mesai, ikramiye gibi haklardan söz etmenin pek de bir anlamı kalmadı. Çünkü kriz bahane, tedavülden kaldırıldılar. Ama işsizler tehdidi ile çoğunluk eti senin kemiği benim usulünden ortalama 10 saatin üstünde çalıştırılmaktalar. Şimdi anlaşıldı mı, geriye gittiği halde kamu işçilerinin ücretleri özel sektör patronlarının neden derdi oluyor. Eksi zam önerisi neden gündeme gelebiliyor?

Bilmem bu arada kamu işçilerini işsizler ordusu ile tehdit eden, işçiden ve bildiğim kadarı ile çok fazla sendika liderlerinden seçimlerde destek almış Başbakan Erdoğan’ın, işsizlere iş bulmak gibi bir projesi olmadığını anımsatmak bir işe yarar mı? Bütçede yatırım, sonuç olarak istihdam yaratma yok. Erdoğan Hükümeti’nin özel sektörü istihdam, iş yaratmaya yönlendirecek bildik, anlamlı bir projesi de yok.

Düne kadar sırtını kamuya dayamış sendikacılık hareketi can çekişiyor. Erdoğan Hükümeti-işveren ittifakı sendikal harekete, işçiye meydan okuyor. Uğurlusu, uğursuzu, hortumsuzu, hortumcusu, sermaye cephesinden her kesime kaynak bulunuyor. İşçiye kaynak yok. Sendikacılık, işçi hareketi var ya da yok olma çizgisinde, önemli bir sınavdan daha geçiyor.

**Şükran Soner** (Cumhuriyet, 24 Haziran ‘03)

## “Sıfır zam” hiç yoktan iyidir...

**İşçiye “sıfır zam” verdiler, işçiler beğenmediler bunu.**

İki katını verseler?

İki kere sıfır...

İşçilerin gözü doymaz.

“Sıfır zam” iki katına çıkartılsa...

Üç katı...

Dört...

Beş...

\*

“İşçiler meydanlara dökülecek” diyorlar.

İyi de, ben o meydanlara toplanınca niye hep

birlikte **oynadıklarını** anlamış değilim.

İnsan  **oynayacağı** yeri bilmeli.

Bakin; bu haftaki **TEMPO**’da “**Ankara’yı saran**

**tarikatlar**”ın akıl almaz görüntüleri var.

Tarikat evinde tef çalıp oynuyorlar.

Çünkü  **oynama** sırası onlarda.

Gökten para yağıyor, altın saatleri ve en pahalı

bilgisayarları, yerler ipek döşeli.

İşçilerin değil, tarikatların iktidarı olunca...

“**Zikir-mikir**” deyip  **oynar** insan...

\*

İnsan oynayacağı yeri bilmeli.

Hadi olmadı;  **Adnan Şenses**’e bakmaz

mısınız?

Ceketini beline sokup, mikrofonu kemerine

dikip,  **Başbakan**’ın önünde göbek attı da, bir anda

devletten tam **250 trilyon** çıktı benzincilerin cebine

doğru.

Ya da etekleri zil çalan o patron.

Ellerini oynar gibi havaya kaldırarak “**Bundan**

**eyi hükümet olmaz, gardaşıma deyim**” diyerek

durduğu yerde zıplarken, neyi nerde yapacağını

biliyor.

\*

İnsan  **oynayacağı** yeri bilmeli.

Meydanlar; orta oyunu tiyatrosu mu, düğün

salonu mu, yoksa gösteri-eğlence merkezi mi?

Adam gibi miting yapacaksanız yapın...

Meydanlara çıkmak;  **ciddi-hakkını arayan-**

**yürekli-korkusuz-mağrur** insanların işi.

**Oynamak ne oluyor?..**

Yine de dua etmelisiniz ki “**zam yok**”

demiyorlar zaten.

“**Sıfır zam**” veriyorlar bari.

Hiç yoktan iyidir...

**Bekir Coşkun** (Hürriyet, 21 Haziran ‘03)

## Erken öten horozlar

Dünyanın hızlı değişimine yetişmek isterken aceleci yorumlarla bu hızı bile aşanlar oluyor. Afganistan’ın ve Irak’ın ‘işinin bittiği’ görüşü böyle bir acelecilik vurgusu taşıyor.

Saddam’ın işini ‘tereyağından kıl çeker gibi’ bitiren ABD, Irak’ta her gün yeni kayıpları veriyor. Girdiği bataklıkta ne yapacağını şaşırarak Washington, bölgede Türkiye de dahil, başka ülkelerin yardımına muhtaç olduğunu anlamaya başlıyor. Öte yandan Irak’ta oldukça erken ilan ettiği askeri zaferden iki ay kadar sonra Desert Scorpion adıyla kapsamlı bir operasyona girişmek zorunda kalıyor.

Son aylardaki saldırılarla birlikte ABD’nin Afganistan ve Irak’taki toplam can kaybı binin üzerine çıkmış durumda.

\*\*\*

Önceki gün Pakistan’da yayınlanan *The News* Gazetesi, Taliban Lideri Molla Ömer’in başkanlığında bir direniş konseyinin kurulduğunu bildirdi. Son aylarda El Kaide ve Taliban açıklamaları ile yeni eylem hazırlığı söylentilerinin giderek sıklaşması dikkat çekiyor. Belli ki Afganistan’da ABD’nin yenilgiye uğrattığı güçler, toparlanma ve

karşı atak sürecine girmiş durumda.

Geçen hafta BM Güvenlik Konseyi, Afganistan’ı ‘saatli bomba’ya benzeten bir açıklama yaptı. Yardım kuruluşlarının temsilcileri Güvenlik Konseyi’nden ağustos ayında ISAF’tan görevi devralacak NATO’nun yetkilerinin genişletilmesini istedi.

Yardım kuruluşlarının Konsey’e yazdıkları mektupta, yeni rejimin başkent Kabil dışında etkili olamadığı, öteki bölgelerin aşiretler arasında parçalanmış durumda olduğu ve ‘Taliban döneminde her şey daha iyiydi’ görüşünün Afgan halkı arasında yaygınlaştığı bildiriliyor. Ülkedeki 12 bin ABD askerinin pasif kaldığı ve 4,6 bin kişilik ISAF güçlerinin varlığının ise başkentle sınırlı kaldığı belirtiliyor.

Taliban rejiminin yasakladığı afyon üretiminin son dönemde ürkütücü boyutlara gelmesi de ayrı bir sorun. Taliban’ın 16 kat azaltmayı başardığı uyuşturucu trafiği, geçen yıl büyük bir artışla 3,4 bin tona ulaştı, bu yıl da 4 bin tona doğru gidiyor.

İşsizlik, suç artışları, göçmen sorunu (yurtdışına kaçanların sayısı 2 milyonu buluyor), komutanlar arası çatışmalar, derken ülke iyice karışıyor.

Geçenlerde Human Rights Watch örgütünün Karzai yönetimini insan hakları ihlalleri ile suçlaması, yıpranmanın yalnızca içeride değil, dışarıda da hızlandığını ortaya koyan bir işaretti.

Mayıs sonunda Londra’daki Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü, ABD ve müttefiklerinin antiterör operasyona başlamalarından sonra geçen 1.5 yılda hiçbir amaca tam olarak ulaşamadığı sonucunu çıkardı.

\*\*\*

El Kaide ve Taliban yönetiminin hareketlenmesinin Irak savaşıdan hemen sonra gündeme gelmesi bir rastlantı değil. Anlaşılan bundan sonra Afganistan-İrak bağına ve benzerliğine ilişkin başka gelişmeler de yaşanabilir. Hatta buna İran’ı da ekleyebiliriz.

Bush yönetiminin ‘zorla demokrasi getirme’ planı patinaj yapıyor. ‘Antiterör operasyonlar’, yerel direniş ve uluslararası terör eylemlerinin genişlemesi ihtimalini bağrında taşıyor.

ABD’nin zaferlerini ilan etmeye alışan ‘erken öten horozlar’a bakmayın siz...

**Hakan Aksay**  
(Akşam, 26 Haziran ‘03)



# Mücadele Postası



## Doğru ama "sen yapma" mantığı

Bu mantığı ve bu bakış açısını yargılamak gerekiyor. Yaşadığımız sömürü sisteminde önce olumsuzluklara, zorluklara ve en kötü yaşam koşullarına göğüs geriyoruz. Büyük bedeller ödenerek kazanılan haklar bir bir yok ediliyor. Bizlerse yaşananlara boş gözlerle bakıyoruz. Analarımız, babalarımız birkaç kuruşu alabilmek için banka kuyruklarında ölüyorlar. Çocuklar karınlarını doyurabilmek için baklava çalıyor ve onlarca yıl hapis cezası alıyorlar. Kimsesiz insanlar kışın soğukta barınabileceği yer olmadığı için sokaklarda donarak ölüyor. Aylarca işsiz dolaşan bir baba evine bir file yiyecek götüremediği için utancından canına kıyıyor. Gecelerini gündüzünü birbirine katarak başını sokabileceği bir gecekondu yapan yoksul ailelerin evleri polis ve jandarma tarafından zor kullanılarak yerle bir ediliyor.

Ekmeğimize, suyumuzla, satın aldığımız herşeye her gün zam üstüne zam yapıyor. Günün ilk ışıklarından gece yarısına kadar döktüğümüz alınterin karşılığında aldığımız para ancak ölmememize yetiyor. Bazılarımız bu parayı bile alamıyor. Deprem veya sel baskınında binlerce insan ölüyor veya sakat kalıyor. Deprem bölgeleri mezarlığa dönüşüyor. Sağ kalanlar en kötü koşullarda yaşamlarını devam ettirmeye çalışıyor. Hastane kapıları insandan geçilmiyor, paraları olmadığı için insanlar muayene olamıyor, ilaç alamıyor. Göz göre göre insanlar ölüme terk ediliyor. Çaresiz önce insana bakıp, "tüh be!" deyip sabır diliyoruz.

Hayattan hiçbir umudu olmayan, aile kavgalarından, geçimsizlikten, işsizlikten bunalan ve geleceğe karamsar bakan pırl pırl gençlerimiz uyuşturucu, alkol, kaçakçılık ve fuhuş batağına düşüyor. Bizler ise bu olanlara kötü kaderleri ve akılsızlıkları deyip geçiyoruz. Onlarca fabrika özelleştiriliyor, binlerce işçi işten çıkarılıp kapı önüne konuluyor. Açlığa ve geleceksizliğe terk ediliyor, işlerini ve ekmeceklerini geri istediklerinde de üstlerine panzerlerle yürünüyor. Kafalarına coplar iniyor. Bu da yetmedi ağır ceza mahkemelerinde cezalandırılıyorlar. Bazılarımız bunlar karşısında öfkeleniyor, bazılarımız hiç umursamıyor, bazılarımızsa hak ediyorlar diyebiliyor.

Öğrenciler, öğretmenlerimiz paralı eğitime, baskılara karşı çıkıyor, okullarından uzaklaştırılıyor. Para cezaları, hapis cezaları alıyor, meslekten men ediliyorlar. Bizler yine seyirci kalıyoruz. Kendi dillerini özgürce konuşabilmek, kendi kültürlerini özgürce yaşatabilmek için, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için mücadele için insanlar sokak ortasında kurşunlanıyor, katlediliyor. Sağ kalanlar ise F tipi hücrelere sokuluyor.

Bu zorluklara, baskılara, adaletsizliklere ve sömürüye karşı çıkanlarımız da var elbette. Ama hiçbir şey yapmadan oturan, en kötü olaylara bile tepkisiz kalanlarımız var. Dahası bu onurlu mücadelenin yolunu seçenler, insanca yaşanabilecek bir dünyayı kurmak için mücadele edenler yakınları tarafından engellenmeye, yıldırılmaya, doğru bildiklerinden vazgeçirilmeye çalışılıyor. Çoğu zaman böyleleri, söylenenler doğru ama "sen yapma" diyorlar. Sormak gerekiyor böylelerine; peki bunlar nasıl değişecek, bütün bu adaletsizlikler, dengesizlikler nasıl giderilecek? Hepimiz üzerimize düşeni yapmazsak, üstelik yapanlara engel olursak, haklarımızı nasıl kazanacağız? Nazım ustanın dediği gibi; "Sen yanmasan ben yanmasam, biz yanmasak nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa".

Bu yaşadıklarımız ne kader, ne alın yazısı, ne de değişmezdir. Üretilen herşey işçi sınıfının emeği ve alın teridir. Tüm bu değerlerin gerçek sahibinin biz üretkenler olduğunu unutmamalıyım. Bu bilinci kuşanıp mücadele yolunu seçersek, herkesin kendi dilini ve kültürünü özgürce yaşatabileceği, kimsenin kimse üzerinde hükümdarlık kuramayacağı, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurmak mümkün. Yeter ki üstümüze düşen görevleri yerine getirelim, yerine getirilmesine engel olmayalım.

**KB okuru bir emekçi/İzmir**

## Birleşik mücadele zorunluluğu

Metal sektöründe faaliyet gösteren yaklaşık 200 kişilik bir fabrikada çalışıyorum. Bu sayı siparişlerin ve üretimin durumuna göre azalıyor artmaktadır. Üretimde belli başlı kişiler dışında genellikle asgari ücret veya, biraz üstünde bir maaş veriliyor. Buna birkaç senesini doldurmuş işçiler de dahil. Fabrikada gerekli olan havalandırma sistemi bulunmadığı için kapılar açılarak bu ihtiyaç karşılanmaya çalışılıyor. Ancak cereyan yaptığı için birçok işçi arkadaşımız rahatsız oluyor. Çay molalarının yemek saatiyle birleştirilmesi, üretim esnasındaki sürenin aralıksız olması, yorucu bir çalışma koşuluna neden olmaktadır. Yemekhanenin çalışanların sayısına oranla küçük kalması ve iş akışının sürekliliğinin tercih edilmesi nedeniyle yemek ve çay molası saatleri birleştirilmiştir. Öğlen paydosunda ise oluşan kuyruğun başında bir yer kapamadığımız sürece, yemeğe başlamak için en aşağı 15 dakika geçmektedir. Yani öğlen paydosumuzun dörtte biri yemek kuyruğunda harcanmaktadır.

İş kıyafeti yönetmeliğine titizlikle uymamız isteniyor. Ancak bizlere temin edilen bu kıyafetlerin, bizlerin ihtiyaçlarını ne derecede karşıladığı umurlarında olmuyor. Buna rağmen bu sorunu "işçi sağlığı ve iş güvenliği" gibi bizim lehimize bir konuyla ilişkilendirerek sunmaları ise tam bir ikiyüzlülük örneğidir. Zira öyle olsaydı verilen ayakkabının ayaklarımızı rahatsız ettiği yönündeki şikayetlerimiz dikkate alınıp çözüm aranırdı. Oysa bu talebe karşı aldığımız yanıt genellikle vurdumduymazlık oluyor. Yani onlar için önemli olan kıyafet yönetmeliğine uyulmasıdır. Bu zorunluluğun gerçek nedeni ise "iş güvenliği"nden ziyade, dışarıya ve müşteriye karşı sunulan imaj ve göz boyamadır.

Önümüzdeki ay zam dönemi olması bakımından işler azalıyor görüntüsü çizilmektedir. Ancak buna rağmen bir yandan da yeni işçi alınmaya gidilmektedir. Uygulanan bu politikalarla, dayatacakları düşük zam oranlarını bizlere kabul ettirmeye çalışıyorlar. Fabrikanın sermayesini büyütme sürecine bağlı olarak işçilerin birçok hakkının tasfiye edilmesi birlikte yaşanıyor. Şimdi ise yabancı sermayeyle ortaklık yapması nedeniyle, bir takım "yasal" haklarımızın fiiliyatta da uygulanıyor olması bizler için birer artı puan olarak gözükebiliyor. Oysa yasal olarak uygulanması gereken bu haklarımızın sanki birer lütfümlük gibi bizlere sunulması aslında bizleri kandırmanın değişik bir yoludur. Örneğin Türkiye koşullarının geneli düşünüldüğünde, sigortanın iş başı yapıldığı andan itibaren yatırılması bir şans gibi gözükebilmektedir. Oysa bunun yapılmasının sebebi yine bizleri çok düşündüklerinden değil, yabancı sermayeli bir firmanın vergi denetiminin görece daha sıkı yapılmasındandır. Ayrıca maaşların düşük olması nedeniyle primlerin de düşük olması onlar için bir problem haline gelmezken, tam tersine sigortanın yapılması düşük ücretler altında çalışmaya razı edilmenin bir aracı olması bakımından onlar için bir avantaja dönüşebilmektedir.

Sonuçta sermayenin yabancı ve yerlisi için tek bir amaç vardır, o da kâr etmektir. Kâr oranını artırmak söz konusu olduğunda da kullanılan başlıca yol, işçilerin üzerinde kurulan sömürü ve baskı koşullarını daha da ağırlaştırmaaktır. Nitekim sermayeye bu yönde büyük imkanlar sunan "kölelik yasası"nın nimetlerinden faydalanmaya bizim işyerinin patronu da başladı. "Mesai nedir, iş akdi nasıl feshedilir, ücretsiz izin nedir, iş güvenliği nasıl sağlanır, eğitim nedir, haftalık çalışma süresi, deneme süresi nedir vb." birçok konunun yeni iş yasasına göre yorumlanmış haliyle duyurulması, panoya asılan 20 sayfalık bir belgeyle sağlanmış oldu. Herkesin okuması için asılan bu duyurunun en sonunda "bu ilanım tamamını okuyarak anladım, adım, mesleğim ve imza" ibaresi, sadece okunulmakla kalmayıp herkesin "rızası" alınarak hayata geçirileceğini göstermektedir.

Bu uygulamaların pratik karşılığına ise vakit kaybedilmeden geçilmektedir. Fabrika içerisinde işçiler vasfı ve niteliği dışında çalıştırılmasına şimdilik iş yok gerekçesi ile ikna edilmektedir. Ancak esnek üretimin yöntemlerinden olan bu kurallar hayata bir bir geçtiği oranda kölelik koşulları daha ağır ve katı bir hal alacak bizler için. Elimizde avcumuzda kalan son kırıntı hakların da alınması an meselesine dönüşecektir. Bu açıdan geldiğimiz nokta yolun sonuna işaret etmektedir. Direnmekten ve mücadele etmekten başkaca bir çözüm yolumuz yoktur.

Fabrika içerisinde yaşadığımız sorunları çözmek için yüzümüzü fabrika dışına çevirebilmeli, diğer sınıf kardeşlerimizle ortak talepler etrafında kenetlenip, sermayenin saldırılarına karşı birleşik bir mücadelenin yolunu örebilmeliyiz. Tarihsel çıkarlarımızın gaspedilmesine izin vermemeliyiz. Bunlar içinde yine fabrikada yaşadığımız sorunlara çözüm üretebilmeli ve mücadele etmeliyiz. Ortak pazarlık yapabilmenin ve ortak mücadelenin koşulunu sağlayabilmek için sendikal örgütlülüğümüzü kazanabilmemiz gerekmektedir. Unutmamalı ki örgütlü güç yenilmezdir.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

**Bir metal işçisi**

### EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,  
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710  
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24  
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3  
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.  
Aydınlar Apt. No: 8/101  
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı  
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)  
Esenyurt/İSTANBUL

### Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....  
Soyadı : .....  
Adresi : .....  
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro  
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,  
\* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937  
\* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039  
No'lu hesaba yatırdım. Maktubun fotokopisi ektedir.



**Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, 19 Aralık...**

**Sivas'ın katili sermaye devleti!  
Katliamların hesabını sormak için**



**2 Temmuz'da alanlara!**